

Окултни изследвания

Елена Блаватска

ВЪВЕДЕНИЕ

Без съмнение Елена Петровна Блаватска е след най-забележителните личности на своето време. Тя е основната фигура на теософското учение, оказало дълбоко влияние върху духовния живот на Западния свят от последните стотина години. Нейни съратници и ученици са Ан Безант, Чарз Ледбийтър, Рудолф Щайнер, Кришнамурти... Техните трудове се разпространяват по целия свят и се превеждат на множество езици. В първите десетилетия на ХХ в. ревностни български последователи също ги публикуват и изучават.

Елена Блаватска е родена през 1831 г. в Екатеринослав (Русия). Семейството ѝ принадлежи към аристократичен немски род, баща ѝ е полковник от руската армия. Едва шестнадесетгодишна девойката сключва брак с високопоставен, но много по-възрастен мъж, чиято фамилия Елена носи до края на живота си, въпреки че напуска съпруга няколко месеца след сватбата. Не по-малко непривични за времето са и пътешествията, които тя предприема, придружена единствено от прислужници. Младата жена живее известно време в Гърция, Турция, Египет, Канада, пресича Съединените щати, преминава през Мексико и се насочва към Индия и остров Ява. Навсякъде изучава местните тайни култове и магически практики. Придобитите знания допълват вродената ѝ ясновидска дарба. Когато, едва двадесет и пет годишна, мадам Блаватска се завръща в Русия, тя вече е сред най-добрите познавачи на източната духовност.

Прикована за дълго към леглото от злополука, след няколко години Блаватска подновява странстванията си из Азия и Близкия Изток. Заветната цел е Тибет, за който се смята, че е обитаван от загадъчните Махатми — Учителите от Великото бяло братство, които притежават цялото знание. По думите на Блаватска един от тях — Кут Куми, се заема да я наставлява и да ръководи всичките ѝ начинания, дори да диктува основните ѝ съчинения.

През 70-те години мадам Блаватска е в Ню Йорк, където през 1875 г. заедно с полковник Хенри Олкот и Уилям Джъддж основава Теософското общество. Целта му е да изгради световно братство, което не се съобразява с расата, пола и вероизповеданието на членовете си. Теософите се посвещават на сравнителни изследвания на световните религии и особено на будизма и хиндуизма. Те отхвърлят догмите на отделните вероизповедания и ги разглеждат като разновидности на една единствена езотерична истина. В центъра на вниманието им са и скритите сили на човека и необяснените природни феномени. С появата на книгата ѝ „Разбулената Изида“ (1877) Блаватска, все утвърждава като не-надминат познавач на това, което сама нарича окултна наука или окултизъм.

През 1879 г. мадам Блаватска и полковник Олкот пренасят седалището на Теософското общество в Индия. От това време са и обвиненията във фалшифициране на окултни феномени и експерименти. Британското общество за психологически изследвания дори потвърждава обвиненията, които се основават преди всичко на злонамерени прислужници. Но популярността и славата на мадам Блаватска се разрастват. През 80-те години тя напуска Индия, живее известно време в Германия и се установява в Лондон, където създава европейското седалище на Теософското общество и работи усилено върху втория си голям труд — „Тайното учение“, който започва да се печата през 1888 г. Земният път на авторката му прекъсва на 8 май 1891 г.

В Лондон мадам Блаватска издава теософско списание, което по някаква странна причина е наречено „Луцифер“. Сборникът ОКУЛТНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ, който се появява сега за първи път на български език, е съставен от статии, в които редакторката на „Луцифер“ отговаря на разнообразни читателски въпроси. Писани през последните години от живота на Блаватска, тези статии, предназначени за широката публика, обобщават разбиранията ѝ за основните аспекти на окултизма и ги представят достъпно и задълбочено.

Издателят

ПРАКТИЧЕСКИ ОКУЛТИЗЪМ

ВАЖНО ЗА НАЧИНАЕЩИТЕ

Кореспонденцията ни от този месец показва, че има хора, които търсят практически напътствия в областта на окултизма. Това налага необходимостта веднъж завинаги да се формулира:

(а) Съществената разлика между теоретическия и практическия окултизъм или онова, което обикновено се нарича теософия, от една страна, и окултната наука от друга, и:

(б) Естеството на трудностите, които вървят редом със заниманията в областта на окултната наука.

Да станеш теософ е лесно. Всеки човек със средни интелектуални възможности «склонност към метафизичното, всеки човек, който води чист и безкористен живот и намира по-голяма радост като помага на ближния си, отколкото когато му помагат, всеки, който е готов винаги да пожертва собствените ой удоволствия в полза на другите, и всеки, който обича Истината, Добротата и Мъдростта заради самите тях, а не заради облагите, която може да извлече от тях — е теософ.

Съвсем друго нещо е да тръгнеш по пътя, който води до дознанието за доброто и злото, що се отнася до правилното им разграничение; път, който отвежда човека до силата, чрез която може да стари желаното от него добро дело, често дори и без да си помръдне пръста.

Освен това има и още един важен факт, с който начинаещият трябва да се запознае, а именно огромната, почти безгранична отговорност, която учителят поема спрямо своя ученик. От източните гуру, преподаващи тайно или, открито, до малцината кабалисти от западния овят, които се заемат да обучават учениците си на основните начала на Свещената Наука — самите западни иерофанти често не подозират опасността, на която се излагат — всички тези „учители" са подвластни на един и същ ненарушим закон. От момента, в който *наистина* започнат да преподават, от мига, в който дадат *някаква* сила на учениците си — била тя душевна, умствена или физическа — те поемат върху себе си всички *грехове* на своя ученик, свързани с окултните науки, независимо от това дали простъпките са допуснати при извършването или неизвършването на нещо, и тъй до момента на посвещаването, след който ученикът става учител и на свой ред отговорен. Има един странен и мистичен религиозен закон, който е бил високо почитан и спазван от гръцката православна църква, наполовина забравен от римокатолическата и напълно изчезнал при протестантската. Той води началото си от зората на християнството и в основата му е горепосочения закон, чийто символ и израз е бил. Това е догмата за абсолютната святост на връзката между кръстниците, които опекунстват дадено дете^[1]. Тези опекуни поемат негласно върху себе си греховете на току-що кръстеното дете — (миропомазано като при посвещаването, истинско! тайнство[^]!) — до деня, в който детето, познавайки доброто и злото, само поеме отговорност за себе си. По този начин става ясно защо „учителите" са толкова необщителни и защо е необходимо „хелите" (учениците) да преминат през седемгодишно послушничество, за да докажат своята пригодност и да развият качествата, които са нужни за сигурността и на учителя и на ученика.

Окултизмът не е магия. Сравнително лесно е да се научат заклинанията и методите на използване на едни по-изтънчени, но все пак материални сили на физическата природа. Силите на животинската душа у човека бързо биват разбудени, силите, които могат да бъдат приведени в действие от неговата любов, омраза и страст се разгръщат с лекота. Но това е Черна магия — *чародейство*. Защото именно мотивът и единствено мотивът е онзи, който кара всяко упражняване на сила да се превърне в черна и зловредна или бяла и благотворна книга. Не е възможно да се ползват *духовни* сили, ако у извършителя е останала и най-малката отсянка на себелюбие. Това е така, защото ако намерението не е напълно искрено и чисто, духовното ще се трансформира в психическо и ще действа върху астралния план,

което може да доведе до ужасни последствия. Силите на животинската природа могат да бъдат използвани в еднаква степен както от егоистичния и отмъстителния така и от безкористния и всеопрощаващ човек. Силите на духа са подвластни само на съвършено чистия по сърце — и това се нарича БОЖЕСТВЕНА МАГИЯ.

Какви са следователно необходимите условия за да станеш ученик на „Divina Sapientia[2]”? Защото нека бъде ясно, че никакви наставления «е могат да бъдат дадени, ако през годините на обучение тези условия не бъдат спазвани и стриктно изпълнявани. Това е sine qua non[3]. Никой не може да се научи да плува, ако не се пусне в дълбоки води. Нито една птица не е полетяла преди крилата ѝ да са готови за това, необходимо ѝ е също пространство и дързост да се довери на въздуха. Онзи, който ще си служи с двуостра сабя, трябва да се е усъвършенствал напълно във владенето на тъпо оръжие за да не се нарани още при първия опит — или което е още по-лошо, да нарани някой друг.

За да дадем приблизителна представа за задължителните условия, които могат да гарантират сигурността «а заниманията при навлизане в Божествената мъдрост, т. е. посредством които може да се избегне опасността Божественото да отстъпи място на черната магия, ние ви предлагаме една страница от „личните правила”, с които разполага всеки източен наставник. Долупосочените пасажии са подбрани измежду много други и са обяснени в скоби.

1. Определеното за обучение място трябва да бъде така подбрано, че да не отвлича ума, и трябва да бъде изпълнено с предмети „излъчващи влияние” (магнетични обекти). Сред другите неща трябва да присъстват и петте свещени цветя, събрани в кръг. Във въздуха около мястото не трябва да има каквито и да е било зловредни влияния.

[„Мястото трябва да бъде отделено и да не се използва за никакви други цели. „Петте свещени цветя” всъщност са призматичните нюанси, наредени по определен начин, тъй като тези цветове са силно магнетични. Под „зловредни влияния” се имат предвид всякаква смущения, предизвикани от спорове, конфликти, лоши чувства и прочее, понеже се счита, че те моментално, поразяват астралната светлина, т. е. атмосферата около мястото, или с други думи, че се „носят по въздуха”. Първото условие изглежда лесно за изпълнение, но при внимателно вглеждане се оказва, че то е едно, от най-трудните.]

2. За да му бъде позволено да се обучава „лице в лице”, ученикът трябва да се сдобие с предварителни познания в кръга на други послушници (упашаки), броят на които трябва да е нечетен.

[В този случай под „лице в лице” се визира независимо' или отделно от другите обучение, когато ученикът получава наставленията си *лице в лице* със самия себе си (неговата по-висша Божествена същност) или със своя гуру. Само при такива обстоятелства всеки получава полагащата му се информация в съответствие с ползата, която е извлякъл от познанията си. Това може да се случи само към края «а цикъла от наставления.]

3. Преди ти (учителят) да предадеш на своя лано (ученик) добрите (свещени) думи на ЛАМРИН или преди да му позволиш да се „подготви” за дубджет, трябва да направиш така, че умът му да е напълно изчистен и в съзвучие с всичко останало и особено с другите му същности. В противен случай думите на мъдростта и на Божествения закон ще се разпилеят и ще бъдат отнесени от ветровете.

[„Ламрин” е книга с практически -наставления от Цонкхапа, написана в две части, първата за църковни, и екзотерични цели, а втората за езотеричната практика. Подготовката за *дубджет* означава да се подготвят яоновидските пособия, като например огледалата и кристалите. *Другите същности* се отнасят до съучениците. Ако сред учащите се не царя пълна хармония, не е възможен *никакъв* успех. Именно учителят е онзи, който прави 'Необходимия подбор в съответствие с магнетичната и биоелектрическа природа на ученици-

те, той е човекът, който най-внимателно събира и регулира положителните и отрицателните елементи.]

4. Докато упашаките се обучават, те трябва да се погрижат да бъдат като пръстите на една ръка. Ти трябва да им внушиш, че болката за единия трябва да бъде болка и за останалите, а ако ликуването на един от тях не отекне и в гърдите на останалите, тогава необходимите условия не са изпълнени и е безсмислено да се продължава.

[Това трудно може да се случи, ако направеният предварителен подбор е в съответствие с магнетичните изисквания. Известно е, че хелите, макар и обещаващи и пригодни за възприемане на истината, понякога трябва да чакат с години заради тяхната природа и невъзможността им да постигнат съзвучие един с друг. Защото...]

5. Съучениците трябва да бъдат настроени от техния гуру като струните на лютня — всеки трябва да се различава от другите и при (все това да издава звук в съзвучие с тях. Съвкупно те трябва да образуват клавиатура, която във всяка своя част да отговаря на твоето най-леко докосване (докосването на учителя). По този начин съзнанията им ще бъдат отворени за съзвучията на мъдростта, които ще вибрират като познание във всяко едно от тях и ще дадат резултати, носещи радост на съответните богове (покровители или ангели-пазител) и полза за лано. Така мъдростта ще се отпечата завинаги в сърцата им и хармонията на закона няма никога да бъде нарушена.

6. Онези, които желаят да се сдобият с познание, водещи до шидите (окултните сили), трябва да се откажат от цялата суета на живота и на света (тук следва изброяване на шидите).

7. Никой не може да усеща разлика между себе си и своя другар от рода на „Аз съм най-мъдрият“, „Аз съм по-свят и по-угоден на учителя или на моята общност отколкото моя брат“ и т. н. и да стане упашака. Мислите му трябва да бъдат приковани главно в сърцето му и да прогонват оттам всяка враждебна мисъл, насочена към което и да било живо същество. То (сърцето) трябва да бъде изпълнено с усещането за неотделимост от останалите същества и от всичко друго в природата; в противен случай не може да бъде постигнат никакъв успех.

8. Лано (ученикът) трябва да се страхува единствено от външните влияния на други живи същества (магнетичните еманации от други живи същества). Поради тази причина, докато е едно с всичко останало в своята вътрешна природа, той трябва да се постарее да отдели външното си тяло от всяко чуждо влияние. Той трябва да избягва телесен контакт (т. е. да бъде докосван или да докосва) с жена или животно.

[Не са позволени никакви домашни животни, забранено, е дори да се докосват определени дървета и растения. Ученикът, така да се каже, трябва да живее в своя собствена атмосфера, за да я индивидуализира с оглед «а окултните цели-».]

9. Съзнанието трябва да остане равнодушно към всичко друго, освен към всемирните истини на природата, за да не се получи така, че „Доктрината на сърцето да се превърне единствено в „Доктрина на окото“ (т. е. празен екзотеричен ритуализъм).

10. Ученикът не трябва да яде никаква животинска храна, не трябва да се храни с нищо, което има в себе си живот. Той не може да консумира нито алкохол, нито опиум, защото тези продукти са като ламаин (зли духове), които се вкопчват в непредпазливия и поглъщат разума му.

[Предполага се, че вашето и алкохолът съдържат лошия магнетизъм на всички хора, кси то са веели участие в производството им. От друга страна се счита, че месото на всяко

животно задържа психическите характеристики, на съответния вид.]

11. Медитацията, въздържаността като цяло, съблюдаването на моралните задължения, добрите думи и дела, а също и добрата воля към всичко и пълната забрава на собствената личност са най-ефикасните средства за получаване на знания и подготовка за постигане на по-висша мъдрост.

12. Единствено при стриктно спазване на горепосочените правила един лано може да се надява да овладее своевременно шидите на архатите — и в това се изразява растежът, който го кара постепенно да се слее с ВСЕЛЕНАТА.

Тези дванадесет извадки са избрани измежду седемдесет и три правила, които е "безполезно, да се изброяват, тъй като за Европа те ще бъдат лишени от смисъл. Но дори и те са достатъчни, за да се видят огромните трудности, които преграждат пътя на мнимия „упашака", който е бил роден и възпитан в Западния свят.[4]

Образованието в целия Западен свят и особено английското се ръководи най-вече от принципа на съперничеството и борбата. Всяко дете бива подтиквано да учи по-бързо, за да надмине другарите си и за да ги изпревари по всякакъв възможен начин. Онова, което погрешно се нарича „приятелско, съперничество", се култивира усърдно и същият този дух се поощрява и насърчава въз всяка подробност от живота.

Как би могъл западният човек с подобни цели, втълпени му още от детството, да се почувства със съучениците си „като пръстите на една ръка"? Освен това тези негови съученици не биват определени в резултат на негов **собствен подбор**, нито пък си ги избира сам по лична симпатия. Те се избират от учителя, му и то на далеч по-друга основа, а онзи, който ще бъде ученик, трябва **първо** да изкорени от сърцето си всички чувства на неприязън и антипатия спрямо другите. Колко са онези от западния свят, които са искрено готови дори и на опит.

И после подробностите от ежедневието живот, възбраната да докоснеш дори и ръката на най-близкия и най-скъпия. Колко много противоречи това на европейските представи за привързаност и добри чувства! Колко жестоко и студено звучи то. Освен това хората биха казали, че е проява на егоизъм да се въздържащ да даваш радост на другите заради собственото си усъвършенстване. Е добре, нека онези, които смятат така, да отложат истинския опит да тръгнат по този път за някой друг живот. Но нека не се величат за своята въображаема безкористност. Защото всъщност става дума само за една привидност, която, те позволяват да ги заблуди — това са общоприетите представи, почиващи на култа към чувствата и излиянията, или така наречената благовъзпитаност — неща от недействителния живот, които нямат нищо общо с постулатите на Истината.

Но дори и да пренебрегнем тези трудности, които могат да се разглеждат като „външни", макар и да са не по-малко важни от останалите неща, как учениците от европейските страни ще се настроят за онова съзвучие, което тук се изисква от тях? Индивидуализмът в Европа и Америка е станал толкова силен, че няма дори и една художествена школа, чиито членове да не се мразят или да не си завеждат един на друг. „Професионалната" омраза и завист са станали пословични: всеки се стреми да се облагодетелства на всяка цена, и дори така наречената благовъзпитаност не е нищо друго освен една фалшива маска, прикриваща демоните на омразата и завистта.

На Изток духът на „неотделимост" още от детството е запечатан толкова дълбоко, колкото духът на съперничество на Запад. На Изток личните чувства, амбиции и желания не се поощряват и съответно те не се превръщат в преобладаващо явление. Когато почвата стане добра по естествен път, тя се култивира по правилния начин и детето се превръща в мъж, у когото склонността по-низшите същности да се възприемат като подчинени на по-висшите е силна и могъща. Хората от Западния свят считат, че собствените им симпатии и антипатии към другите хора и неща са водещ и определящ поведението им принцип, дори и

когато те не ги превръщат в закон на живота и не се опитват да ги налагат другиму:

Нека онези, които се оплакват, че са научили малко в Теософското общество, се отнесат сериозно към думите, написани в статията в „Път“ от миналия петък: „Ключът за всеки един етап от нашето развитие е **„стремящия се към себе си човек“**. В „началото на мъдростта“ стои не „страхът от Бога“, а познанието за собственото АЗ, което е истинската МЪДРОСТ.

И в този дух колко величав и истинен е за ученика по окултизъм, започнал да осъзнава някои от горепосочените истини, отговорът даден от Делфийския оракул на всички, които идвали да търсят окултната мъдрост — думи повтаряни и подсилени многократно от мъдреца Сократ: **ЧОВЕЧЕ, ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ.**

Послушничеството няма **нищо** общо със средствата за съществуване или с каквото и да е било от този род, защото човек може напълно да изолира ума си от своето тяло и среда. Послушничеството е по-скоро **състояние на съзнанието**, отколкото живот в съответствие със строги и неотменни във физически план правила. Това важи особено за по-ранния изпитателен период, докато посочените в априлския брой на „Луцифер“ правила всъщност се отнасят до: един по-късен етап на действително окултно обучение и развитие и а окултните сили и прозрение. Тези правила обаче сочат начина на живот, който трябва да бъде воден, **доколкото е възможно**, от всички онези, които се домогват до окултното, тъй като е най-благоотворен за постигане на целите им.

Никога не бива да се забравя, че окултизмът се занимава с **вътрешния човек**, който трябва да бъде укрепен и освободен от господството на физическото тяло и неговата среда. Те са длъжни да му станат слуги. Следователно **първата** и основна необходимост за послушничеството е дух с абсолютна безкористност и преданост към истината; после; следват самопознанието и самоовладяването. Това са най-важните неща, докато външното съблюдаване на определени правила на живот е от по-малко значение.

„Луцифер“: IV, 348.

ОКУЛТИЗМЪТ СРЕЩУ ОКУЛТНИТЕ ИЗКУСТВА

„Бях често чувал, но до днес не вярвах,

Че има хора, които със могъщи чародейни думи

Природните закони на тъмните си цели подчиняват.“

Милтън

Няколко писма от кореспонденцията от този месец говорят за силното; впечатление, което е направила върху 'Някои; умове статията „Практически окултизъм“ от миналия месец. Тези писма доказват и потвърждават два логични извода:

(а) Образовалите и мислещи хора, които вярват в съществуването на окултизма и магията (разликата между тези две неща е огромна) са много повече отколкото си представят съвременните материалисти.

(б) Повечето от вярващите (група обхващаща голям брой теософи) нямат никаква определена представа за същността на окултизма и го бъркат с окултните науки въобще, включително и с „черната магия“.

Техните представи за силите, които той дава на човека, и необходимите за придобиването «м средства са толкова разнообразни колкото я 'нереални. Някои си въобразяват, че единственото, което е необходимо за да станеш Занони[5], е някой учител да ти покаже пътя, Други пък смятат, че човек трябва просто да пресече Суецкия канал и да отиде в Индия за да стане Роджър Бейкън или дори граф Сен Жермен. Мнозина избират за

свой идеал Маргрейв с неговата вечно възраждаща се младост и не обръщат много голямо внимание на обстоятелството, че той е заплатил за това с душата си. Не са малко и онези, които възприемайки делата на Еядорската вещица за чиста проба окултизъм, „през зиналата паст на земята от Стигийския мрак призовават немощния дух да излезе на светлина" и искат въз основа на този си подвиг да бъдат считани за пълноправни адепти. „Церемониалната магия", според парадийно изложените правила от Елифас Леви, е друго въображаемо alter ego на философията на древните архати. Накратко казано, призмите, през които окултизмът се явява пред непросветените въз философията са толкова разноцветни и различни, колкото е възможно за човешкото въображение.

Много ли ще бъдат възмутени тези претенденти за мъдрост и сила, ако им бъде казана простата истина? Въпросът не е само дали е полезно — сега дори е *необходимо* да извадим повечето от тях от заблудението, преди да е станало твърде късно. Тази истина може да бъде изразена с няколко думи: сред стотиците ревностни западни последователи на учението, наричащи себе си „окултисти", няма и петима, които да имат дори приблизително варна представа за същността на изучаваната от тях наука. Почти всички (с малки изключения) са се запътили към магьосничеството. И нека преди да възразят срещу това твърдение те се противопоставят на хаоса, който цари в умовете им и наложат там малко порядък. Нека първо изучат истинското отношение между окултните науки и окултизма и разликата -между тях, и чак тогава да дадат воля на гнева си, ако вее още се считат за прави. Междувременно ще-трябва да научат, че окултизмът се различава от магията и другите тайни науки но същия начин, по който божественото слънце се различава от слабата светлина на свещ, по същия начин, по който неизменният и безсмъртен човешки дух — отражението на безпричинната и непознаваема ВСЕЛЕНА — се отличава от тленната пръст на човешкото тяло.

В нашето високо цивилизовано западно общество, където съвременните езици и думите се коват непосредствено след новите мисли и идеи, се случи същото каквото се случва и с всеки друг език — колкото повече той се материализира е студената атмосфера на западния егоизъм с неговата непрестанна жажда по земните вещи, толкова по-слабо се чувства нуждата от създаването на нови термини, които да изразят онова, което негласно се счита за остаряло и отживяло времето си „суеверие". Тези термини отговарят на идеи каквито един културен човек едва ли носи в съзнанието си. „Магията" е синоним на фокусничество, „магьосничество" и значи бездънно невежество, а окултизмът е тъжна реликва от времето на смахнати средновековни философи на огъня като Якоб Бьоме и Св. Мартин. Това са все неща, за които се счита, че не са нищо повече от „панаирджийски трикове". На тези термини се гледа с презрение и те обикновено се употребяват само когато става дума за ненужни останки от тъмното средновековие и предшествашите го езически епохи. „Именно поради тази причина английският език не разполага с думи, които да дефинират и нюансират различията между подобни неестествени сили или между науките, водещи до придобиването им. В същото време източните езици и преди всичко санскритският позволяват това да се осъществи с прецизност. Какъв е смисъла, който се влага в думи като „чудо" и „магия"? — думи, чието значение в крайна сметка е идентично, тъй като и двете изразяват идеята за извършване на удивителни неща чрез *нарушаване на законите на природата* (!!), каквото е обяснението на авторитетните инстанции. Християнинът — въпреки че отново става дума за *нарушаване* на законите на природата — макар и непоколебимо да вярва в *чудесата*, защото за тях е казано, че са извършени от Бог посредством Мойсей, отхвърля с презрение магиите, извършвани от чародеите на фараона, или ги приписва на дявола. И именно дяволът е онзи, когото свързват с окултизма нашите благочестиви опоненти, докато техните нечестиви противници, атеистите, се присмиват и на Мойсей, и на магьосниците, и на окултистите, а мисълта за едно по-задълбочено вглеждане в подобни „суеверия" би ги накарала да се изчервят. Това е така защото не съществуват термини, които да определят различията. Ние не разполагаме с думи, които да изразят

нюансите и да очертаят разделителната линия между възвишеното и истинното, между абсурдното и нелепото.. Последното намира израз в теологическите интерпретации, в които се говори за „нарушаване на законите на природата" от човека, Бога или дявола. Що се отнася до възвишеното и истинното, това са *научните* „чудеса" и магиите на Мойсей и магьосниците, извършвали *в съответствие със законите на природата*; и едното и другото било изучавано в свещените храмове на мъдростта, които представлявали нещо като съвременните Кралски дружества. Те са предмет на изучаване и от истинския ОКУЛТИЗЪМ. Последната дума е определено подвеждаща. Тя представлява превод на съставната дума *гупта-видя*, или „тайно знание". Но знание за какво? Някои от санскритските термини биха могли да ли помогнат.

Измежду многото наименования на различните видове езотерични знания или науки съществуват четири, които са дадени дори и в езотеричните пурани: (1.) *Яджна-видя*^[6], знание за окултните сили, които се събуждат в природата посредством изпълнението на определени церемонии и обряди. (2.) *Маха-видя*, „великото знание", магията на кабалистите и на култа *Тантрика*. (3) *Гухя-видя*, знание за присъщите на звука (ефира) мистични сили, а поради тази причина и свойствени за *мантрите* (молитви или заклинания, които се пеят). Тези мистични сили се събуждат и зависят от използвания ритъм и мелодия или иначе казано тук става дума за магическо изпълнение, основаващо се на знание за природните сили и тяхната корелация; и (4.) АТМА-ВИДЯ, термин, който се превежда просто „знание за душата" (или *истинска мъдрост* от ориенталистите), но означава и още много други неща.

Последният е единствения вид окултизъм, към който един теософ трябва да се стреми, при положение че той почита *Светлината по пътя* и иска да бъде мъдър и безкористен. Всичко останало се явява като раздел на „окултните науки", т. е. изкуство, почиващо на знание за основната същност на всички неща в царството на Природата, като например минерали, растения, животни, или с други думи, неща, отнасящи се до сферата на *материалната* Природа, независимо от това колко невидима е тази същност и как до този момент е убягнала от науката. Алхимията, окултната психология и хиромантията са неща, които съществуват в природата, а *точните* науки — може би наречени така, защото са открити в този век на напълно противоположни и парадоксални философски учения — вече откриха немало от тайните на горепосочените *изкуства*. Ясновидството, символът за което в Индия е „Окото на Шива" (наименованието в Япония е „Безкрайно зрение") *не* е хипнотизъм (незаконното дете на месмеризма) и не се постига чрез подобни изкуства. Всички останали езотерични учения *могат* да бъдат овладени, пък и с резултати, било то добри, лоши или неутрални; но те нямат висока стойност за *атма-видя*. Всички са включени в нея, а понякога тя може дори да ги използва за постигането на благотворни цели, но едва след като бъдат пречистени от ненужното и след като бъдат освободени от всякакъв оттенък на користен мотив. Всеки мъж или жена може да се заеме с едно или с всички горепосочени „окултни 'изкуства" без голяма предварителна подготовка и дори без каквито и да е било прекалено тежки ограничения в личния им живот. Човек може да мине дори и без някаква възвишена форма на морал. В последния случай, разбира се, има огромна вероятност ученикът да се превърне в съвсем обикновен магьосник и да пропадне стремглаво в черната магия. Но какво от това? *Вудуистите* и *дугнаите* се хранят, пият и веселят над хекатомбите на жертвите на техните пъкленни умения. Същото правят и симпатичните господа вивисекционисти и дипломираните „хипнотизатори" от медицинските факултети; единствената разлика между двата типа е, че *вудуистите* и *дугнаите* са съзнателни магьосници, а хората от екипа на Шарко-Рише — несъзнателни. По този начин, тъй като и едните и другите ще трябва да съберат плодовете от усилията и постиженията си в черната магия, специалистите от западния свят не трябва да получават единствено порицание и лоша репутация без съответните облаги и удоволствия, които могат да извлекат оттам. Да повторим още веднъж: *хипнотизмът* и *вивисекцията*, по начина, по който се практикуват в подобни школи, са чисто и просто *магьосничество* минус знанието, с което разполагат

вудуистите и *дугнаите*, знание, което никакъв Шарко и никакъв Рише не може да постигне ако ще и за петдесет години упорити изследвания и експериментални наблюдения. Нека онези, които искат да се занимават с магии (независимо от това дали разбират същността им или не), но които все пак считат, че задължителните за учениците правила са прекалено тежки, и следователно отхвърлят атра-видята и окултизма, не се захващат с тези неща, Нека си стават магьосници — въпреки че за следващите си десет въплъщения ще се превърнат във *вуду* и *дугнаи*.

Но интересът на нашите читатели вероятно е насочен главно към онези, които са непреодолимо привлечени от „окултното“, но които все пак не разбират истинската природа :на онова, към което се стремят, нито пък са овладели страстите си, а още по-малко егоизма си.

Ще ни попитат какво да правят тези нещастници,, които така се раздират от противоречиви сили. Твърде... често се е казвало за да има нужда да се повтаря, а и самият факт е очевиден за всеки наблюдател. А именно, че щом страстта към окултизма се пробуди веднъж щ нечие сърце, то завинаги се лишава от надеждата за спокойствие, мир и утеха. Човекът, сполетян от това, бива завинаги прогонен в безумни и самотни селения на живота от едно вечно разяждащо безпокойство, което той не може да преодолее. Сърцето му е прекомерно изпълнено със страст и себично желание. да си изпроси пропуск през Златната врата; той не е в състояние да намери мир и покой в обикновения живот. Неизбежно ли е за него в такъв случай да стигне до магьосничество и черна магия, а оттам, през многото въплъщения, до ужасна карма? Няма ли за него някакъв друг път?

Нашият отговор е, че такъв път наистина има. Нека той не се домогва до нещо по-голямо от онова, което чувства, че му е по силите. Нека не слага върху плещите си по-тежък товар, отколкото може да носи. Дори и никога да не стане „махатма“, Буда или велик светец, нека изучава философията и „науката за душата“ и по този начин, без да притежава никакви свръхчовешки сили, ще може да се превърне в един от скромните благодетели на човечеството. *Шидите* (или архатните сили) са само за онези, които са в състояние да „направляват живота“ и да се съобразяват с необходимите при подобно обучение ужасни жертви, и то до *последната буква*. Те трябва веднага да научат и да запомнят завинаги, че истинският окултизъм (или теософия) се изразява в „пълното себеотрицание“, отнасящо се както за мислите така и за действията. Окултизмът е АЛТРУИЗЪМ и онзи, който го практикува, бива откъснат напълно от категорията на нормално живеещите хора. След като му се посвети веднъж, „човек вече не живее за себе си, а за света“. През първите години на изпитание могат да му бъдат простени много неща, но веднага щом бъде „приет“, неговата личност трябва да изчезне и той трябва да се превърне в една *обикновена благодворна сила в природата*. След това за него има две крайни възможности, два пътя, между които няма място където да отдъхне. Той трябва да започне едно изнурително изкачване, стъпка по стъпка, често преминавайки през многобройни въплъщения, избягвайки всяко *деваханическо* прекъсване нагоре по златната стълба, водеща към конклава на махатмите (състоянието *Архат* или *бодхисатва*), или в противен случай при първата погрешна стъпка ще се понесе надолу по стълбата и ще попадне в мрежите на *дугнайството*.

Всички тези неща са или неизвестни, или напълно пренебрегнати. Всъщност онзи, който е в състояние да проследи тихата еволюция на предварителните амбиции на кандидатите, често, открива как умовете им биват завладяни от странни идеи. Например някои с изкривен от чужди влияния разсъдък си въобразяват, че животинските страсти могат да бъдат пречистени и възвисени, а яростта, силата и отгънат им, така да се каже, да бъдат насочени навътре. Вярват, те тези страсти могат да се заключат в нечий гърди, додето енергията им, вместо да се увеличи, се насочи към осъществяването на едни по-висши и по-свети цели, а именно колективната им ненараснала по обхват сила да даде възможност на притежателя им да влезе в олтара на душата я да остане там в присъствието на Господаря — Висшият Аз! Поради тази причина те отказват да се борят със страстите си, не се опитат

да ги унищожат, а предпочитат чрез голямо усилие на волята да сподавят яростните пламъци на огъня и да ги държат вътре в себе си, усмирени и тлеещи под тънък слой пепел. Те са готови да понесат с радост мъчението на спартанчето, което оставило лисицата да разкъса вътрешностите му, но въпреки това не я пунало.. О, бедни, слепи мечтатели!

Все едно да се надяваш, че ако група пияни коминочистачи, още потни, и мръсни след работа, бъдат затворени в храм с чисто бели платна, те няма да ги изпоцапат и превърнат в купчина мръсни парцали, а ще станат господари на святото място и накрая ще излязат оттам белички-белички като него. Защо не си представим как дузина порове, затворени, в чистата атмосфера на някой дгонпа (манастир), излизат от храма, пропити с уханието на всички видове тамян, които са били използвани там? Странна грешка на човешкия ум. Възможно ли е това? Нека поспорим.

„Господарят“ в храма на нашите души е „Висшият Аз“ — божествения дух, чието съзнание се основава и произлиза единствено (във всеки случай по време на земния живот на човека, на когото той е пленник) от Ума, който ние решихме да наричаме *Човешка душа*. (като се има предвид, че „Духовната душа“ е единствения носител на Духа). На свой ред *личната* или човешката душа в най-висшата си форма е съчетание от духовни аспирации, желаниа и божествена любов; а в по-низш план тя представлява смесица от животински желаниа и земни страсти, предадени и чрез нейните асоциации с носителя и, представляващ основата на всички тези неща. По този начин тя се очертава като връзка и посредник между животинската природа на човека, която нейният по-висш разум се опитва да подтисне и човешката божествена духовна природа, около която тя гравитира всеки път, когато успее да вземе надмощие над *животното вътре в човека*. Последното представлява инстинктивната животинска душа и е най-доброто обиталище на страстите, които, както току-що беше казано, вместо да бъдат потушени, биват просто приспани и заключени в гърдите на някои дръзки ентузиасти. Дали по този начин се надяват да превърнат мръсния поток на животинската мръсотия в кристални житейски води? Къде и на какво неутрално място могат да бъдат затворени те, така че да не засегнат човека? Бурните страсти на любовта и похотта все още живеят и на тях все още им е позволено да останат в своето родно място — *същата тази животинска душа*. Едновременно и по-висшите и по-низшите сфери на човешката душа отхвърлят присъствието на подобни обитатели, макар да не могат да избягнат покварата, идваща от тези им съседи. „Висшият Аз“ или Духът е толкова неспособен да асимилира подобни чувства, колкото е невъзможно и за водата да се смеси с петрол или нечиста течна лой. По този начин само умът — единствената връзка и посредник между земния човек и Висшата същност — е едничкият страдалец, намиращ се в постоянна опасност да бъде повлечен надолу и да загине в бездната на материята, понесен от тези страсти, които могат да бъдат пробудени всяка секунда. И как би могъл той някога да се настрои към божествената хармония «а най-висшият принцип, когато тази хармония се нарушава дори от самото присъствие на подобни животински страсти в храма на душата по време на изпитателния период? Как е възможно хармонията да спечели надмощие и да победи, когато душата е обезпокоена и опетнена от хаоса на страсти, земни желаниа, телесни усещания и дори от „астралния човек“?

Защото „астралът“ — призрачният „двойник“ както на животното, така и на човека — е спътник не на *божественият Аз*, а на *земното тяло*. Той е връзката между индивидуалната СЪЩНОСТ, по-низшето съзнание на *манас* (умът) и Тялото, а също и посредник между преходния и безсмъртния живот. Подобно на хвърляната от човека сянка той покорно и механично следва неговите движения и импулси, облягайки се следователно на материята без никога да се изкачва до духа. Единствено когато силата на страстите е напълно мъртва и когато те 'бъдат победени, унищожени и отречени от непоколебимата воля, когато не само всички копнежи и страсти на плътта бъдат мъртви, а също и когато съзнанието на личния Аз бъде премахнато и астралът впоследствие бъде сведен до нула, ще бъде постигнато обединението с „Висшата същност“. След това,

когато астралът започне да отразява единствено човека, превъзмогнал чувствата си, божествената СЪЩНОСТ (*ейде*) може да трепти в осъзнатата хармония с двата полюса на личността — пречистения материален човек и вечно чистата Духовна душа — едва тогава тя може да стои в присъствието на БОЖИЯТА СЪЩНОСТ (или *Christos* при мистиците-гностици), завинаги слята, съединена и единна с Нея[7].

Как е възможно тогава да се допуска, че човек може да върви по трудния път на окултизма, ако неговите ежедневни и ежечасни мисли са тясно свързани със земните неща, с желанието за собственост и власт, с похот, амбиции и задължения, които колкото и да са почетени, са все пак от светски характер? Дори и любовта към съпругата и семейството — най-чистите и безкористни човешки чувства — са бариера към *истинския* окултизъм. Независимост това дали взимаме като пример святата майчина обич или любовта на мъжа към неговата жена, дори и тези чувства, ако бъдат анализирани и проучени в най-голямата им дълбочина, ще видим, че в първия случай въпреки всичко има себелюбие, а във втория — *egoïsme à deux*[8]. Нима една майка няма да пожертва дори без секундно колебание живота на стотици и хиляди деца за да спаси този на своето дете? И нима един влюбен или един истински съпруг не е готов да разруши щастието на всеки мъж или жена за да удовлетвори желанието на онази, която обича? Но това е естествено, ще кажат някои. Но не и в светлината на всемирната божествена любов. Ако съзнанието ни е изпълнено с мисли за една малка група от близки и скъпи за нас хора, какво ще дадем тогава от душите си на останалата част от човечеството? Какъв процент любов и грижа ще можем да дарим на „големия сирак"? И как ще бъде чул „тихия слаб глас" в душа, която е изцяло обсебена от привилегированите си обитатели? Какво място ще остане за нуждите на човечеството *en bloc*[9], за да могат те да се отпечатат в съзнанието <ни и да получат бърз отговор? И все пак онзи, който ще ползва мъдростта на всемирния ум, трябва да достигне до *цялото човечество*, независимо от расата, цвета на кожата, религията или социалното положение. Именно *алтруизмът*, а не *егоизмът* дори и в неговата най-законна и благородна форма, е онова нещо, което може да помогне на отделния човек да слее малката си същност с всемирните същности. Истинският последовател на реалния окултизъм трябва да се посвети именно на тези *нужди* и на тези дела, ако иска да постигне теософия[10], божествена мъдрост и познание.

Онзи, който се домогва до тези неща трябва да направи своя абсолютен избор между светския живот и живота, обвързан с окултизма. Никой не би могъл да служи едновременно на тялото си и на висшата си душа, и да изпълнява наведнъж семейния и универсалния си дълг без да лиши едното или другото от правата му; той или ще чува „тихия слаб глас", който ще заглуши плача на децата му, или пък ще се вслуша в него, оставяйки глух за гласа на човечността. Това ще бъде една непрестанна и влудяваща борба за почти всеки женен мъж, който иска да се занимава с истински практически окултизъм вместо с неговата философия. Той винаги ще се колебае между гласа на безличностната божествена любов на човечността и този на земната любов, насочена към определени хора. Това може да го доведе до провал в едната или другата сфера или може би и в двете. А би могло да бъде и по-лошо, защото ако *човекът, посветил се на ОКУЛТИЗМА, се впусне в удовлетворяване на земната си любов и похот*, почти веднага ще почувства произтичащите резултати — той ще бъде непреодолимо откъснат от безличностното божествено състояние и ще се понесе надолу към материята. Чувственото или дори мисловно задоволяване на личните желаниа води до незабавна загуба на способността за духовно проникновение. Гласът на БОГА вече не може да бъде различен, от този на страстите или дори от гласа на някой *дугна*, не се различава грешното от правилното, здравия морал от обикновената казуистика; Плодът на Мъртво море приема най-прекрасната и мистична външност само за да се превърне в пепел върху устните, жлъчка в сърцето и в крайна сметка в:

Бездна, ставаща все по-дълбока, все по-сгъстяващ се мрак;

Глупост вместо мъдрост, вина вместо невинност;

Болка вместо екстаз и отчаяние вместо надежда.

А веднъж щом сбъркат и след като поведението им започне да се определя от техните грешки, повечето хора отказват да осъзнаят грешката си и по този начин потъват все по-дълбоко и по-дълбоко в блатото. И въпреки че намерението е главният решаващ фактор относно това дали се практикува *черна* или *бяла* магия, дори и неволното и несъзнателно магьосничество води задължително до лоша карма. Достатъчно неща бяха казани за да се изясни, че *магьосничество се нарича всяко зловредно влияние, упражнявано върху други хора, които страдат от това или впоследствие карат други хора да страдат*. Кармата е тежък камък, хвърлен в тихите води на живота, който поражда вечно, разширяващи се кръгове от вълни, достигащи почти *ad infinitum*[11]. Подобни причини водят до съответните следствия, което намира потвърждение в справедливите закони на Възмездието.

Голяма част от тези опасности могат да бъдат избягнати, ако хората просто се въздържат и не се впускат непредпазливо в практика, чиято същност и важност не разбират. Никой не трябва да «оси товар, надхвърлящ собствената му сила и възможности. Съществуват магьосници с вродени дарби, а също и мистици и окултисти по рождение и по силата на пряко онаследяване от поредица въплъщения и епохи на страдания и провали. Те са напълно защитени от страстите. Никакви огньове от земен произход не могат да хвърлят в пламъци техните чувства и желания; вито един човешки зов не може да намери отглас в техните души, освен великият зов на човечността. Но тези хора се срещат твърде рядко по света. Те успяват да минат през тесните врати на окултизма, защото не носят със себе си товара на преходните човешки страсти. Те са се освободили от чувствата ма низшата индивидуалност и по този начин са парализирали „астралното“ животно, вследствие «а което пред тях се отваря златната, но тясна врата. Съвсем друг е случая с онези, които са принудени в продължение на" няколко въплъщения да носят товара от грехове, извършени в предишни съществувания, а дори и в тяхното настояще. В случай че те не действат с голяма предпазливост, златните врати на мъдростта може да се трансформират в една огромна врата, а след нея да се появи и широкият път, „водещ към унищожение" и поради тази причина „много са хората, които могат да минат през нея". Това е вратата на окултните изкуства, които се практикуват с корисни мотиви и в отсъствието на възпиращото и благотворно, влияние на АТМА-ВИДЯ. Ние се намираме в *кали-юга*[12] и нейното фатално влияние е хилядократно по-голямо на запад, отколкото на изток. Ето защо през периода на тази циклична борба мнозина се превръщат в лесна плячка на Силите от епохата -на мрака, а същата причина поражда и многото заблуди, от които страда съвременният свят. Една от тях е илюзията за относителната лекота, с която хората си въобразяват, че могат да стигнат до „дверите" и да прекратят прага на окултизма без никакви големи жертви. Това е мечтата на повечето теософи, мечта, вдъхновена от самолюбие и желание за могъщество, но не тези са чувствата, които могат да изведат някого до жадуваната цел. Един човек, за когото се счита, че се е пожертвал в името на човечността беше казал: „Тясна е портата и стеснен е пътя, който води в живота, и малцина са ония, които го намират." (Матей, гл. 7, ст. 14). Портата е наистина толкова тясна, че дори и беглото споменаване на предварителните трудности довежда кандидатите от западния свят до ужас и ги кара да се отдръпнат разтреперани. Нека те спрат дотук и не се опитват повече да преодолеят огромната си слабост. Защото горко им ако обърнат гръб на тясната порта и през това време страстта им към окултното ги хлопне дори и леко в посока към широките и по-привлекателни порти на златната мистерия, която овети с блясъка на илюзията. Това може да ги доведе единствено до изкуството на дугпаите и много скоро, те ще се озоват на *Via fatale*, водещ към Ада, над чийто портал Данте прочете думите:

Per me si va nella citta dolente

Per me si va nell' eterno dolor

Per me si va tra la perduta gente .. [13]

ХИПНОТИЗМЪТ И НЕГОВАТА ВРЪЗКА С ДРУГИТЕ МАГИЧЕСКИ МЕТОДИ

Господин Х. К. и някои други особи ни помолиха да отговорим на няколко въпроса, изложени по-долу. Необходимо е обаче да направим една уговорка — налага се нашите отговори да бъдат дадени единствено от гледна точка на окултизма, без да държим сметка за хипотезите на модерната (или „материалистическа“) наука, тъй като може да се влезе в противоречие с езотеричните учения.

Въпрос: Какво представлява хипнотизмът; по какво той се различава от животинския магнетизъм (или месмеризъм)?

Отговор: „Хипнотизъм“ е новото научно наименование на старото невежествено „суеверие“, наричано в миналото *омагьосване* или *омайване*. Това е една стародавна лъжа, превърната в модерна *истина*. Явлението съществува, но все още не е намерило научно обяснение. Някои считат, че хипнотизмът е изкуствено предизвикано възбуждане в периферната нервна система и че това възбуждане въздейства и се предава върху мозъчните клетки, водейки чрез изтощение до състояние, което не е нищо друго освен форма на сън (*хипноза* или *хипнос*); други пък считат, че става дума просто за самопредизвикан унес, причината за който е главно въображението и т. н. и т. н. Той се различава от животинския магнетизъм по това, че хипнотичното състояние се постига чрез метода на Брейд, който е чисто механичен, т. е. очите се насочват към някакъв ярък предмет от метал или кристал. Хипнотизмът става „животински магнетизъм“ (или месмеризъм) когато ефектът се получава чрез хипнотични движения пред погледа на пациента. При първия метод не действат никакви електропсихически или дори електрофизически потоци, а само механичните молекулярни вибрации на метала или кристала, който човекът гледа. Именно окото — най-окултният от всички органи, разположени по повърхността на тялото ни, — служейки като проводник (посредник) между парчето метал или кристал и мозъка, *настройва* молекулярните трептения на мозъчните нервни центрове в *унисон* (т. е. равенство в броя на съответните им трептения) с вибрациите на яркия предмет, намиращ се пред очите на пациента. Този унисон е причината, която води до хипнотичното състояние. Но във втория случай вярното наименование със сигурност ще бъде „животински магнетизъм“ или този толкова осмиван термин „месмеризъм“. Защото при хипнозата, предизвикана чрез предварителни движения, именно човешката воля, на самия хипнотизатор (била тя съзнателна или някаква друга) въздейства върху нервната система и пациента. А *свръххипнотичното* състояние (т. е. „сугестия“ и пр.) се постига отново чрез трептения, само че този път *атомни*, а не *молекулярни*. Те се пораждат от действието на тази енергия, която, се нарича *воля* и която протича в ефира на пространството (следователно на съвсем друга плоскост). Онези неща, които наричаме „волеви трептения“ и тяхната аура са абсолютно различни от трептенията, които се получават просто чрез механично молекулярно движение. Двете явления стават в отделни нива на космично-земните планове. Тук естествено е необходимо ясно разбиране за онова, което се има предвид под *воля* в окултните науки.

Въпрос: И в двата случая (хипнотизма и животинския магнетизъм) има волеви акт от страна на хипнотизатора, някакво преминаване на нещо от него към пациента — последният изпитва някакво въздействие. Какво е „нещото“, което се предава в тези два случая?

Отговор: Онова, което се предава, няма наименование в европейските езици и ако го опишем просто като *воля*, то ще загуби цялото си значение. Остарелите и строго запретени думи като „омагьосване“, „омайване“, „магия“, „заклинание“ и особено глаголят „омагьосвам“ предават много по-добре същността на онова, което става по време на процеса на подобна *трансмисия*, отколкото съвременните и нищо незначещи термини като „психологизирам“ и „биологизирам“. Окултизмът нарича силата, която се предава „аурен флуид“ за да я отграничи от „аурната светлина“; флуидът представляващ съотношение от

атоми на едно по-висше ниво се спуска към едно по-низше под формата на неосезаеми и невидими пластични *вещества*, породени и насочени от скритата воля; от друга страна „аурната светлина“ или онова, което Райхенбах нарича *од* (светлина, обграждаща всеки одушевен и неодушевен предмет в природата) .не е нищо друго освен астралното отражение, което се излъчва от обектите. Нейният характерен цвят или комбинации и разновидности от цветовете определят състоянието на гуните или с други думи качествата и характеристиките на всеки конкретен обект или субект — аурата на човека е по-силна от всички останали.

Въпрос: Какво е обяснението за „вампиризма“?

Отговор: Ако под тази дума се има предвид неволното предаване на част от нечия жизненост или витал-на същност от един човек на друг (като последният е надарен или по-скоро озлочестен с подобна *вампиризираща* способност) чрез някакъв вид окултна осмоза, тогава явлението може да бъде обяснено само след внимателно проучване на същността и характера на полувеществения „аурен флуид“, за който току-що говорихме. Като всяка друга окултна форма в природата този процес на *ендо-* и *екзо-осмоза* може да бъде направен благотворен или злотворен (това може да стане или несъзнателно или като волеви акт). Когато един хипнотизатор, намиращ се в добро здравословно състояние, хипнотизира пациента с твърдото намерение да го облекчи и излекува, неговото изтощение е пропорционално на полученото от болния облекчение: в този случай е протекъл процес на ендосмоза — лечителят се разделя с част от жизнената си аура за да помогне на болния. От друга страна вампиризмът е сляп и механичен процес, обикновено протичащ без знанието и на *абсорбиращия*, и на неговия партньор. В зависимост от" случая говорим или за съзнателна или за несъзнателна черна магия. При адептите и магьосниците процесът е съзнателен и се ръководи от волята. И в двата случая предаването се извършва чрез магнетична и притегателна способност, действаща в материална или физиологична среда, но тя все пак се поражда и възпроизвежда в „четириизмерната“ плоскост — света на атомите.

Въпрос: При какви обстоятелства хипнотизмът е „черна магия“?

Отговор: При онези, които току-що разгледахме, но за да изчерпим въпроса напълно и за да дадем няколко примера ни е необходимо повече място, отколкото можем да отделим за тези отговори. Достатъчно е да кажем, че когато мотивът, подтикнал хипнотизатора към действие, е корисен или вреден за някое живо същество или същества, ние определяме всички подобни действия като черна магия. Здравословният витален флуид, който се предава от лечителя, хипнотизиращ пациента, може да лекува и наистина лекува, но прекомерната доза от него е убийствена.

(Това твърдение намира обяснение в нашия отговор на въпрос № 7, където показваме как трептенията разбиват водната чаша на парчета.)

Въпрос: Има ли някаква разлика между хипнозата, която се постига чрез механични средства, като например въртящи се огледала, и хипнозата, която се осъществява чрез директния поглед на хипнотизатора (така нареченото омагьосване)?

Отговор: Ние смятаме, че тази разлика вече беше посочена в отговора на въпрос № 1. Погледът е по-силен и поради това по-опасен от обикновените механични действия на хипнотизатора, който в девет случаи от десет не знае как и следователно *не може* да приложи волята си. Учениците, занимаващи се с езотерична наука, трябва да имат ясна представа за законите на окултните съответствия и да знаят, че в случая с механичните средства действието се извършва на първото най-низше ниво на материята, докато в другия случай, изискващ добре концентрирана воля, ако операторът е непосветен новак актът е на *четвърто* ниво, а ако е окултист — на *пето*.

Въпрос: Как става така, че парче кристал или ярко копче довеждат даден човек до хипнотично състояние без да бъде засегнат никой друг? Ние смятаме, че отговорът на този въпрос ще разреши не една загадка.

Отговор: Науката е предложила няколко различни хипотези по този въпрос, но до този момент «е» е приела нито една от тях като окончателна. Това е така защото всички тези разсъждения се въртят в омагьосания кръг от материални и физически явления с техните слепи сили и механични теории. Хората на 'науката *не* познават „аурния флуид" като явление и следователно го отхвърлят. Но нима те не вярваха в продължение на години в ефикасността на *металотерапията*? Влиянието на използваните за целта метали се дължи на въздействието на електрическите им *лъчения* или заряди върху нервната система. Просто бе открито, че съществува сходство между функционирането на нервната система и електричеството. Теорията се провали, защото влезе в конфликт с някои най-прецизни наблюдения и експерименти. Преди всичко тя противоречеше на един фундаментален факт, установен от металотерапията, особеното при който беше следното (а) в никакъв случай не може да се твърди, че всеки метал въздейства на всяко нервно заболяване, пациентът се оказва чувствителен към определен метал, а всички останали нямат върху него никакъв ефект; и (б) пациентите, върху които определени метали оказват някакво влияние са. малко на брой и се приемат като изключения. Това показва, че „електрическите флуиди" и тяхното лечебно действие съществуват само във въображението на теоретиците. Ако те наистина съществуваха, тогава *всички*, метали щяха в по-голяма или по-малка степен да влияят на всички пациенти и всеки метал, взет поотделно, щеше да въздейства върху всяко нервно заболяване, стига в дадените случаи условията за пораждаване на подобни флуиди да са напълно еднакви. След като доктор Шарко бе защитил доктор Бурк, някогашният дискредитиран откривател на металотерапията, Шиф и останалите компрометираща всички онези, които вярваха в „електрическите флуиди" и изглежда, че сега те са отречени в полза на теорията за „молекулярното движение", която господства понастоящем във физиологията — *поне засега*, разбира се. Но възниква един въпрос: Истинската същност, поведение и състояние на „движението" в по-голяма степен ли са познати от същността, поведението и състоянието на „флуидите"? Човек може да се усъмни в това. Във всеки случай окултизмът е достатъчно дързък за да поддържа становището, че електрическите или магнетични флуиди (всъщност те са идентични) *по своята същност и произход се дължат на същото това молекулярно движение*, сега трансформирано в *атомна енергия*[14], на което се дължат всички останали движения в природата. В действителност, когато стрелката на галванометъра или електрометъра не е в състояние да долови някакви трептения, говорещи за наличието на електрически или магнетични флуиди, това ни най-малко не доказва, че такива няма, а просто, че те са преминали едно по-висше ниво на действие и че електрометърът вече не може да засече енергия, функционираща на ниво, с което той няма никаква връзка.

Гореказаното трябваше да бъде обяснено за да се изясни, че естеството на силата, която се предава от един човек или предмет на друг човек или предмет, независимо от това дали става дума за хипнотизъм, електричество, металотерапия или „омагьосване", в същността си е едно и също нещо, като разликите са само в степените, а промените са в съответствие с подниването на материята, върху което се въздейства. Всеки окултист знае, че нашето земно ниво (както и всяко друго, има по седем поднива.

Въпрос: Напълно ли е погрешна научната дефиниция за хипнотичните явления?

Отговор: До този момент няма никаква дефиниция. Ако има въобще нещо от последните открития на физическите науки, което окултизмът приема (до известна степен) е, че всички тела имат способността да предизвикват металотерапевтични и други аналогични явления, които въпреки голямото си разнообразие имат една обща черга. Всички те са източници-и генератори на бързи молекулярни трептения, които чрез пряк или опосредствен контакт влязат във връзка с нервната система и по този начин променят ритъма на нервните трептения, но при едно единствено условие — ако е налице явлението, наречено *унисон*. Сега под думата „унисон" не винаги се разбира еднаквост на естеството или същността, а просто еднаквост по степен, сходство по отношение на притеглянето и силата, а също и равни

възможности за интензитет на звука и движението: един звънец може да бъде в унисон с цигулка, а една флейта с някое животно или човешки орган. Освен това честотата на трептенията — особено при животинската органична клетка или орган — се променя в съответствие със здравето и общото състояние. Оттук следва, че церебралните нервни центрове на поддаващия се на хипноза субект, макар и в началото да са били в съвършен унисон — в потенциално и кинетично съответствие с обекта, който той гледа, могат все пак да влязат в конфликт с обекта по отношение на честотата на трептенията, в случай че се появи някакво органично смущение. При подобни случаи е невъзможно да се стигне до хипнотично състояние, а от друга страна не може да съществува никакъв унисон между нервните клетки на човека и клетките на кристалния или метален предмет, който той гледа. В този случай конкретният обект не може да му окаже никакво въздействие. В крайна сметка, за да се осигури успеха на хипнотичния експеримент, трябва да бъдат спазени две условия: (а) тъй като всяко органично или неорганично тяло в природата се отличава със свои определени молекулярни трептения, възниква необходимостта да открием кои са онези тела, които могат да действат в унисон с една или друга човешка нервна система. Да не забравяме, че молекулярните трептения на телата могат да повлияят на нервната дейност на хората само ако ритъмът на съответните им трептения съвпада, т. е. когато броят им е еднакъв (което в случай че хипнотизмът се предизвиква с механични средства, се постига чрез посредничеството на окото).

Следователно, въпреки че различието между хипнозата чрез механични средства и предизвиканата от прекия поглед на оператора (*плюс* волята му) зависи от това на кое ниво се появява едно и също явление, все пак „омагьосването“ или покоряването се поражда от същата сила. Във физическия свят и неговите материални степени тя се нарича ДВИЖЕНИЕ, докато в сферите на духовното и метафизичното названието ВОЛЯ — многоликият магьосник, присъстващ из цялата природа.

По същия начин, по който скоростта на вибрациите (молекулярното движение) при металите, дърветата и кристалите се променя под въздействието «а топлина студ и т. н., така и мозъчните молекули променят скоростта си на трептене, т. е. тя се покачва или снижава. Всъщност тези са нещата, които се наблюдават при явлението хипнотизъм. В случая с хипнотизиращия поглед, именно окото — главният агент на волята на оператора, но в същото време роб и предател, когато волята е в латентно състояние — е онзи орган, който синхронизира трептенията на мозъчните му нервни центрове, несъзнателно за пациента, спрямо трептенията на наблюдавания обект посредством улавяне ритъма на последните и предаването му до мозъка. Но в случая с преките хипнотични движения необходимият унисон между волята на оператора и волята на човека, върху когото се въздейства, се постига чрез волята на първия, която се излъчва от окото му. Когато имаме два хармонично настроени обекта — като например две струни — единият от тях е винаги по-силен от другия. По този начин той има надмощие и дори възможността да разруши по-слабия си „съответник“. Този факт е толкова очевиден, че за потвърждение нае можем да се обърнем към физическите науки. Да вземем например „чувствителния пламък“. Науката казва, че ако се изсвири тон, който да съответства на трептенията на топлинните молекули, пламъците незабавно ще отговорят на звука (или на възпроизведения тон), или с други думи, ще танцуват и пеят в ритъм със звуците. Но окултната наука добавя, че пламъкът *може да бъде угасен* ако звукът се усили (виж „Разбудената Изида“, т. II, стр. 606 и 607). Друго доказателство — вземете една винена или водна чаша от много фино и чисто стъкло; ударете я леко със сребърна лъжичка за да възпроизведете конкретна нота, след което репродуцирайте същата нота, търкайки ръба на чашата с навлажнен пръст и ако имате успех чашата моментално ще се спуска и пръсне. Неутрална към всеки друг звук, чашата няма да устои на големия интензитет на основния си тон, защото това специфично трептене ще предизвика такова раздвижване на частиците ѝ, че цялото изделие ще се разпадне на парчета.

Въпрос: Какво се случва с болестите, които се лекуват чрез хипнотизъм? Те

действително ли се лекуват или просто се забавя развитието им? Появяват ли се под друга форма? Болестите карма ли са и ако е така, правилно ли е да се опитваме да ги излекуваме?

Отговор: Понякога хипнотичното внушение лекува завинаги, а понякога не. Всичко зависи от степента на магнетичните връзки между оператора и пациента. Ако болестите са от кармичен характер, те ще бъдат само забавени и ще се върнат под някаква друга форма (без тя да е задължително болестна) или с други думи под формата на злина, служеща като наказание. Винаги е „правилно“ да се опитваме да 'облекчим страданието и за тази цел да правим всичко, на което сме способни при всеки възможен случай. Това че някой страда справедливо в затвора и се простудява във-влажната си килия дава ли основание на лекаря да не се опита да го излекува?

Въпрос: Необходимо ли е хипнотичните „внушения“ на оператора да бъдат изречени? Не е ли достатъчно просто да мисли за тях? Не е ли възможно ТОЙ дори да не знае и да не съзнава онова, което внушава на субекта?

Отговор: Със сигурност не, ако между тях двамата веднъж завинаги е установена устойчива връзка. В случаите, когато имаме действително подчиняване, волята на пациента на тази на оператора, мисълта е по-силно средство от речта. Но от друга страна, ако „внушението“ не се прави единствено за доброто на субекта и ако не е напълно освободено от користен мотив, внушението чрез мисъл се явява акт на черна магия и в този случай съществува потенциалната възможност то да доведе до още по-тежки последствия от изреченото внушение. При всяко положение е неправилно и незаконно да лишим някого от свободната му воля ако това не се прави за негово добро или за доброто на обществото; дори и внушението чрез реч трябва да се навършва много благоразумно. Окултизмът разглежда всички тези безразборни опити като черна магия и магьосничество, независимо дали се правят съзнателно или по някакъв друг начин.

Въпрос: Мотивът и характерът на оператора отразяват ли се върху резултата и ако е така, ефектът незабавен ли е или отдалечен във времето?

Отговор: Това зависи от обстоятелството дали извършваната от него хипноза се превръща в бяла или черна магия, както стана ясно от горния отговор.

Въпрос: Разумно ли е пациентът да бъде хипнотизиран не само с цел лечение, а също и за да се откаже от навици като например склонността към, пиене или лъжа?

Отговор: В този случай става дума за акт на милосърдие и доброта, които са много близки до мъдростта. Въпреки че отказването от лошите навици няма да помогне с нищо на неговата добра карма (обратното би било възможно, ако той сам положи усилия да се поправи; ако тези усилия произтичат от собствената му воля; ако те са свързани с голяма умствена и физическа борба), все пак едно успешно „внушение“ ще го спаси от по-лоша карма и ще предотврати по-нататъшното натрупване на прегрешения.

Въпрос: Какво е онова нещо, което извършва върху себе си лечителят чрез внушение, в случай че се радва на успех? Какво прави "той със своите принципи и карма?"

Отговор: Въображението е могъщо средство, което ни помага във всеки един момент от нашия живот. Въображението въздейства върху вярата, а тези две неща са като чертожници, подготвящи скиците, които волята ще гравира (повече или по-малко дълбоко) върху канарите от препятствия и противостоялия, с които е осеян пътят на нашия живот. Парацелз казва: „Вярата трябва да утвърждава въображението, защото тя създава волята... Непреклонната воля е началото на всички магически операции.. Магическите изкуства са несигурни именно защото хората не си представят и не вярват напълно в резултатите, а всъщност те могат да бъдат напълно уверени в тях.“ Това е цялата тайна. Половината ако не и две трети от нашите болести и страдания се дължат на нашето въображение и страхове.

Премахнете страховете, насочете въображението в друга посока, а останалото ще свърши природата. В самите методи няма нищо грешно или вредно. Те се превръщат в злотворни, само когато вярата на хипнотизатора в собствените му сили стане твърде голяма и надменна, а също и когато реши, че може да излекува чрез волята от такива болести (в случай че те са лечими), които се нуждаят от незабавната медицинска помощ на професионални хирурзи и лекари.

ЧЕРНАТА МАГИЯ В НАУКАТА

Започнете проучването там, където съвременните догадки затварят безверните си криле.

„Занони“, Бълвър-Литън

Онова, което вчера се отричаше безусловно, днес е станало научна аксиома.

„Афоризми на здравия разум“

Преди хиляди години фригийските дактили (посветените жреци), за които се говори, че били „магьосници и екзорцисти на болестите“, лекували чрез магнетични методи. Твърдяло се, че били придобили тези лечебни сили от могъщия дъх на Кибела, богинята с много гърди, която била дъщеря на Цел и Тера. Всъщност родословието ѝ и свързаните с него митове ни показват Кибела като олицетворение и символ на жизнената същност, чийто извор според древните се намирал между земята и звездното небе и бил считан за истинския *fons vitae*[15] на всяка твар. Планинският въздух, понеже се намира в по-голяма близост до този извор, укрепва здравето и удължава човешкия живот; затова митът ни разказва как животът на Кибела като дете бил съхранен в планината. Това станало преди *Магда* и *Бона Деа*, плодородната *майка*, да се трансформират в Церес-Деметра, покровителката на Елевзинските мистерии.

Животинският магнетизъм (сега наричан внушение и хипнотизъм) бил главната действаща сила в магическите тайнства, а също и в *Асклепиите* — целебните храмове на Асклепий, където допуснатите за лечение болни били лекувани през „инкубационния период“ чрез магнетични методи по време на сън.

Тази съзидателна и даваща живот *сила* — отричана и осмивана под името теургична магия, обвинявана през последния век за това, че почива главно върху суеверие и измама (когато се разглежда като *месмеризъм*) — сега се нарича „хипнотизъм“, „шаркотизъм“, „сугестия“, „психология“ и какво ли не. Но който и термин да бъде избран, той винаги ще бъде неточен ако се използва без подходяща дефиниция. Когато хипнотизмът се разглежда в контекста на сродните с него науки — всички те влизат в сферата на *всеобщата* наука — ще се установи, че той разполага с възможности, за които и най-тачените и учени професори в областта на ортодоксалните физически науки дори не са сънували. Когато тези така наречени „авторитети“ се изправят лице в лице с тайнствата на допотопния „месмеризъм“, те се оказват в положението на невинни пеленачета. Както многократно беше казано, магията, била тя бяла или черна, божествена или дяволска, расте и цъфти от един и същи корен. „Дъхът на Кибела“ (*акаша татва* в Индия) е главната действаща сила, която лежи в основата на така наречените „чудеса“ и „свръхестествени“ явления през всички векове и във всички страни. Тъй като е универсален коренът (или същността), многобройни са и проявленията му. Дори и най-великите адепти едва ли са в състояние да кажат къде свършват възможностите му.

Ключът към самите начала на теургичните сили беше загубен след като последният гностик загина в резултат на жестоките преследвания на Църквата. Постепенно тайнствата на иерофантите, теофанията[16] и теургията[17] били изтрети от паметта на хората, превръщайки се единствено в смътна традиция, за да бъдат накрая напълно забравени. Но през периода на Ренесанса в Германия един учен теософ, философ *per ignem* (на огъня), както те

самите се наричали, преоткрил някои от изгубените тайни на фригийските жреци и на *Асклепите*. Това бил великият и злощастен лечител-окултист Парацелз — най-значителният алхимик на своето време. Той бил онзи гений, който пръв през Средновековието препоръчал магнита като средство за лечение на определени болести. Теофраст Парацелз — „измамникът“, „пияният шарлатанин“ по мнението на споменатите учени-пеленачета от неговото време, а също и на техните наследници в наши дни — освен другите неща, които направи през седемнадесети век, сложи началото на нещо, което през деветнадесети век се превърна в доходна търговия. Точно той изобрети и използва за лечение на различни мускулни нервни заболявания намагнитени гривни, ленти, които се носят на ръката, колани, пръстени, яки и гривни за крака, но неговите магнити са лекували далеч по-добре от днешните електрически колани. Ван Хелмонт, приемникът на Парацелз, и Робърт Флъд (алхимик и масон) също използваша магнити за лечението на болните си. Единствените, които тръгнаха по техните стъпки бяха Меемер през осемнадесети век и маркиз дьо Пюнсежюр през деветнадесети.

В огромното медицинско заведение, което Месмер основава във Виена, той използвал освен магнетизъм, електричество и метали, също и различни видове дърво. Неговата фундаментална доктрина била тази на алхимиците. Той вярвал, че металите, а също и дърветата и растенията, имат сходство и са в тясна връзка с човешкия организъм. Всичко в природата е произлязло от едно първоначално хомогенно вещество, което се е обособило в безброй видове материя, и всичко е предопределено да се върне отново към него. Твърдял, че тайната на лечението се крие в съответствията и сходствата, които съществуват между сродни атоми. Открийте онзи метал, дърво, камък или растение, които в най-голяма степен съответстват на тялото на болния и този реагент (употребен вътрешно или външно) ще даде на пациента допълнителни сили да се бори с болестта, която в повечето случаи се развива в резултат на интервенция на чужд елемент в тялото на болния. Ако този чужд елемент бъде отстранен, това неизменно довежда до отстраняването на болестта. Случаите на успешно лечение, проведено от Антон Месмер, са многобройни и изумителни. Една дама с високо обществено положение, която била обречена да умре, възстановила здравето си напълно чрез определени и подходящи за целта дървени мостри. Самият Месмер, който страдал от остър ревматизъм, се излекувал напълно чрез специално приготвени магнити.

През 1774 г. той също попаднал на теургичната тайна за пряка жизнена трансмисия и се заинтересувал толкова силно, че изоставил всичките си предишни методи и се посветил изцяло на новото си откритие. Оттогава насетне тай хипнотизирал чрез поглед и се отказал от естествените магнити. Мистериозният ефект от подобни манипулации Месмер нарекъл *животински магнетизъм*. Впоследствие Месмер си спечелил многобройни последователи и ученици. *Новата* сила била експериментирана в почти всеки голям или малък европейски град и винаги намирала потвърждение.

През 1780 г. Месмер се установил в Париж и скоро цялата метрополия от кралската фамилия до последния истеричен *буржоа* била в краката му. Духовенството се ужасило и надало вой: „Дяволът!“ Дипломираните лечители усетили, че кесиите им непрекъснато изтъняват, а от вълнение аристокрацията и дворът се оказали на ръба на лудостта. Няма смисъл да повтаряме добре известни факти, но вероятно паметта на читателя ще бъде освежена с някои подробности, които може би са забравили.

Така се случило, че точно по това време официалната академична наука била много горда от себе си. След вековете на духовен застои и всеобщо невежество най-сетне били направени няколко решителни крачки към истинското познание. Естествените науки постигнали безспорен успех, а химията и физиката имали добри изгледи да се развият положително. Тъй като учените от предишния век не били дорасли до висотата на онази възвишена скромност, която характеризира преди всичко съвременните им последователи, те се възгордели изключително много от своето величие. Още не бил настъпил моментът за достойното за похвала смирение, след който следва признанието за относителната

незначителност на наличното знание (което се отнася дори за съвременното ниво на познание в сравнение с онова, което са знаели древните). Това били години на наивно перчене, години през които пауните на науката разпервали широко опашките си и изисквали всеобщо признание и възхита. „Оракулите“ от този период не били така многобройни както са сега, но все пак броят им бил значителен. И наистина, нима дулкамарите от панаирите не бяха отлъчени от обществото; нима врачевите почти не изчезнаха за да сторят място на дипломираните лекари с кралски дипломи, които дойдоха за да убиват и погребват а ріасеге, ad libitum[18]? Поради тази причина на климащата върху академичния си стол „безсмъртна“ бележитост се гледеше като на единствения компетентен авторитет, който може да даде отговор на въпроси, които никога не е изследвал, и да изказва становище за неща, за които никога не е чувал. Това бяха години, през които властваха РАЗУМЪТ и науката в нейното непълнолетие; това беше началото на една смъртоносна борба между теологията и фактите, между духовността и материализма. На мястото на вярата, която съществуваше сред образованите обществени слоеве, дойде пълното безверие. Току-що беше дошъл векът на култа към науката и на поклоненията до Академията, този Олимп, в който са поставени мощите на четиридесетте „безсмъртни“ — век на атаки, насочени срещу всеки, който отказва да демонстрира шумно възхищението си. Това беше време на безмозъчен младежки ентузиазъм пред дверите на храма на науката. С идването на Месмер в Париж, градът се раздели на два лагера — този на църквата, в който приписваха всички видове феномени на дявола, с изключение на техните собствени *божествени чудеса*, и този на Академията, в който не вярваха нито в Бога, нито в дявола, а единствено в непогрешимата си мъдрост.

Но имаше умове, които не бяха удовлетворени и от двете схващания. И тъй, след като Месмер беше накарал всички парижани да се стичат на тълпи към неговите приемни зали и да чакат с часове за да седнат на стола, до който се намираще чудотворното *baquet*[19], някои хора сметнаха, че е дошло времето, в което истината трябва да бъде разкрита. Те изложиха законните си искания пред краля, а той незабавно нареди на своята Академия да проучи въпроса. Тогава „безсмъртните“ се пробудиха от хроничната си дрямка, учредиха комитет за проучване, в който участва и Бенджамин Франклин, и избраха някои от своите най-стари, най-мъдри и най-плешиви „пеленачета“ да наблюдават работата на комитета. Това стана през 1784 г. На всеки е известно какъв беше докладът на комитета и окончателното решение на Академията. Всичко онова, което се случи тогава, сега изглежда като генерална репетиция на пиеса, едно от действията на която беше изпълнено около осемдесет години по-късно от Лондонското „Диалектическо общество“ и от някои от най-значителните английски учени.

И наистина, въпреки контрадоклада на д-р Жюсио, академик от най-висока класа, и искането на придворния лекар Д' Елсон (станал свидетел на най-изумителни явления) Медицинският факултет да извърши най-внимателно проучване на терапевтичните ефекти на магнитния поток — настояването им беше отхвърлено. Академията не се довери на най-видните си учени. Дори и сър Бенджамин Франклин, така добре запознат с космичното електричество, отказа да признае неговия основен източник и първопричина и заедно с Бейли, Лавоазие, Мажанди и останалите обяви месмеризма за измама. След първото проучване дойде и второ (1825 г.), но и то не даде добри резултати. Наново се предъвка предишния доклад (виж „Разбудената Изида“, т. I; стр. 171-176).

Дори и сега, когато експериментите дават достатъчно доказателства, че „месмеризмът“ или животинският магнетизъм, днес известен под името хипнотизъм; (наистина тъжна съдба за „дъха на Кибела“), е *факт*, болшинството от учените все още отказват да признаят неговото реално съществуване. Дори хипнотизмът, който представлява нещо незначително сред величественото поле на експерименталните поихомагнетични явления, изглежда твърде невероятен, *твърде загадъчен* за нашите дарвинисти и хекелианци. Както виждате, човек се нуждае от твърде много нравствен кураж, за да се изправи лице в лице с подозрението на колегите си, със съмненията на обществеността и хихиканията на глупаците. „Мистериите и шарлатанството вървят ръка

за ръка", казват те, а в своя труд „Physiologic Humaine"[20] Мажанди отбелязва, че „самоуважението и достойнството на професията изискват от образования лекар да не забравя колко лесно мистерията се приплъзва към шарлатанството". За жалост „образованият лекар" трябва да не забравя, че на фона на останалите науки физиологията представлява пълна мистерия — неразбираема и необяснима мистерия от А до Я — и опирайки се на горепосочения „триузъм" да се запита дали не трябва да захвърли биологията и физиологията като най-класическите примери за шарлатанство в съвременната наука. Въпреки това, твърде малка част измежду добронамереното малцинство от лекари са се заели сериозно с проучването на хипнотизма. Но дори и те, които бяха принудени да признаят с неохота реалността на явленията, свързани с него, все още продължават да считат, че при подобни явления не действа нищо повече от чисто материални и физични сили и отхвърлят законното наименование — животински магнетизъм. Съвсем наскоро преподобният д-р Хоуис каза в „Дейли график": . . . „Въпреки всичко, откритите от Шарко явления в много отношения са идентични с месмеричните явления и затова хипнотизмът трябва да се разглежда по-скоро като клон на месмеризма, отколкото като нещо различно от него. Във всеки случай фактическите данни на Месмер, които в наши дни намериха общо признание, първоначално бяха решително отречени". И все така продължават да бъдат отричани.

Но докато отричат месмеризма, те се втурват към хипнотизма, въпреки съвременните научни доказателства за опасностите, които крие тази наука, в която френските лекари са далеч по-напред от английските си колеги. Всъщност французите твърдят, че между месмеризма (или „магнетизма", както го наричат в Англия) и хипнотизма „има цяла бездна". Едното явление е благотворно, а другото, естествено, злотворно, тъй като и окултизмът и съвременната психология са на мнение, че хипнотизмът се реализира посредством отдръпването на нервния флуид от капилярните нерви, които са, така да се каже, часовете, които държат отворени дверите на нашите сетива. След като бъдат упоени под влияние на хипнотичните условия, те вече не могат да изпълняват функциите си и дверите се затварят. В своя труд *Solution du Problem de la suggestion hypnotique*. [21] А. Х. Симонен ни разкрива много полезни истини. Той доказва, че докато при „магнетизма (месмеризма) субектът развива големи морални способности", че неговите мисли и чувства стават по-извисени, а сетивата му придобиват неестествена изостреност, при хипнотизма става точно обратното — „субектът се превръща в обикновено огледало. Именно внушението е истинският двигател на всяко хипнотично действие и ако понякога се появяват „привидно изумителни явления, те се дължат на хипнотизатора, а не на субекта". И още веднъж . . . „При хипнотизма инстинктът, т. е. животното достига своето най-голямо развитие. И наистина, мисълта, че „крайностите се привличат" никога не би могла да бъде толкова на място, колкото в случая с магнетизма и хипнотизма". Освен това, колко са верни и онези думи, отнасящи се до разликата между субекта, върху който се въздейства посредством метода на Месмер и субекта, който е бил хипнотизиран. В първия случай неговата идеална природа и моралната му същност (отражението на божествената му природа) са изведени до най-високите си сфери и субектът става почти небесно създание (*un ange*[22]). Във втория случай не друго, а неговите инстинкти се развиват по най-удивителен начин. Хипнотичният ефект го принизява до нивото на животно. От психологическа гледна точка магнетизмът („месмеризъм) има успокояващо и лечебно въздействие, докато хипнотизмът, който не е нищо друго освен резултат от едно неравновесно състояние, е крайно опасен.

По този начин враждебният доклад, написан от Бейи в края на миналия век има своите тежки последствия в настоящето, но с тях върви и неговата карма. Възнамерявайки да унищожи *лудостта* по Месмер, докладът рикошира като смъртоносен удар, насочен срещу общественото доверие в научните декрети. В наши дни познатото *Non-Possumus*[23] на кралските колежи и академии се котира на фондовата борса на световното мнение на почти

толкова ниска цена, колкото и Non-Possumus-ът на Ватикана. Времето на авторитетите, било то човешки или божествени, бързо отминава и ние виждаме как на хоризонтите на бъдещето проблясва единствено върховния и окончателен трибунал, пред който цялото човечество ще се преклони — трибуналет на фактите и истината.

Дори либерално настроеното духовенство и някои известни проповедници изразяват почитта си пред този трибунал. Сега ролята са разменени и в много случаи именно приемниците на онези, които в продължение на векове се бореха с нокти и зъби, за да докажат съществуването на дявола и неговото пряко вмешателство в паранормалните явления, са хората, които публично укоряват науката. Забележителен пример за това може да се намери в чудесното писмо на преподобния господин Хоуис (когото току-що споменахме) до „График“. Ученият проповедник изглежда споделя нашето негодувание от пристрастността на съвременните учени, от начина по който подтискат истината и от неблагодарността им към техните древни учители. Неговото писмо е толкова интересно, че най-добрите му места трябва да бъдат обезсмъртени в нашето списание. Предлагаме ви няколко пасажа. И тъй, той пита:

Защо нашите учени не кажат: „Ние сбъркахме относно месмеризма, на практика той съществува“? Причината не е в това, че те са хора на науката, а в това, че просто са хора. Без съмнение е унизително, когато си догматизирал в името на науката, да кажеш: „Сгреших“. Но не е ли по-малко унизително този факт да бъде разкрит и най-голямото унижение не е ли в това, след като си се гърчил и извивал в неумолимите мрежи на многобройните факти, внезапно да се сгромолясаш и да наречеш омразната мрежа „уютно заграждение“, в което нямаш нищо против да бъдеш затворен. Струва ми се, че точно това нравят господата Шарко, френските хипнотизатори и техните английски почитатели. Откакто през 1815 г. Месмер почина на осемдесетгодишна възраст, френските и английските „факултети“ с няколко благородни изключения се присмиват и отричат както фактите, така и теориите му, но сега през 1890 г., същите изведнъж бяха приети от множество учени, които същевременно правят всичко възможно, за да заличат името на Месмер и да му отнемат всичките открития, които тихомълком си присвояват под наименования като „хипнотизъм“, „сугестия“, „терапевтичен магнетизъм“, „психопатичен масаж“ и всички останали. Е, добре, „важно ли е името?“

Аз държа повече на самите неща, отколкото на наименованията, но същевременно изпитвам благоговение пред пионерите на мисълта, които бяха прогонвани, стъпквани и разпъвани на кръст от ортодоксално мислещите през всички векове, и смятам, че най-малкото, което учените могат да направят за хора като Месмер, Дьо Поте, Пюисегюр, Мейо и Елиътсън е „да им построят гробници“, сега когато са мъртви.

Но вместо това господин Хоуис би могъл да добави, че дилетантите хипнотизатори от научния лагер погребват със собствените си ръце интелекта на много мъже и жени, заробват и парализират свободната воля на „субектите“ си, превръщат безсмъртните хора в бездушни и безотговорни автомати и подлагат *техните души* на вивисекция със същото равнодушие, с което извършват вивисекция над телата на зайци и кучета. Накратко казано те бързо се трансформират в магьосници и превръщат науката в едно огромно поле на черна магия. Преподобният писател обаче с лекота оневинява виновниците и отбелязвайки, че приема „разграничението“ между месмеризъм и хипнотизъм без да застава зад нито една от теориите, добавя:

Аз се интересувам предимно от фактите и онова, което искам да зная е защо се тръби, че тези методи на лечение и абнормални явления са съвременни открития. В същото време хората от медицинския факултет все още осмиват и пренебрегват своите велики предшественици, без самите те да разполагат с единогодушно приета теория и без да имат дори един-единствен факт, който могат да нарекат нов. Истината е, че ние просто вървим слепешката, опитвайки се с мъка да разработим отново старите неизползвани мини на

древните. Преоткриването на окултните науки има точно съответствие в бавното възвръщане на скулптурата и живописа в съвременна Европа. А ето и с няколко думи историята на окултната наука: 1. Някога известна. 2. Забравена. 3. Преоткрита. 4. Отречена. 5. Потвърдена, минаваща под нови имена през постепенно развитие, победоносна. Доказателствата са изчерпателни и многобройни. Може би тук е достатъчно да отбележим, че Диодор споменава как векове преди Христа, египетските жреци приписвали използването за терапевтични цели ясновидство на Изида. Страбон отдава същото на Серапий, а Гален споменава за някакъв храм недалеч от Мемфис, който бил прочут с хипнотичните си методи на лечение. Питагор, който спечелил доверието на египетските жреци, говори навсякъде за него. В „Богатството“ Аристофан описва хипнотичното лечение с няколко детайла — „и в началото той започна да работи върху главата“. Целий Аурелиан описва манипулациите за лечение на болест — „ръцете се движат от горните към долните части“. Има и една латинска поговорка — *Ubi dolor ibi digitus*, „Където боли, сложи пръст.“ Но времето няма да ми позволи да разкажа за Парацелз (1462)[24] и „неговата голяма тайна — магнетизма“, за Ван Хелмонт (1644 г.)[25] и за „вярата му в силата на ръката по отношение на болестта“. Много от трудовете на тези двама мъже станаха ясни в наши дни посредством експериментите на Месмер, а от гледна точка на съвременния хипнотизъм е очевидно, че трябва да насочим вниманието си предимно към него и учениците му. Той несъмнено е твърдял, че умее да предава животински магнетичен поток, което според мен хипнотизаторите отказват да приемат като факт.

Да, това е така. Но учените са се отнасяли по този начин към не една истина. Да отречеш животинския магнетичен поток нещо което те направиха изключително енергично, е не по малко абсурдно от това да отречеш кръвообращението.

Господин Хоуис ни предлага няколко допълнителни детайла относно месмеризма, които могат да се окажат интересни. Той ни припомня отговора, който така онеправдания Месмер пише до Академията след нейния отрицателен доклад и нарича думите му „пророчески“

„Вие казвате, че Месмер повече никога няма да надигне глава. Ако съдбата на човека е такава, то съдбата на истината е друга. Нейната същност е нетленна. Рано или късно тя ще проблесне в същата или в някоя друга страна с по-голяма яркост отвсякога и триумфът ѝ ще унищожи жалките ѝ клеветници.“ Месмер напуска Париж отвратен и се оттегля в Швейцария, където и умира; но знаменитият доктор Жюсио е спечелен за неговата кауза. Лаватер пренася системата на Месмер в Германия, а Пюисегюр и Дельоз я разпространяват из провинциална Франция, създавайки безброй „хармонични общества“, отдадени на изучаването на терапевтичния магнетизъм и неговите сродни явления като предаването на мисли, хипнотизма и ясновидството.

Преди около двадесет години аз се запознах с може би най-видния ученик на Месмер — стария барон дьо Поте[26]. В периода между 1830 г. и 1846 г. около терапевтичните и месмерични подвизи на този човек се разгоря остра полемика, която обхваща цяла Франция. Един убиец беше проследен, осъден и екзекутиран единствено въз основа на сведения, дадени от един от ясновидците на дьо Поте. Такова беше признанието на *Juge de Paix*[27], направено на открито съдебно заседание. Това беше прекалено много за вечно скептичния Париж и Академията реши да заседава отново за да изкорени суеверието, ако това се окаже възможно. Така и направиха, но колкото и да е странно, този път именно те промениха светогледа си. Итар, Фукие, Герсан, Бурдуа дьо ла Мот, цветът на френската научна мисъл, обявиха явленията, свързани с месмеризма за действителни. Ставаше дума за различните лечения, транса, ясновидството, предаването на мисли и дори четенето от затворена книга. Също така по това време бе въведена сложна терминология, целта на която беше да заличи доколкото е възможно имената на онези неуморими мъже, които заставиха науката да се съгласи с тях. В същото време техните

опоненти включиха основните факти, за чиято истинност гарантираха Месмер, дьо Поте, Пюисегюр, в списъка на онези неподлежащи на съмнение явления, които трябва да бъдат приети от медицината, „независимо“ от теорията...

След това идва ред на този мъглив остров и на неговите учени със замъглени съзнания.

Междувременно Англия беше по-упорита. През 1846 г. именитият д-р Елиътсън, прочут практикуващ лекар с огромна клиентела произнесе знаменитата Харвейска реч, в която призна, че вярва в месмеризма. Елиътсън беше отречен от колегите си и последствията бяха толкова тежки, че той загуби практиката си и умря почти разорен, макар и несъкрушен. Месмерическата болница на „Мерилибоун роуд“ беше основана именно от него. Там се провеждаха успешни операции по метода на месмеризма, а всички явления, които за голямо удовлетворение на учените бяха наблюдавани в Лийдс и другаде, вече бяха открити в Меридибоун преди петдесет и шест години. Преди тридесет и шест години професор Листър направи същото, но въвеждането на хлороформа (той беше по-бързо действащо и по-сигурно упоително средство) прекрати за известно време месмеричното лечение. Общественият интерес към месмеризма замря, а болницата в Мерилибоун роуд, която бе в немилост откакто Елиътсън загуби кариерата си, най-накрая беше затворена. Ние знаем каква е посетнешната съдба на Месмер и месмеризма. Името на Месмер се споменава заедно с това на граф Калиостро, а за месмеризма почти не се говори; но затова пък чуваме толкова много неща за електробиологията, терапевтичния магнетизъм и хипнотизма. Изключително коректно. О, сенки на Месмер, Пюисегюр, дьо Поте, Елиътсън *sic vos pop vo-bis*[28]. А бих и добавил *Palmas qui meruit ferat*[29]. През периода, през който познавах барон дьо Поте, той беше пред прага на смъртта и почти осемдесетгодишен. Баронът беше ревностен поклонник на Месмер. Той бе посветил целия си живот на терапевтичния магнетизъм и вярваше непоколебимо, че истинската магнетична аура преминава от месмериста към пациента. „Аз ще ви докажа това“, ми каза той един ден, когато двамата бяхме застанали до леглото на една пациентка, която беше изпаднала в толкова дълбок транс, че иглите, които забихме в горната и долната част на ръцете ѝ, не предизвикаха и най-малка реакция или помръдване от нейна страна. После старият барон продължи: „Движейки ръката си на разстояние трийсет-четирийсет сантиметра от нея, аз ще предизвикам леки конвулсии във всяка съответна част от тялото ѝ без никакъв директен контакт.“ Той започна от рамото, което не след дълго започна да помръдва. След като го върна към предишното му състояние, баронът се насочи към лакътя, после към китката, към коляното, а силата на конвулсиите се увеличаваше в съответствие с времето на въздействие. „Това удовлетворява ли ви?“ Отговорих положително, а той продължи: „Наемам се да въздействам върху всеки прегледан от мене пациент през тухлена стена, на място и по време, в което пациентът няма да знае нищо за моето присъствие и за моята цел. Това — добави дьо Поте, — беше един от експериментите, който озадачи най-много академиците в Париж. Повтарях експеримента отново и отново при всякакви условия и изпитания с почти неизменен успех до момента, в който и най-скептичните бяха принудени да отстъпят“.

Ние обвинихме науката за това, че с опънати платна се спуска към Маелстрьома на черната магия, занимавайки се с неща, които древната психология (най-важният клон на окултната наука) винаги е наричала магьосничество, когато чрез тях се въздейства върху *вътрешния* човек. Ние сме готови да отстояваме това наше становище. Освен това възнамеряваме в близко време да го докажем в някои от бъдещите статии, опирайки се на факти и действия на самите апологети на хипнотизма и вивисекцията. Това, че са несъзнателни магьосници, не променя факта, че те практикуват черна магия *bel et bien*[30]. Накратко, ситуацията е следната. Малцинството от образованите лекари и разни други учени експериментират в областта на „хипнотизма“ защото са решили, че в него има нещо интересно, докато мнозинството от членовете на Кралския колеж по психология все още отричат съществуването на животинския магнетизъм в неговата месмерична форма,

макар и скрит под модерната маска на хипнотизма. Първите, които са напълно невежи по отношение на фундаменталните закони на животинския магнетизъм, експериментират наслуки и почти сляпо. Разбира се, те нямат никакво право да прилагат законите на една по-стара наука към една по-нова единствено с цел да не влязат в противоречие с своето становище, че а) хипнотизмът не е месмеризъм и б) че тезата за месмеричната аура (или поток), която - протича от месмериста (хипнотизатора) към субекта е напълно погрешна. По този начин те извършват вмешателство и привеждат в действие най-опасните природни сили, без да подозират това. Вместо да лекуват болести — единствената възможност, при която животинският магнетизъм *с право* може да бъде приложен под новото си наименование — те заразяват *субектите* със своите собствени физически и умствени болести и пороци. Основната отговорност за това, а също и за невежеството на колетите им от малцинството, пада върху невярващото мнозинство на садукееите. Противопоставяйки им се, те опъват свободата на действие, а възползвайки се от Хипократовата клетва, те пречат да се възприемат и направят много от нещата, които вярващите можеха и щяха да направят при други обстоятелства. Ето едно вярно наблюдение на д-р А. Тест, взето от негов труд — „*Има такива злочести истини, компрометиращи онези, които вярват в тях и особено тия, които са дотолкова искрени, че да си признаят това публично.*”

По този начин причината, поради която хипнотизмът не е изучен както подобава, се разбира от само себе си.

Преди години беше забелязано: „Дълг е на Академията и на медицинските власти да изучат месмеризма (т. е. окултните науки в неговия дух), да направят необходимите изследвания и най-накрая да *изземат правото да практикуват от лица, които са напълно чужди на изкуството, които злоупотребяват със способите му и го превръщат в спекулация и източник на богатства.*” Онзи, който произнесе тази истина, беше глас в пустиня, но тези които имат известен опит в окултната психология биха отишли и по-далече. Те биха казали, че всяка научна организация и дори всяко правителство е длъжно да сложи край на подобни обществени прояви. Като прилагат *магическия* ефект на човешката воля върху други по-слаби воли и осмивайки съществуването на *окултни* сили в природата — сили, чийто брой е неограничен — и в същото време призовавайки тези сили под претекста, че те въобще не са независими и дори по своето естество лишени от духовен аспект, а просто „свързани с известни *физически* закони” (Бине и Фере), авторитетните инстанции всъщност стават отговорни за страшните последици, които ще дойдат благодарение на тези опасни обществени експерименти. Наистина Кармата — ужасният но справедлив закон на възмездие — ще настигне всички онези, подготвящи бъдещите ужасни последствия, които ще дойдат в резултат на организирания за развлечение на невежите обществени прояви. Нека те просто си помислят за предстоящите опасности и за евентуалните нови форми на умствени и физически заболявания, които ще се породят от подобно безумно третиране на психическата воля! В нравствен план това е толкова лошо, колкото от физическа гледна точка вкарването на животински вещества в човешката кръв по скандалния метод на Браун-Секар. Те се присмиват на окултните науки и се подиграват на месмеризма. Но още преди края на този век ще имат необорими доказателства, че идеята за престъпление, внушено в името на експеримента, няма да си отиде посредством обратния поток на волята със същата лекота, с която е била вдъхновена. Те навярно ще научат, че ако външният израз на идеята за престъпление е възможно да изчезне по волята на оператора, то изкуствено имплантираният *активен и жизнен зародиш* не изчезва заедно с нея; след като е попаднал веднъж в зоната на човешките, или по-скоро животинските страсти, той може да остане там в латентно състояние в продължение на години и изведнъж да се реализира при някакви непредвидими обстоятелства. Случвало се е плачещи деца, които някоя глупава гувернантка е карала да млькнат, като ги е плашила с внушението за чудовище или дявол, стаил се в ъгъла, да полудеят след двадесет или тридесет години, преследвани от все същия кошмар. В лабиринта

на паметта има мистериозни тайни чекмеджета, тъмни кътчета и скривалища, все още неизвестни на психолозите, които се отварят само веднъж, рядко два пъти, в един човешки живот, и то само при много аномални и особени условия. Но когато това стане, винаги се стига до някакво героично деяние от страна на човек, за когото най-малко се е предполагало, че е способен на такова нещо, или до някое ужасно престъпление, причината за което остава завинаги неразгадана . . .

Така експериментите с „внушение“ са най-опасното развлечение, когато се извършват от незапознати със законите на окултизма хора. Действието и противодействието на идеите върху *вътрешния низ* „Аз“ до този момент още не са проучени, защото самият Аз е *terra incognita*[31] (дори и когато не е отричан) за хората на науката. Освен това опасности представляват и самите хипнотични сеанси, когато се извършват пред разнородна публика. Хора с неоспорима научна репутация, които правят публични хипнотични експерименти, поемат върху себе си отговорността за подобни сеанси. По този начин всеки недостоен спекулант, който е достатъчно умен да вникне в процеса, може чрез упорство и практика да се сдобие със същата сила и да я приложи за свои лични користи или престъпни цели.

Последствията от кармична гледна точка са: всеки хипнотизатор, колкото и добронамерен и почтен да е той, след като веднъж е станал несъзнателно учител на някой, който се учи единствено за да злоупотреби със свещеното знание, е естествено да се превърне в морален съучастник на всяко престъпление, извършено чрез тези средства.

Такива са последиците от публичните „хипнотични“ експерименти, които по този начин водят до и в действителност са ЧЕРНА МАГИЯ.

АСТРАЛНИ ТЕЛА ИЛИ ДОПЕЛГЕНГЕРИ

Въпрос: В съзнанието на хората съществува голяма неяснота относно различните видове привидения, двойници, духове или призраци. Не е ли необходимо веднъж завинаги да обясним значението на тези наименования? Вие твърдите, че има различни видове „двойници“ — какви са те?

Елена Петрови а Блаватска: Нашата окултна философия ни учи, че има три вада „двойници“, като използвам думата в нейния най-широк смисъл. Първо човек има своя „двойник“ или *сянка* (думата е подходящо намерена), около която се изгражда физическото тяло на *ембриона* — бъдещия човек. Въображението на майката или някой нещастен случай, който засяга детето, ще засегне също и астралното тяло. И астралният и физическият аспект съществуват преди съзнанието да влезе в действие и преди пробуждането на *атмата*. Това става когато детето навърши седем години и с това дойде отговорността на пълноценното съзнателно и сетивно същество. Този „двойник“ се ражда с човека, умира с него, никога не може да се отдели от тялото по време на живота и макар да го надживява, се разпада *ragi passu*[32]. Именно това при определени атмосферни условия се вижда над гробовете като светеща фигура на човека, който е починал. От физическа гледна точка, приживе това е *човешкия жизнен* двойник, а след смъртта — единствено газовете, които се отделят от разлагащото се тяло. Но що се отнася до произхода и същността на явлението може да се каже и друго. Този двойник решихме да наричаме *линга-сарира*, но за по-голямо удобство аз бих предложила да се спрем на наименованието „протеанско“ или „пластично“ тяло.

В.: Защо протеанско или пластично?

Е. П. Б. *Протеанско тяло* е удачен термин, тъй като то може да приема всякакви форми; например „магьосниците-пастири“, за които мълвата може би не без основание твърди, че са върколаци, и „кабинетните медиуми“, чиито собствени „пластични“ тела играят ролята на материализирани баби и крале. Как да си обясним по друг начин неизменния навик на „скъпите покойници“ да се явяват само на малко повече от една ръка разстояние от

медиума, независимо от това дали той е изпаднал в транс или не. Обърнете внимание, аз изобщо не отричам чуждите влияния при този род явления. Само твърдя, че чуждите влияния са редки и че материализираната форма е винаги на *астрала* на медиума или на протеанското му тяло.

В.: Как се създава астралното тяло?

Е. П. Б.: То не се създава. Както вече казах, то нараства заедно с човека и съществува в зачатъчно състояние до и преди раждането на детето.

В.: А какво представлява вторият вид двойници?

Е. П. Б.: Вторият вид е „мисловното“ тяло или по-скоро *фантазното тяло*, което сред окултистите е известно под наименованието *маяви-рупа* или „илюзорното тяло“. По време на живота този образ е проводник едновременно на мисълта и на животинските страсти и желаниа, а източниците, които използва, са както най-низшето земно съзнание (*манас*), така и *кама* елемента на желанието. По своите възможности той е двойствен и след смъртта образува нещо, което на изток се нарича *бхут* или *кама-рупа*, но сред теософите това явление е известно по наименованието „привидение“.

В.: А третият вид?

Е. П. Б.: Третият вид е истинския *Аз*, който на изток се нарича „причинно тяло“, а в школите отвъд Хималаите се среща винаги под наименованието „кармично тяло“, което е едно и също. Защото *кармата*, или действието, е причината, която води до непрестанните прераждания и възплъщения. Той *не е монадата*, нито пък *манас* в същинския смисъл на думата, но по определен начин е неразривно свързан и съставен от монадата и манас в девахан.

В.: Следователно има три вида двойници?

Е. П. Б.: Ако за вас християнската Света троица и другите видове триединства означават три бога, тогава има и три вида двойници. Вещност двойникът е само един, но той съществува в три различни аспекта или фази; най-материалната част изчезва заедно с тялото; междинната продължава да съществува в света на сенките едновременно като независима и временна цялост; третата остава безсмъртна през цялата *манван-тара*, в случай че преди това не бъде прекратена от нирвана.

В.: Но няма ли да ни попитат каква е разликата между маяви и кама-рупа, или между „фантазното тяло“ и „привидението“, както вие предложихте да се наричат.

Е. П. Б.: Най-вероятно е да ви попитат и в допълнение към казаното ние ще отговорим, че „мисловните сили“, аспектът на *маяви* (или илюзорното тяло) след смъртта се сливат напълно с причинното тяло, или съзнателя *мислец* *Аз*. Животинските елементи или силата на желанието на „фантазното тяло“ след смъртта абсорбира онова, което е събрала през живота посредством непреодолимото желание да *живееш*; т. е. привидението (*кама-рупа*) се формира от цялата астрална жизненост, а също и от отпечатъците от нейните *материални* действия и мисли. Нашите теософи знаят добре, че след смъртта *повисшият* манас се обединява с монадата и преминава в девахан, докато остатъкът от *понишият* манас или животинското съзнание приема формата на привидение. То живее, но в него едва ли има някаква съзнателност — с изключение на случаите, когато бъде въввлечено в потока на медиум.

В.: Това ли е всичко, което може да се каже по този въпрос?

Е. П. Б.: Мисля, че засега толкова метафизика ни стига. Нека се спрем на „двойника“ в неговата земна фаза. Какво бихте искали да научите?

В.: Навсякъде по света хората вярват в по-голяма или по-малка степен в „двойници“ или допелгенгери. Най-простата форма на това явление е появата на призрак след

смъртта на човека или в самия момент на неговата смърт пред очите на най-близкия му приятел. Може ли това явление да бъде наречено маяви-рупа?

Е. П. Б: Да, тъй като то се поражда от мисълта на умиращия човек.

В: Лишено ли е то от съзнание?

Е. П. Б: То е лишено от съзнание доколкото умиращият в повечето случаи не съзнава, че го поражда, нито пък знае за неговата поява. Онова, което става в този случай, е следното. Ако в момента на смъртта си умиращият мисли много съсредоточено за онзи, когото силно иска да види или обича повече от всички, той може да се яви на този човек. Мисълта се обективира; двойникът или човекът сянка не е нищо друго освен вярно копие на живия човек, нещо като огледално отражение; двойникът повтаря онова, което човекът прави дори и в мислите си. Ето защо в подобни случаи призраците често са облечени в дрехите, които са били носени точно в този момент, а *образът* възпроизвежда дори и изражението на умиращия. Двойникът на къпещ се човек ще изглежда като потопен във вода; ето как ако някой удавник се яви пред приятеля си от двойника сякаш ще се стича вода. Причината за появата на видението може освен това да бъде точно обратната, т. е. умиращият може да мисли, а може и въобще да не мисли за конкретния човек, пред когото се явява образа му, а точно вторият от двамата да бъде усещаният елемент на връзката. Възможно е също така неговата симпатия или омраза към човека, чийто дух е извикан по този начин, да бъдат твърде силни във физически или психически смисъл; в този случай видението се поражда и зависи от интензивността на мисълта. Онова, което става тогава е следното. Нека умиращият човек бъде А, а онзи който вижда двойника — Б. Образът на А е толкова дълбоко отпечатан върху психическата памет на Б, че между двамата се установява истинско магнетично привличане или отблъскване, независимо дали човек знае това и дали го чувства или не. Когато А умира, шестото чувство или психическо-духовния интелект на *вътрешния* човек при Б разбира за настъпилата при А промяна и незабавно преценява физическите усещания на А, като проектира пред очите си неговия образ, какъвто е той в момента на голямото изменение. Същото става и когато умиращият копнее да види някого; съзнателно или несъзнателно мисълта му телеграфира на неговия приятел по жиците на симпатията и се обективира. „Обществото за проучване на привиденията“ би дало на това явление надутото, но и не по-малко неясно определение — *телепатично въздействие*.

В: Това се отнася за най-простата форма на поява на двойник. А какво ще кажете за онези случаи, при които двойникът прави обратното на онова, което човекът чувства или желае?

Е. П. Б: Това е невъзможно. Двойникът не може да действа, ако основният тон на това действие не бъде ударен в мозъка на човека, комуто двойникът принадлежи, било той мъртъв, жив, в добро или лошо здраве. Ако преди да премине към други мисловни картини, той спре на дадена мисъл за една секунда достатъчно дълга за да й даде форма, тази секунда ще бъде толкова достатъчна за обективизацията на неговата личност върху астралните вълни, колкото е необходимо за лицето ви да се отпечата върху чувствителната плака на фотографския апарат. Нищо не пречи на това вашият образ да бъде грабнат от обграждащите го сили — по начина, по който изсъхналият лист бива уловен и понесен от вятъра — и да бъде превърнат в изопачен и карикатурен вариант на мисълта ви.

В: Какво ще кажете за случаи, при които двойникът изрича с истински думи мисъл, неприятна за човека, и при това я казва да речем на човек, който се намира много далеч, може би на друг континент. Аз самият зная за такива случаи.

Е. П. Б: В този случай създаденият образ е взет и приложен в употреба чрез лишена от съдържание форма. Същото става и в помещенията за спиритични сеанси, когато „образите“ на мъртвите — които може би несъзнателно се носят в съзнанието или дори в аурата на присъстващите — бъдат уловени чрез елементалите (или първичните сенки), обективирани

пред аудиторията и дори накарани да действат по заповед на онзи, който има най-силна воля от всички в помещението. Освен това във вашия случай трябва да съществува свързваща връзка — телеграфна жица — между двамата души, нещо като душевен мост, по който мисълта незабавно да премине. Разбира се, винаги трябва да има някаква основателна причина, поради която дадена мисъл да поеме в тази посока; тя трябва по някакъв начин да бъде свързана с другия човек. В противен случай подобни привидения биха се превърнали в нещо обикновено и ежедневно.

В: Това изглежда много просто. Защо тогава това явление се наблюдава само при необикновени хора?

Е. П. Б: Затова защото пластичната сила на въображението при някои хора е много по-силна, отколкото при други. По своите възможности съзнанието е двойствено: то е физично и метафизично. Неговата по-висша сфера е свързана с духовната душа или *будхи*, а по-низшата с животинската душа — принципа *кама*. Има хора, които никога не използват по-висшите способности на ума си; другите, които правят това, са малцинство и по този начин, ако не *над*, те са някъде *отвъд* средния човек. Мислите им са в един по-висш план, дори за обикновените неща. Индивидуалната особеност на личността определя мисловния „модел“ на мисленето, както и способностите от предишния живот, а понякога и унаследяването на физическия елемент. Ето откъде идва голямата трудност за материалиста — чиято метафизична част от мозъка е почти атрофирала — да се издигне над материалното, и трудността за онзи, чийто мозък е естествено предразположен към духовното да се снижи до нивото на прозаичната и вулгарна мисъл. Оптимизмът и песимизмът до голяма степен също зависят от това.

В: Но навикът да се мисли с по-висшето съзнание може да бъде придобит — в противен случай няма никаква надежда за онези, които искат да се променят и издигнат. Това наистина би трябвало да бъде възможно., защото иначе не би имало никаква надежда за света.

Е. П. Б: С огромна трудност, твърда решимост и много саможертви той със сигурност може да бъде придобит. Но в същото време за онези, които са родени с талант, е сравнително лесно. Защо става така, че едни съзират поезия в зелето и в свинята с нейните малки, докато други в най-висшите неща виждат само тяхната най-низша и материална страна, защо те се смеят на „музиката на сферите“ и защо се подиграват с най-възвишените схващания и философии? Това различие зависи просто от вродената способност на ума да мисли на по-висше или по-низше ниво, или с други думи да мисли с *астралния* (в онзи смисъл на думата, даден и от Св. Мартин) или физическия ум. Големите интелектуални способности често не са доказателство, а препятствие по пътя към духовните и правилни схващания; вижте например по-голямата част от значителните фигури в науката. Ние трябва по-скоро да ги съжаляваме, отколкото да ги обвиняваме.

В: Но как става така, че хората, които мислят на повиеше ниво създават чрез мисълта си по-съвършени, по-ярки образи и по-обективни форми?

Е. П. Б: Това не се отнася само за тях, а и за всички онези, които са по принцип чувствителни. Онзи, който е надарен с тази способност дори за най-незначителните неща да мисли на по-висше ниво, по силата на този си дар притежава, така да се каже, пластичната сила да твори в самото си въображение. За каквото и да си мисли такъв човек, мисълта му ще бъде дотолкова по-интензивна от тази, на обикновения човек, че благодарение на самата си интензивност ще се сдобива със силата да твори. Науката е установила факта, че мисълта е енергия. Функционирайки тази енергия засяга атомите на астралната атмосфера около нас. Вече ви казах, че лъчите на мисълта имат същата способност да създават форми в астралната атмосфера, каквато имат и слънчевите лъчи по отношение на лещите. Всяка мисъл, която поражда подобна мозъчна енергия, създава форма.

В: Тази форма напълно безсъзнателна ли е?

Е. П. Б: Тя е напълно безсъзнателна, в случай че не е творение на адепт, който предварително си е поставил за цел да ѝ даде съзнание или по-скоро да ѝ дари достатъчно от собствената си воля и интелект, така че да изглежда съзнателна. Ето защо трябва да бъдем ..по-внимателни в мислите си.

В това отношение трябва да се има предвид и голямата разлика между адепта и обикновения човек. Адептът е в състояние по своя воля да използва собствената си *маяви-рупа*, но с редки изключения обикновеният човек не е. Наименованието е *маяви-рупа*, тъй като тя представлява вид илюзия, която се използва за даден случай и която за да постигне целта си носи достатъчно от съзнанието на адепта. Обикновеният човек просто създава мисловен образ, чиито свойства и възможности в този момент са му напълно неизвестни.

В: В такъв случай може да се каже, че формата на адепта, появяваща се на разстояние от тялото му, като например Рам Лал в „Господин Айзъкс“, е просто образ.

Е. П. Б: Точно така. Това е ходеща мисъл.

В: При какви обстоятелства адептът може да се появи почти едновременно на няколко места?

Е. П. Б: Той е в състояние да направи това. Точно такъв е случая с Аполоний от Тиана, който по едно и също време бил видян на няколко места, докато тялото му било в Рим. Но трябва да се разбере, че дори и *астралният* адепт не присъства изцяло във всеки един от фантомите.

В: В такъв случай е крайно необходимо хората да, внимават в мислите си, независимо от тяхното въображение и умствени възможности.

Е. П. Б: Несъмнено. Това е необходимо защото всяка мисъл има форма, приемаща очертанията (външността) на човека, който е зает с акта на мисленето. Как по друг начин ясновидецът може да види във вашата *аура* миналото и настоящето ви? Онова, което той вижда е една подвижна панорама на самия вас, представена от последователните проявления на мислите ви. По-. питахте ме дали можем да бъдем наказани за мислите си. Не за всички, тъй като някои са мъртвородени, но за останалите, които ние наричаме „тихи“ но потенциални мисли, отговорът е да. Да вземем един краен случай, когато някой човек е толкова злонамерен, че да желае смъртта на друг. Ако зложелателят не е *дугна*, висш адепт в областта на черната магия, при който случай кармата се *забавя*, подобно желание винаги рикошира обратно към човека, у когото се е появило.

В: А ако зложелателят (без да е дугна) има много силна воля, той би ли могъл да причини смъртта на някой друг.

Е. П. Б: Само ако има лошо око, което означава просто да притежава огромна пластична сила на въображението, която работи неволно и по този начин намира лоши приложения. А каква е силата на лошото око? Това е чисто и просто огромна пластична сила на мисълта, дотолкова голяма, че да произведе поток, наситен с възможности за всякакъв вид нещастия и злополуки, който прониква или се свързва с всеки човек, попаднал в обсега му. Един *джетаторе* (човек с лошо око) дори не е необходимо да бъде надарен с въображение или пък да има лоши намерения или желания. Той може да бъде просто човек, който изпитва удоволствие от това да вижда или чете за сензационни събития като убийства, екзекуции, злополуки и т. н. Възможно е дори да не мисли за някои от тези неща в момента, когато неговото око среща бъдещата му жертва. Но потоците са произведени и вече съществуват в неговия зрителен лъч, готови да действат в момента, в който попаднат на подходяща почва, както случайно падналото семе е готово да поникне при първа възможност.

В: А как стои въпроса с мислите, които нарекохте „тихи“? Връщат ли се подобни мисли и желания към техните автори?

Е. П. Б: Да. Точно, както непопадналата в целта топка се връща към онзи, който я е хвърлил. Това се случва дори и с някои *дугнаи*, които не са достатъчно силни или не спазват правилата (дори и те имат правила, към които трябва да се придържат), но това не се отнася за истинските и опитни магьосници на черната магия, тъй като те имат силата да извършват онова, което искат.

В: Споменатите от вас правила ме накараха да си помисля, че можем да изчерпим този въпрос, като ви попитам нещо, което всеки, който се интересува от окултизъм, би искал да научи. Какъв е принципа или онзи важен съвет към онези, които искат да станат окултисти.

Е. П. Б: Първата и най-важна стъпка в окултизма е да се научите да приспособявате мислите и идеите си към вашата пластична сила.

В: Защо е толкова важно това?

Е. П. Б: Защото иначе вие създавате неща, с които може би си навличате лоша карма. Никой не трябва да навлиза в окултизма или дори да се докосва до него преди да е свършено наясно със собствените си сили; той също трябва да знае как да ги прави съизмерими с действията си. А това може да постигне единствено чрез задълбочено изучаване на философията на окултизма, което трябва да предхожда *практическото* обучение. В противен случай съдбата му е предопределена - **ТОЙ ЩЕ СЕ СГРОМОЛЯСА В БЕЗДНАТА НА ЧЕРНАТА МАГИЯ.**

СТРОЕЖ НА ВЪТРЕШНИЯ ЧОВЕК

А3: Разбира се, това, което е много трудно и, както казвате, „води до объркване“, е правилното разбиране и разграничаване на истинските аспекти, които ние наричаме „начала“ на истинското Его. Още повече, че съществува видима разлика в броя на тези начала при различните източни школи, независимо от факта, че всички те имат за основа едно и също учение.

ТОЙ: За ведантините ли говорите? Доколкото знам, те разделят нашите седем начала само на пет.

А3: Така е, но въпреки че не бих посмяла да споря по този въпрос с учен ведантин, личното ми мнение е, че те имат очевидна причина да го правят. Те наричат **Човек** само онази сложна духовна съвкупност, която се състои от различни аспекти на съзнанието. Презират физическото тяло и за тях то е просто **илюзия**. А и Веданта не е единствената философия, която разглежда нещата по този начин. Лао Дзъ в своя „Дао-дъ-дзин“ споменава само пет начала, защото, също като ведантините, не включва две от тях, а именно духа (Атман) и физическото тяло. Нещо повече, последното той нарича „труп“. Да вземем и школата Тарака раджа йога.

Учението ѝ признава само три начала. Но всъщност нейното Шулопадхи, или физическото тяло в джаграта — състояние на будно съзнание, нейното Шукшмо-падхи, или същото това тяло в състояние на сън, и нейното Каранопадхи, или „причинно тяло“, онова, което преминава от едно възплъщение в друго, са все двойствени в аспектите си и така стават шест. Прибавете към тях и Атман, всеобщото божествено начало или безсмъртния елемент у човека, и този който ще получите не се различава от Всемирния дух, и ще получите същите седем както при езотеричното деление.

ТОЙ: В такъв случай това деление почти напълно съвпада с виждането на християните мистици — те различават душа, тяло и дух.

А3: Съвсем същото е. Лесно бихме могли да представим тялото като носителя на „живия двойник“, него като носителя на Живота или прана, кама-рупа или (животинската)

душа като носителя на висшето и низшето съзнание, и да получим от това шест начала, като увенчаем всичко с един безсмъртен дух. В окултизма всяка промяна в определянето на състоянието на нашето съзнание дава на човек нов аспект, и ако той надделее и се превърне в част от живото и действено Его, то следва да му се даде (и му се дава) специално име, за да може да се прави разлика между човека в това определено състояние и същия човек, намиращ се в друго състояние.

ТОЙ: Най-трудно се разбира именно това.

АЗ: Напротив, аз мисля, че е много лесно, ако веднъж сте схванали основната идея, а именно, че човек действа на това или на друго ниво на съзнанието си в строго съответствие с умственото си и духовно състояние. Но поради материализма на нашето време, колкото повече обясняваме, толкова по-неспособни изглеждат хората да разберат какво казваме. Ако искате, разделете земното същество, наречено човек, на три основни аспекта, но не на по-малко, освен ако не го разглеждате наравно с животните. Вземете неговото реално тяло; после онова негово начало, определящо чувствата — а то стои съвсем малко по-високо от инстинктивното у звяра — или неговата жива елементарна душа; и накрая това, което го поставя далеч отвъд и над животните — неговата мислеща душа или „дух“. Нека сега разделим тези три същности, представящи човека, според окултисткото учение. Какво се получава?

Да разгледаме първо Духа (в неговия смисъл на Абсолютното, и следователно невидимо ВСИЧКО) или Атман. Тъй като не може да бъде нито определен, нито зададен от философията, защото представлява просто това, което СЪЩЕСТВУВА във Вечността, и тъй като ВСИЧКО не може да отсъства и от най-незначителната геометрична или математична точка на материалната вселена, той всъщност не бива да бъде наричан „човешко“ начало. В най-добрия случай той е онази точка от метафизичното пространство, която човешката монада и нейният носител заемат през всеки един живот. Тази точка е толкова въображаема, колкото и човекът, и е в действителност илюзия, майя; но за нас самите и за други собствени Ега ние сме реалност в илюзията, наречена живот, и трябва да си дадем сметка за себе си, поне във въображението си, щом никой друг не го прави. За да го направи по-достъпен за човешкия интелект, който за пръв път навлиза в учението на окултизма, и за да разбере същността на загадката, наречена човек, окултизмът го нарича **седмо** начало, синтеза на шестте, и за негов носител определя **духовната** душа, **Буди**. А последното крие тайна, която никога никому не е давана, с изключение на поелите обет за мълчание хели, и то само онези от тях, които са заслужили доверие. По-малко объркване би съществувало, разбира се, ако тайната можеше да се разгласи, но тя грижливо се пази, защото е пряко свързана със силата на човек съзнателно и когато поиска да отдели от себе си своя двойник, и защото тази способност, също като пръстена на Гигес, може да се окаже фатална за хората като цяло и конкретно за притежателя ѝ. Само на посветените в учението, които са изпитани и никога не биха се изкушили, е даден ключът към тайната .. Но да оставим страничните теми и да се върнем на „началата“. Стигнахме дотам, че тази божествена душа (или Буди), е носителят на Духа. Заедно те представляват едно цяло, което е всеобщо, не притежава никакви свойства (на това ниво, разбира се) и оформя две духовни „начала“. Ако преминем на **човешката** душа (**манас**, или **мените**), всеки ще се съгласи, че съзнанието на човек е най-малко **двойствено**, тоест че благородният не може да стане низък, че цяла бездна отделя умния и духовно извисен човек от глупавия и ограничения, от този, чийто ум е скован от материалното и чието съзнание едва ли се отличава от животинското. Защо тогава тези хора да не бъдат представени от две „начала“, или по-точно, от два аспекта. Те съществуват у всеки човек, като едното е по-активно от другото, а в редки случаи едното изцяло е спряло развитието на другото — иначе казано, то е парализирано от мощта и превъзходството на другия **аспект** по време на човешкия живот. Това, следователно, са двете начала или аспекта на **Манас**, висшия и нисшия. Първият, висшият Манас, или мислещото, съзнаващо Его, е този, когото духовната душа (Буди) притегля към себе си, а вторият, инстинктивното начало, се

привлича от Кама — гнездото на животинските желания и страсти у човек. Така стигаме до формулирането на **четири** „начала“, като последните три са: (1) „двойникът“, когото се съгласихме да наричаме протеанска или пластична душа, носителят на (2) **началото** на живота и (3) физическото тяло. Разбира се, нито един психолог или биолог няма да приеме тези начала, нито пък ще може да ги проумее. И вероятно затова до днес никой не е успял да разбере функциите на далака - физическия носител на протеанския двойник, или функциите на някой орган, разположен в дясната страна на тялото — мястото на споменатите вече желания, нито пък знае нещо за епифизната жлеза, която се описва като рогово образование, съдържащо малко пясък, но която именно е ключът към най-висшето и най-божествено съзнание на човека, към неговия всезнаещ, духовен и всеобхватен разум. Този наглед безполезен израстък е махалото, което, след като часовниковата пружина на **вътрешния** човек е веднъж навита, извежда духовния поглед до най-високите нива на възприятие, където хоризонтът пред него става почти безкраен ...

ТОЙ: Но учените материалисти твърдят, че след смъртта на човек от него не остава нищо, че човешкото тяло просто се разпада на основните си елементи и че това, което наричаме душа, е само временно самосъзнание — вторичен продукт от органични процеси, който ще се изпари след смъртта. Не е ли странен този начин на мислене?

А3: Съвсем не го намирам за странен. Ако мислят, че самосъзнанието умира заедно с тялото, то в своя случай те несъзнателно изричат пророчество. Защото ако са напълно убедени в това, което казват, за тях съзнателният живот след смъртта е невъзможен.

ТОЙ: Но ако човешкото самосъзнание по правило оцелява, защо това правило да има изключения?

А3: Основните закони на духовния свят, които са неизменни, не допускат изключения. Но има правила за тези, които виждат и за тези, които предпочитат да останат слепи.

ТОЙ: Да, така изглежда. Това е заблудата на слепеца, който отрича съществуването на слънцето, защото-то не го вижда. Но след смъртта неговото духовно зрение със сигурност ще го застави да прогледне.

А3: Нито то ще го застави, нито той ще прогледне. Упорито отричайки по време на земния си живот отвъдния, той ще е неспособен да го усети. Духовните му сетива са закърнели, те не могат да се развият след смъртта и той ще си остане сляп. Когато настоявате, че той **трябва** да прогледне, вие явно имате предвид едно, а аз — друго. Вие говорите за духа от Духа, за огъня от Огъня — или, накратко, за Атмана — и го обърквате с човешката душа — с Манас ... Не ме разбирате, нека се опитам да поясня. Същността на въпроса ви е тази: вие искате да знаете дали е възможна пълна загуба на самосъзнанието и себеусещането след смъртта, когато става дума за убеден материалист. Нали така? Аз казвам: възможно' е. Защото, твърдо вярвайки в нашето езотерично учение, което третира периода след смъртта или интервала между две умирения и две раждания просто като преходно състояние, аз казвам: независимо дали този интервал между две действия на илюзорната драма на живота продължи една или милион години, това **post mortem** състояние може, без ни най-малко да наруши основния закон, да се окаже съвсем същото като състоянието на човек, изпаднал в не-свят.

ТОЙ: Но как е възможно това, след като преди малко твърдахте, че основните закони на отвъдния живот не допускат изключения?

А3: Нито пък сега твърдя, че допускат. Но духовният закон за континуитета е приложим само към не* ща, които са наистина реални. За прочелите и разбрали „Мандука упанишада“ и „Веданта-сара“ всичко това е съвсем ясно. Нещо повече — достатъчно е да схванете какво ние разбираме под Буди и двойствеността на Манас, за да добиете ясна представа защо може самосъзнанието на материалиста да не оцелее след смъртта — защото Манас в своя нисш аспект е гнездото на земното съзнание и следователно може да ни даде

само онова възприемане на вселената, което се гради на доказателства, сочени му от същото това съзнание, а не на духовното ни зрение. Нашата езотерична школа твърди, че между Буди и Манас, или между Ишвара и Праджна[33], разликата в действителност е не •по-голяма от тази между **гората и нейните дървета, езерото и неговите води**, също както учи Мандукя. Едно или сто мъртви или изкоренени дървета не могат да попречат на гората да бъде гора. Разрушаването или смъртта **post mortem** на една личност, отклонила се от безкрайния низ на останалите, няма да причини и най-малка промяна в духовното Его, я то ще си остане същото. С тази разлика, че ще се превъплъти веднага, вместо да изживее **Девахан**.

ТОЙ: Но, доколкото разбирам, в това сравнение гората символизира Его-Буди, а дърветата — индивидуалните съзнания. А щом Буди е безсмъртен, как може подобното нему, тоест Манас-тайджаси[34], да остане в пълно безсъзнание до деня на новото му въплъщение? Това не мога да разбера.

А3: Не можете, защото ще смесите абстрактния образ на цялото със случайните промени в неговата форма; и защото бъркате **Манас-тайджаси** — озарената от **Буди** човешка душа със същата, сведена до животинското. Не забравяйте, че ако за Буди може да се каже, че е безусловно безсмъртен, за **Манас** не може да се твърди същото, а още по-малко за **тайджаси**, който е атрибут. Съзнанието **post mortem**, или Манас-тайджаси, не може да съществува отделно от Буди — божествената душа, защото първото (**Манас**), в своя низш аспект, е определително качество на земната личност, а второто (**тайджаси**) е идентично с него, и то представлява същия Манас, само че отразяващ светлината на Буди. На свой ред Буди би останал само един лишен от индивидуалност дух без онзи елемент, който взема от човешката душа и който, в тази илюзорна вселена, го определя и превръща в нещо **вече отделно** от всеобщата душа по време на целия цикъл на превъплъщение. По-точно казано, Буди-Манас не може нито да умре, нито да изгуби своето сложно самосъзнание във вечността, нито пък спомена от предишните си въплъщения, когато двете — духовната и човешката душа — са били здраво свързани. Но положението не е същото, когато става дума за материалист, чиято човешка душа не само не приема нищо от божествената, но и отказва да признае съществуването ѝ. Не можете да приложите тази аксиома към атрибутите и квалификациите на човешката душа, защото ще е все едно да кажете, че щом вашата божествена душа е безсмъртна, то и руменината по бузите ви също трябва да е безсмъртна. Но всъщност тази руменина, също както **тайджаси**, или духовното сияние, е само преходно явление.

ТОЙ: Значи казвате, че не трябва да смесваме в съзнанието си ноумена и феномена, причината и следствието. Правилно ли съм разбрал?

А3: Точно това казвам и повтарям, че ако се сведе само до Манас, или човешката душа, сиянието на тайджаси ще е вече само въпрос на време. Защото за земната личност на човека и безсмъртието и самосъзнанието в отвъдното се превръщат в обусловени атрибути, тъй като изцяло зависят от условията и убежденията, създадени от самата човешка душа през време на живота на нейното тяло. Карма действа непрестанно: в **отвъдния живот** ние жънем плодовете само на онова, което сме посяли, или по-точно създали, при земното си съществуване.

ТОЙ: Но ако моето Его може, след разпадането на тялото ми, да се окаже хвърлено в състояние на пълно безсъзнание, къде остава наказанието за греховете, извършени през миналия ми живот?

А3: Нашата философия учи, че кармическото наказание постига Его-то само в следващото му въплъщение. След смъртта то получава само награда за незаслужените страдания, понесени по време на последното му съществуване[35]. Следователно цялото наказание след смъртта, дори и за материалиста, се заключава в отсъствието на награда и в пълната липса на съзнанието за блаженство и покой. Карма е рожбата па земното Его, плодът

на действията на дървото, което е обективната индивидуалност на човека, видима за всички, както и плодът на мислите и дори на духовното „Аз“. Но Карма е също така нежната майка, която лекува раните, нанесени от нея при предишния живот, преди да започне да измъчва това Его, нанасяйки му нови. Ако може да се каже, че не съществува умствено или физическо страдание в живота на смъртния, което да не е плод и следствие на грехове в това или предишното му съществуване, от друга страна, тъй като той не е запазил и най-блед спомен от него в своя действителен живот, чувства, че не заслужава такова наказание и искрено вярва, че страда не по своя вина, само това е достатъчно, за да даде право на човешката душа на пълна утеха, покой и блаженство в нейното **отвъдно** съществуване. Смъртта винаги идва за нашите духовни същности като спасител и приятел. За материалиста, който въпреки материализма си не е бил лош човек, времето между двата живота ще прилича на непробудния и спокоен сън на дете — изцяло лишен от сънища или с неясни за възприятията му образи. За вярващия то ще бъде сън, ярък като живота, изпълнен с истинско блаженство и видения. Що се отнася до злия и жестокия човек, бил той материалист или не, той ще се прероди веднага и ще изстрада своя ад на земята. Влизането в **Авичи** е рядко и изключително събитие.

ТОЙ: Доколкото си спомням, периодичните прераждания на Сутратма[36] се оприличават в някои упанишади на живота на смъртния, който се движи периодично между съня и пробуждането. Това ми се струва малко неясно, ще ви кажеш защо. За човек, който се събужда, започва нов ден, но този човек е в същото тяло и същата душа, както е бил вчера. От друга страна, при всяко следващо въплъщение настъпва пълна, промяна не само е неговата външна обвивка, пол и индивидуалност, но дори и в умствените му и психически възможности. Затова ми се струва, че сравнението не е съвсем точно. Събуденият от сън си спомня ясно какво е правил вчера, завчера, дори преди месеци или години. Но никой от нас няма и най-блед спомен от предишен живот, от факт или събитие, свързани с него... Сутрин може и да не помня какво съм сънувал през нощта^ но знаей, че съм спал и съм сигурен, че по време на съня съм бил жив; а какъв спомен имам аз от последното си въплъщение? Как ще обясните това?

А3: Някои хора все пак помнят своите предишни въплъщения. Архатите наричат това Сама-Самбуда или познаването на всички изминали въплъщения.

ТОЙ: Но как може да се очаква от нас, обикновените смъртни, които не сме постигнали Сама-Самбуда да разберем това сравнение?

А3: Като изучавате и се опитвате да разберете по-правилно особеностите на трите състояния на сън. Сънят е общ и неизменен закон и за човека, и за звяра, но съществуват различни видове сън и още по-различни сънища и видения.

ТОЙ: Точно така. Но това ни отклонява от темата. Да се върнем на материалиста, който без да отрича сънищата (той и не би могъл да го направи) все пак отрича безсмъртието като цяло, и конкретно оцеляването на неговата собствена индивидуалност.

А3: И материалистът е прав поне в едно — защото за човек без вяра и вътрешни възприятия безсмъртието е невъзможно. За да може да води съзнателен живот в света, който го очаква, човек най-напред трябва да вярва в този живот по време на земното си съществуване. Върху тези две твърдения на Тайното учение се гради цялата философия на отвъдното съзнание и безсмъртието на душата. Его-то винаги получава според това, което заслужава. След разлагането на тялото за него настава време на пълно и ясно съзнание, състояние на хаотични сънища или безпаметен сън, неразличим от аниhilацията. Това са трите състояния на съзнанието. Физиолозите откриват причината за сънищата и виденията в несъзнателната подготовка. За тях, когато сме будни; защо да не се приеме същото и за сънищата в отвъдното? Аз повтарям: смъртта е сън. След смъртта пред духовник поглед на душата започва едно представление, чиято програма е заучена и

много често съставена несъзнателно от нас самите; това е практическата изява на правилните вярвания или на илюзиите, които сами сме създали. Методистът ще е методист, мюсюлманинът — мюсюлманин, разбира се, само за малко — само докато трае периодът на блаженото заблуждение, което всеки си създава сам. Това са отвъдните плодове на дървото на живота. Естествено, това дали вярваме или не във факта на съзнателното безсмъртие не може да "повлияе на безусловната реалност на самия факт, щом като той съществува; но вярата «ли неверието в това безсмъртие, както и продължаването или унищожаването на отделни същности не може да не придаде нюанси на факта при прилагането му към всяка от тези същности. Сега започнахте ли да разбирате?

ТОЙ: Мисля, че да. Материалистът, не вярващ в нищо, което не може да му бъде доказано чрез неговите пет сетива или чрез научни доводи и отричащ всяка изява на духа, приема живота за единственото съзнателно съществуване. Следователно според "вярата им ще им се въздаде. Те ще изгубят своите собствени Ега и ще потънат в безпамятен сън до момента на следващото пробуждане. Така ли е?

А3: Почти. Помнете универсалното езотерично учение за двата вида съзнателно съществуване: земното и духовното. Последното трябва да считаме за истинско поради самия факт, че то съдържа вечната, неизменна и безсмъртна причина за всичко; докато въплъщаващото се Его облича нови дрехи, съвсем различни от тези, които е носело при предишното си въплъщение и в които всичко освен неговия духовен прототип е обречено на промяна толкова коренна, че да не остави никаква следа след себе си.

ТОЙ: Чакайте!. . . Значи съзнанието на моите земни Ега може да изчезне не само временно, както съзнанието на материалиста, но във всеки случай дотолкова, че да не остави никаква следа след себе си. Така ли?

А3: Според учението то трябва да изчезне точно така и изцяло, изчезва всичко освен онова начало, което, обединило се с монадата, се е превърнало в чисто духовна и неразрушима същност и я придружава във вечността. Но в случая на отявлен материалист, чието собствено „Аз“ никога не е отразявало Буди, как може последното да отнесе в безкрая и една единствена частица от тази земна индивидуалност? Вашето духовно „Аз“ е безсмъртно, но от вашата сегашна същност то може да отнесе в отвъдния живот само онова, които е заслужило безсмъртие, а именно — само уханието на цвета, покосен от смъртта.

ТОЙ: Добре, _а цветът, земното „Аз“?

А3: Цветът, както всички предишни и бъдещи цветове, които са разцъфнали и умрели, и които ще разцъфтят отново върху клонката, върху Сутрагма, всички деца на един корен или Буди, ще се превърне в прах. Вашето сегашно „Аз“, както сам знаете, е не тялото, което сега седи пред мен, нито пък това, което аз бих нарекла Манас-Сутратма, а Сутратма-Буди.

ТОЙ: Но това съвсем не ми обяснява защо наричате живота след смъртта безсмъртен, безкраен и истински, а земния — просто фантом или илюзия, щом като дори отвъдният живот има граници, без значение колко по-широки могат да бъдат те от тези на земния.

А3: Без съмнение. Духовното Его на човека се движи във вечността подобно на махало между часовете на живот и смърт. Но ако тези часове, отбелязващи периодите на земен и духовен живот, имат ограничена продължителност, и ако самият брой на такива състояния във Вечността между сън и пробуждане, и илюзия и реалност, има своето начало и своя край, духовният „пелигрим“ от друга страна е вечен. Следователно часовете на неговия отвъден живот — когато, лишен от тялото, той застане лице в лице с истината, а не с миражите на неговото преходно земно съществуване през периода на това пелигримство, което наричаме „цикълът на прераждания“ — са единствената реалност в нашата концепция. Такива интервали, въпреки своята ограниченост, не пречат на Егото, докато то непрекъснато се усъвършенства, да следва неотклонно, макар и постепенно и бавно, пътя към своето -

последно превъплъщение, когато това Его, вече постигнало целта си, се превръща в божественото ВСИЧКО. Тези периоди и етапи подпомагат достигането на този окончателен резултат, вместо да му пречат; и без такива ограничени интервали божественото Его не може никога да достигне своята крайна цел. Това Его е актьорът, а многобройните му и различни въплъщения — ролите, които изпълнява. Можете ли да наречете тези роли и костюмите за тях индивидуалността на самия актьор? Както този актьор Егото е принудено да играе през целия Цикъл на необходимостта до самия праг на Пара-нирвана много роли, някои от които вероятно и неприятни за него. Но както пчелата събира меда си от всяко цвете, като оставя останалото за храна на земните червеи, така прави и нашата духовна индивидуалност, независимо дали я наричаме Сутратма или Его. Тя събира от всяка земна личност, в която Карма я принуждава да се въплъти, само нектара на духовните качества и самосъзнание п, обединявайки ги в едно цяло, излиза от какавидата като славния Дхяни Чохан. И толкова по-зле за онези земни индивидуалности, от които не може да събере нищо. Те със сигурност не могат да надживеят съзнателно своето земно съществуване.

ТОЙ: Тогава изглежда, че за земната индивидуалност безсмъртието е все пак условно. Значи ли това, не самото безсмъртие не е безусловно?

А3: Ни най-малко. Но то не може да се докосне до **несъществуващото**. За всичко онова, което съществува като САТ, вечно стремящия се САТ, безсмъртието и вечността са Абсолютни. Материята е полюсът, противоположен на Духа, и въпреки това двете са едно. Същността на всичко това, т. е. на Дух, Сила и Материя, или на трите в едно, е толкова безкрайна, колкото и безначална; но формата, приета от триединството при въплъщенията, външността, е със сигурност само илюзията на нашите лични схващания. Затова и наричаме ние реалност единствено отвъдния живот, а земния и земната му личност захвърляме в призрачните сфери на илюзията.

ТОЙ: Но в такъв случай защо да не наричаме съня реалност, а пробуждането — илюзия, вместо обратното?

А3: Защото използваме израз, предназначен да улесни схващането на въпроса, а от гледна точка на земните възгледи той е съвсем правилен.

ТОЙ: Въпреки това не мога да го разбера. Ако животът, който ни очаква, се основава на справедливостта и заслужената отплата за всички наши земни страдания, как може, в случая на материалистите, много от които са изключително почтени и великодушни хора, от тяхната индивидуалност да не остане нищо друго освен повяхнал цвят!

А3: Никой никога не е твърдял подобно нещо. Ако един материалист е добър човек, макар и невярващ неговата духовна индивидуалност не може да умре завинаги. Казах друго — че съзнанието за един живот може да изчезне изцяло или частично в случая на крайния материалист — в дългата поредица от животи не остава и следа от тази индивидуалност, която не е вярвала.

ТОЙ: Но това не означава ли аниhilация за Егото?

А3: Съвсем не. Можете да заспите като мъртвец, във влака по време на дълго пътуване, да пропуснете една или няколко гари без никакъв спомен или съзнание за това, да се събудите на друга гара и да продължите пътуването, като си спомняте за други спирки, до края на пътя, когато целта е постигната. Бяха ви изброени три вида сън: безпаметният, хаотичният и онзи, истинския, при който за спящия човек сънищата се превръщат в пълна реалност. Ако вярвате в последното, защо не можете да повярвате и в предишното? В каквото човек е вярвал и очаквал след смъртта, това и ще получи. Този, който не е очаквал живот след нея, ще получи в промеждутъка между две прераждания абсолютна празнота, стигаща до аниhilация. Това е просто осъществяването на програмата, за която говорихме и която е създадена от самия материалист. Но, както казвате, има разни видове материалисти. Себичният, „порочен егоист, непролял нито една сълза за друг, освен за себе си, и така

прибавил към безверието си пълно безразличие към целия свят, ще трябва завинаги да остави пред прага на смъртта своята индивидуалност. Тъй <като тази индивидуалност няма сетива за състраданието към света около нея и следодателно нищо, с което, да се закачи за нишката на Сут-ратма, последния дъх прекъсва всяка връзка между двете. Щом няма Девахан за такъв материалист, Сут ратма ще се превъплъти почти веднага. Но онези материалисти, не сгрешили в нищо, освен в неверието си ще пропуснат само една гара. Нещо повече, ще дойде времето, когато бившият материалист ще види себе си във Вечността и вероятно ще съжали, че е изгубил и един единствен ден — една гара — от вечния живот.

ТОЙ: Все пак не би ли било по-правилно да се каже, че смъртта е раждане в нов живот, или поредна връщане към прага на вечността?

АЗ: Кажете го така, ако ви харесва. Само помнете, че ражданията се различават, и че понякога се раждат и „мъртвородени“ същества — тези раждания са **неудачи**. Нещо повече — с вашите непоклатими западни убеждения за 'материалния свят думите „житие“ и „Битие“ са съвсем неприложими към чисто субективните условия на отвъдните съществувания. Точно заради такива идеи — освен при малцина философи, които не се'четат от мнозинството и които сами са прекалено объркани, за да представят една ясна картина — в крайна сметка всички ваши схващания за живота след смъртта са станали толкова ограничени. От една страна те са довели до невежеството на материализма, а от друга — до още по материалните възгледи за отвъдния: живот, които спиритистите са формулирали в своята „Земя на вечното лято“. Там човешките души ядат, пият и се женят. Те живеят в един Рай, почти толкова чувствен и земен, колкото този на Мохамед, само че още по-малко философски. Не са по-добри и възгледите на неуките християни — те дори са още по-материални, ако това въобще е възможно. От една страна са ангелите с подкастрирани криле, медните тромпети златните арфи, улиците на райските градове, покрити със скъпоценни камъни, а от друга — пламъците на Ада. И всичко изглежда като сцена от коледна пантомима. Именно поради тези ограничени възгледи ви е толкова трудно да разберете. А точно защото животът на освободената от тялото душа, макар и притежаваща блясък и яснотата на реалността както в някои сънища, е лишена от каквато и да е лъскава обективна форма на земен живот, източните философи са го сравнили със съновидение.

ЕЗОТЕРИЧНИЯТ ХАРАКТЕР НА ЕВАНГЕЛИЯТА

1.

„... И когато седеше на Елеонската планина, дойдоха учениците Му при Него насаме и рекоха: кажи ни, кога ще бъде това и какъв ще е белегът за Твоето **присъствие** и за свършека на **века**?¹

Отговорът, даден от „Страдалеца“, от Chrestos, при изпитанието му, но н по пътя към неговия триумф като **Christos** или Христос², е пророчески и много показателен. Всъщност думите му са предупреждение. Отговорът трябва да бъде цитиран изцяло:

„Пазете се да не ви прелъсти някой; защото мнозина ще дойдат в Мое име, говорейки: аз съм Христос; и ще прелъстят мнозина. Ще чувате боеве и вести за война... ала туй не е още краят. **Защото, ще въстане народ срещу народ, и царство против царство; и на места ще има глад, мор и трусове;** а всичко това е начало на болки... Много лъжепророци ще се подигнат и ще прелъстят мнозина ..., и тогава ще дойде краят... кога видите да стои на свето място „мерзостта на запустението“, за която е казано чрез пророк Данаила ... Тогава, ако някой ви каже: **ето, тук е Христос** или там е — не вярвайте... И тъй, ако ви кажат: ето, в пустинята е Той, не излизайте; ето, в скришните стаи е, не вярвайте; защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, тъй ще бъде **присъствието** на Сина Човечески;“ и пр.

Две неща от горните пасажи стават ясни за всички сега, когато неверният превод е коригиран в подобреното издание: (а) „пришествието на Христос“ означава **присъствието** на Christos в един обновен свят, а съвсем не фактическото идване на Исус в човешко тяло; (б) този Христос не трябва да бъде търсен нито в пустинята, нито в „скришните стаи“, нито пък в светилището на кой храм или църква, построени от човек; защото Христос — истинският езотеричен Спасител — не е човек, а **БОЖЕСТВЕНО НАЧАЛО** у всяко човешко същество. Този, който се стреми да възкреси Духа,[?] **разпънат в него от собствените му земни страсти** и погребан дълбоко в „гробницата“ на грешната му плът; този, който има силата да избути **камъка на материята** от вратата на своето **вътрешно** светилище, той **носи въздигналия се Христос у себе си**³. Синът Човечески не е рожба на окованата жена — **плът**, а на свободната жена — Дух⁴, рожба на делата на човека и плод на собствения му духовен труд.

От друга страна, описаните в Матей белези на предтечата никога от началото на християнската ера не са се проявявали тъй отчетливо и убедително, както в нашето време. Кога народ е въставал срещу народ тъй както днес? Кога гладът и морът, и гладуващите маси на пролетариата са били по-жестоки, земетресенията — по-чести или тъй повсеместни, както през последните години? Нека твърдо вярващите хилясти и адвентисти да си твърдят, че „пришествието на Христос“ (в плът) е скорошно, и да се готвят за „свършека на света“. Теософите, или поне някои от тях — разбралите скритото значение на очакваните от всички Аватари, Месии, Сосиоши и Христоси — знаят, че това, което бързо приближава, е не „свършека на света“, а свършека на века, т. е. краят на един цикъл⁵. Ако нашите читатели са забравили заключителните пасажи на статията „Знаците на времената“ от октомврийския брой на сп. „Луцифер“, нека ги прочетат отново и ще разберат значението на този цикъл.

Безброй пъти предупреждението за „лъжехристосите“ и лъжепророците, които ще прелъстят хората, е било тълкувано от добродетелни християни, боготворящи мъртвия текст на своите евангелия, като сочещо мистиците и по-специално теософите. Последната книга на г-н Пембър „Най-ранните векове на Земята“ е доказателство за това. Въпреки всичко изглежда очевидно, че думите в Евангелието на Матей и в другите не се отнасят за теософите. Защото те никога не са твърждали, че Христос е „Тук“ или „Там“, в град или пустиня, а най-малко в „скришните стаи“ зад олтара на някоя съвременна църква. Езичници или християни по рождение, те отказват да материализират к така да опорочат онова, което е най-чистия и най-велик идеал — символ на символите — а именно, безсмъртният Божествен Дух у човека, без значение дали се нарича Хор, Кришна, Буда или Христос. Досега кой от тях не е казал „Аз съм Христос“, защото родените на Запад се чувстват все още само **християни** (от Chrestos, б. пр.), колкото и да се стремят да станат **християни** по дух. За онези, които в своята голяма самонадеяност и гордост отказват да спечелят правото на това име, като най-напред водят живота на **Chrestos**⁷, за онези, които надменно се провъзгласяват за **християни** (славените, миропомазаните) поради факта, че, още невръстни, са били покръстени, за тях именно най-силно се отнасят горните слова за Исус. Нима може пророческата интуиция на изреклия това забележително предупреждение да бъде подлагана на съмнение от който и да било свидетел на многобройните „лъжепророци“ и лъжеапостоли (**на Христос**), кръстосващи днес целия свят? Те именно са разделили единствената Божествена Истина на части и са разбили скалата на Вечната Истинност на 350 (само в лагера на протестантите) странни парчета, които сега представляват множеството отклонили се от вярата секти. Ако приемем, че техният брой е 350, а ако приемем, с оглед на опора, че поне една от тях е близо до истината, пак остават 349, които са **задължително лъжливи**⁸. Всяка от тях твърди, че Христос се намира само в нейната „скришна стая“ и не го отстъпва на другите, докато всъщност огромното мнозинство от техните съответни последователи ежедневно убива Христос на дървения кръст на материята — „дървото на позора“ на древните римляни. Така е!

Преклонението пред мъртвия текст на Библията е просто още един вид **идолопоклонничество**, нищо повече. Една фундаментална догма на вярата не може да съществува под формата на двуликния Янус. „Опрощение“ от **Христос** не може да бъде получено според нечий избор или желание, **нищо** според „вярата“, **нищо** според „делата“, и следователно в противоречието между Иаков (2:25) и Павел (Евр. 11:13)⁹ единият би трябвало да греши. Значи Библията не е „Божие слово“, а в най-добрия случай съдържа думите на погрешими хора и **несвършени** учители. Но **езотерично** прочетена, тя наистина съдържа ако не **цялата** истина, то поне „**нищо друго освен истината**“, скрита под едни или други алегорични одежди.

„Христовото начало“, пробуденият и прославян Дух на истината е всеобщ и вечен, и истинският Christos не може да бъде монополизиран от един човек, дори този човек да е решил да си припише титлата „Викарий на Христос“ или „Глава“ на тази или онази държавна религия. Духовете на „Chrest“ и „Christ“ не могат да бъдат ограничени в никоя вяра или секта само защото тази секта се е избрала да се издигне над всички останали религии или секти. Името е било използвано по начин толкова догматичен и безочлив, особено в наше време, че днес християнството представлява *par excellence*, религията на надменността, стълба за амбицията, синекюра за богатство, измамничество и могъщество, удобен параван за лицемерието. Благородният стар епитет, този, който накара Юстин Мъченик да каже, че „**заради самото име**, което ни се вменява в престъпление, **ние сме най-съвършените**, сега е опорочен. Мисионерът се гордее с т. нар. **обръщане** на езичника, той често приема християнството като **професия**, но рядко като религия; като източник на доходи от мисионерския фонд, и извинение (защото Христовата кръв е измила всички) за всяко дребно престъпление — от пиянството и лъжата до кражбата. Обаче същият мисионер не би се поколебал да заклеми и обрече на вечно проклетие и огньовете на ада и най-големия светец, ако той не е преминал през безплодната и безсмислена форма на кръщение с вода, придружено с молитви на думи и празна обредност.

Съзнателно употребяваме изразите „молитви на думи“ и „празна обредност“. Измежду миряните малко християни са наясно дори с истинското значение на думата Христос; а духовниците, които случайно го знаят (защото са възпитавани в идеята, че да изучаваш тези неща е **греховно**), го пазят в тайна от своето паство. Те изискват сляпа, няма вяра л забраняват **търсенето като най-непростимия грях**, въпреки че нищо от това, което води към 'познанието за истината, не може да бъде друго освен свято. Защото какво е „Божествена мъдрост“ или **Гносис**, ако не абсолютната истинност зад нетрайната външност на нещата в природата — самата душа на изявения Логос? Защо трябва хора, стремящи се да постигнат единение с единствения вечен и абсолютен Бог, да потръпват при мисъл* та да надзърнат в неговите тайни, колкото и ужасии да са те? И защо, преди всичко, трябва да използват имена и думи, самото значение на които е затворена за тях тайна — просто звук? Защото безкрупулната, жаждаша власт институция, наречена Църква, е вдигала тревога при всеки такъв опит и, осъждайки го като „богохулен“, винаги се е опитвала да убие духът на търсенето. Но теософията, „Божествената мъдрост“, никога не е обръщала внимание на тази тревога и отстоява възгледите си. Светът на скептиците и фанатиците може да я нарече празнословие (първите) и сатанизъм (другите). Те не могат никога да я разберат. Теософите са били наричани атеисти, противници на християнството, врагове на Бог и 'боговете. Те не си нито едно от тези неща. Затова се съгласиха да публикуват тези дни ясно изложение на своите идеи и вяра — поне доколкото те засягат монотеизма и християнството — и да го представят пред безпристрастния поглед на читателя, за да съди тях и тези, които ги хулят, според достойнствата на техните вери. Никой любящ истината ум не би се възпротивил срещу такъв справедлив и честен подход, нито пък би бил заслепен от новата светлина, хвърлена върху въпроса, колкото и, от друга страна, да е изненадан. Напротив, такива умове ще благодарят на „Луцифер“, а тези, за които е казано „*qui vult decipi decipiatur*“ нека се залъгват!

Издателите на това списание предлагат да отпечатат серия от есета върху скрития смисъл или езотеризма на Новия завет. Заедно с всяко друго писание на големите световни религии Библията принадлежи към онзи клас алегорични и символични творби, които от праисторически времена съхраняват тайните учения за посветителните тайнства, къде по-ясно, къде по-мъгляво. Древните автори на Логията (сега Евангелията) със сигурност са знаели истината, при това цялата истина, но също толкова сигурно техните последователи са имали само догма и форма, което е довело повече до вътрешното усещане за йерархия, отколкото до духа на т. нар. Христови учения. Оттук идва и постепенното изкривяване. Както Хигинс правилно отбелязва, в Христологията на св. Павел и Юстин Мъченик ние виждаме езотеричната религия на Ватикана, един изискан гностицизъм за кардиналите и друг по-грубоват — за народа. Последният, но още по-материализиран и обезобразен, е достигнал днес до нас.

Идеята за написването на такава серия ни беше подсказана от едно писмо, публикувано в октомвриския ни брой под заглавието „Противоречиви ли са ученията, приписвани на Исус?“. Въпреки това ние в никакъв случай няма да се опитваме да отслабим или да се противопоставим на казаното от г-н Джералд Маси в неговата критика. Противоречията, посочени от ерудицията лектор и автор са достатъчно очевидни, за да могат да бъдат обяснени от който и да е „проповедник“ или защитник на Библията; защото казаното от него, само че в по-сбит и енергичен стил, е това, което е казано за потомъкът на Пандира (или Пантера) в „Разбудената Изида“ (т. 2, стр. 201) от талмудическия „Сефер Толдос Йешу“. Следователно неговите възгледи по отношение на лъжливия характер на Библията и Новия завет се споделят и от автора на настоящата работа. Що се отнася до последното издание на Библията с хилядите грешки, невярно преведени пасажи и интерполации в него (някои признати, други — не), то няма да е честно, който и да е опонент да държи някого отговорен за това, че не вярва в авторизирани текстове.

Но издателите ще възразят срещу едно кратко изречение в разглежданата критика. Г-н Дж. Маси пише:

Какъв смисъл има в това да се закълнем с ръка върху Библията, че нещо е истина, ако книгата всъщност представлява, сборник с лъжи, които вече са изобличени или тепърва ще излязат наяве?

Наистина, едва ли символа със знанията и способностите на г-н Маси би нарекъл „Книгата на мъртвите“, или Ведите или всяко друго древно писание „сборник с лъжи“¹⁰. Защо тогава да не разгледаме в същата светлина Стария завет, а и Новия (за което **има**ме още по-големи основания), както разглеждаме всичко останало?

Всички те са сборници с лъжи, ако се приемат в съответствие с екзотеричните тълкувания на мъртвите им текстове, предложени от древните и особено от техните съвременни глосаристи-теолози. Всеки от тези текстове на свой ред е служил като средство за постигане на властта и като поддръжка на амбициозната политика на едно безскрупулно духовенство. Всички те са разпространявали суеверия, всички са превърнали боговете си в кръвожадни и всепроклинащи синове Молохови и са накарали народите да служат тям, а не Богу Истинному. Но докато лукаво съчинените догми и неверни интерпретации на схоластите са извън всякакво съмнение „излезли наяве лъжи“, самите текстове са находища на универсални истини. Но за света на непосветените и грешниците те са приличали и приличат на тайнствените знаци, изобразени от „пръстите на човешка ръка“ на стената на Двореца на Валтасар: **трябва им Даниил, за да ги прочете и разбере.**

Въпреки всичко, истината не си е позволила да остане без свидетели. Освен великите посветени в библейската система от символи, съществуват множество тихи изследователи на тайните на архаичния езотеризъм, учени, владеещи староеврейския и други мъртви -езици, които са посветили живота си на разгадаването на думите на Сфинкса на световните религии. И тези изследователи, при все че никой от тях не е овладял всичките „седем ключа“

към великата загадка, са открили достатъчно, за да могат да кажат: **имало** е един всеобщ тайнствен език, на който са били написани всички световни писания, от Ведите до „Откровението“, от „Книга на мъртвите“ до „Деянията“. Но със сигурност един от ключовете — ключът на цифрите и геометрията¹¹ — към Тайното слово сега е спасен; древен език, наистина, който до този момент остава скрит, но за който съществуват многобройни доказателства, както може да бъде показано чрез неоспорими математически примери. Ако, въпреки съвременните открития на ориенталистите и усилията на независими изследователи и кабалисти, Библията се налага на света в смисъла на нейния мъртъв текст, лесно може да се предскаже, че дори днешните нови поколения на Европа и Америка ще я отхвърлят, както са сторили всички материалисти и логици. Защото колкото повече изучаваме древните религиозни текстове, толкова по-ясно става, че основата на Новия завет е същата като основата на Ведите, на египетската теогония и на маздейските алегии. **Кръвните** изкупления — завети, скрепени с **кръв** и преминаване на кръв от богове в хора и от хора към богове под формата на жертвоприношения — са първият ударен клавиш във всяка космогония и теогония; душа, живот и кръв са били синонимни думи във всеки език, особено в този на евреите, и това отдаване на кръв е било отдаване на живот. „Много легенди сред географски отдалечени народи приписват душата и съзнанието на новосъздаденото човечество на кръвта на боговете-създатели“. Берозий е записал една халдейска легенда, според която новата човешка раса е създадена от смесването на прах с кръвта, изтекла от отрязаната глава на бога Бел. „Поради това хората са мислещи и носят у себе си част от божественото знание“ — обяснява Берозий.¹² А Ленорман сочи („Начала на историята“, стр. 52, бележка), че орфиците... твърдят, че **нематериалната част от човека, неговата душа** (неговият живот) израствали от кръвта на Дионис Загрей, когото... титаните разкъсали на парчета“. Кръвта „съживява мъртвите“, т. е. изтълкувано метафизически, тя дарява **създателен** живот и душа на човека, направен от материя или глина — какъвто днес е съвременният материалист. Мистичният смисъл на заповедта: „... истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта му, не ще имате в себе си живот“ не може никога да бъде разбран или оценен според неговата истинска **окултна** стойност, освен от тези, които държат някои от **седемте ключа** и не се интересуват много от св. Петър.¹³ Тези думи, без значение дали са изречени от Исус от Назарет или от Иешуа Бен Пантера, са думи на ПОСВЕТЕН. Те трябва да се тълкуват с помощта на три ключа — един, отварящ вратата на **психиката**, вторият — на физиологията и трети, който отключва тайната на земното съществуване, като разкрива неделимото сливане на теогонията с антропологията. Именно заради разбулването на някои от тези истини с **единствената цел** да бъде спасено **интелектуалното човечество от лудостите на материализма и песимизма** мистиците често са били заклеймявани като слуги на антихриста дори от онези християни, които са били сред най-достопочтените, искрено вярващи и уважавани хора.

Първият ключ, който трябва да използваме, за да разнищим тъмната тайна, свързана с мистичното име на Христос е ключът, който отваря вратата към древните мистерии на старите арийци, сабейци и египтяни. Гносисът, по-късно заменен от християнската схема, бил универсален. Той бил ехото на стародавната религия на мъдростта, принадлежала някога на цялото човечество; и, следователно, ще бъде вярно твърдението, че в своя чисто метафизичен аспект Духът на Христос (божественият **логос**) е бил сред хората от самото им създаване. Авторът на „Клементинови хомилии“ е прав; тайнството на Christos — проповядвано от Исус от Назарет, както сега се смята — „било идентично“ с онова, което **от самото начало** било поверявано на **онези, които били достойни**, както е цитирано в друга лекция — „Гностическо и историческо християнство“. От Евангелието **според** Лука можем да научим, че „достойни“ били посветените в тайните на Гносиса, тези, които били считани за достойни да постигнат „възкресение от мъртвите“ **в този живот**. . . . „тези, които знаели, че вече не могат да умрат, бидейки равни на ангелите като синове на бога и синове на Възкресението“. С други думи, те били великите адепти на **която и да е религия**;

и думите се отнасят за всички онези, които, без да бъдат Посветени, се стремят и успяват чрез собствените си усилия да **живеят живота** и да постигнат естествено произтичащото духовно просветление в сливането на техните индивидуалности — „Синът“ с „Бащата“, техния собствен божествен Дух, **Богът в тях**. Това „възкръсване“ не може никога да бъде монополизирано от християните. То е духовното право по рождение на всяко човешко същество, надарено с душа и дух, независимо от религията му. Такъв човек е **Христов човек**. От друга страна онези, които предпочитат да пренебрегнат Христос (и неговото начало) у себе си, трябва да умрат като **непоправими езичници**, въпреки тяхното кръщаване, жертвоприношения, църковни тайнства, молитви на думи и вяра в догмите.

За да проследи това обяснение, читателят трябва да има предвид истинското архаично значение на словесната игра при двата термина Chrestos и Christos. Първият безспорно означава повече от просто „добър“, „превъзходен човек“, докато вторият никога не е бил използван за никой жив човек, освен за всеки **посветен** в момента на **неговото второ раждане и възкресение**.¹⁴ Този, който открие Christos в себе си и го познае като своя единствен „път“ става последовател и **Апостол на Христос**, въпреки че може никога да не е бил кръщаван, дори да не е срещал християнин, още по-малко пък да е наричал себе си такъв.

II

Думата Chrestos е съществувала векове преди някой да чуе за християнството. Открива се употребена през пени век пр. н. е. от Херодот, Есхил и други класически гръцки автори, като се е отнасяла както за хора, така и за предмети. При Есхил („Хоефори“, 901) четем за **Manteumata Pytho-chresta** „предсказанията, изречени от питийски бог „чрез питията; а **Pythochrestos** е анониматив единствено число на прилагателно, получено от **chrao** (Евритаид, Йон, 1218). По-късните значения, свободно образувани от тази ранна употреба, са многобройни и разнообразни. Класиците езичници изразявали повече от една идея с глагола **chraomai** („допитвам се до оракул“); защото той означава още и „предопределен“, **обречен** от оракул в смисъла на **жертва за приношение по своето предопределение** или „според Словото“; както и **chresterion** е не само „седалище на оракула“, а също и „приношение за или към оракула“¹⁵. **Chrestes** означава човек, който тълкува или обяснява думите на оракула, „гадател“, „прорицател“, а **chreste-gios** означава „пророчески“, „принадлежащ или в служба на оракула или на прорицателя, на бог, или на Учител“¹⁶, въпреки усилията на Канон Фарар¹⁷.

Всичко това са доказателства, че термините Христос и християни, първоначално изписвани **Chrest** -и **Chres-tians**, или **Chrestianoī** (при Юстин Мъченик, Тертулиан, Лактанций, Климент Александрийски и др.) са преки заемки от храмовата терминология на езичниците и са означавали едно и също нещо. Сега оракулът и другите богове са заменени с Бога на евреите общото означение „Chrestos“ е станало, съществително, което се отнася само до една определена личност; а от стария езиков материал са били образувани нови термини като **Chrestianoī** и **Chrestodoulos** („следовник и слуга на Chrestos“). За това свидетелства и използването на почти същия термин от Флорин Юдейски — без съмнение монотеист — с монотеистични цели. Той говори за **theochrestos**, („възвестен от Бога“ или „провъзгласен за Бог“) -и за **logia theochresta** („слова, дадени от Бог“), което доказва, че е писал във време (между първи век пр. н. е. и първи век н. е.), когато нито християните, нито хрестнадите са били познати под тези имена, а все още са се наричали Назаряни. Видимата разлика между двете думи — **chrao** („допитвам се до оракула“, „отговарям“ (за оракул)“ и „получавам отговор от оракул или бог“ с нейната ранна Йоническа форма **chreo** и **chrio** („намазвам, помазвам, натривам“), откъдето идва името Christos — не е предотвратила заимстването на Филоновия израз **theochrestos** от църквата и създаването на новия термин **Theochristos** („богопомазан“). Сега става ясно, че така, с догматични цели, е била постигната негласната подмяна на е с і. Нерелигиозното значение на **Chrestos** преминава през класическата гръцка

литература **pari passu с онова**, влагано в думата в мистериите. Демостен, казвайки **ho chreste** (330, 27) казва просто „ти, добри човече“; Платон (във **Федър**, 264/Б) пише **chrestos ei hoti hegei** — „много ой мил, че ме смяташ . . .“ (Платон. Диалози" т. II, „Наука и изкуство" 1982, стр. 539, превод на Бога ай Богданов.) Но езотеричната фразеология на храмовете „chrestos"¹⁸, дума, която, подобно на причастието **chrestheis**, е образувана по същото правило и носи същия смисъл (от глагола **chrao-mai** — „допитвам се до бог“), отговаря на това, което наричаме адепт, висш хела, ученик. В този смисъл се използва от Еврипид (Йон 1320) и от Есхил. Отнася се за онези, които, богът, оракулът или някой по-висш са провъзгласили за едно или¹ друго. В този случай можем да дадем пример.

Думите **chreseu oikistera**, използвани от Пиндар (стр. 4—10). означават „оракулът го **провъзгласи** за колонист". Характерът на гръцкия език позволява така провъзгласеният човек да бъде наричан **Chrestos**. Оттук терминът е бил употребяван и за всеки ученик, отличен от Учителя, както и за всеки добър човек. Днес гръцкият език си позволява странни етимологии. Християнската теология е решила и постановила, че името **Christos** трябва да се смята произлизащо от **chrio, chriso** (намазан с благовонни масла и мазила). Но тази дума има няколко значения. Омир и някои други древни автори я овързват с намазването на тялото с масло след баня. (**Илиада** 23, 186, **Одисея** 4, 252). Думата **Christes** означава по-скоро този, който намазва, докато думата **Chrestes** значи „жрец" и „прорицател", термин, който много повече приляга на Исус от „помазания", защото, както Нор к сочи, позовавайки се на Евангелията, той никога не е бил помазан като цар или жрец. Накратко, под цялата тази схема лежи една голяма тайна, която според мен може да бъде разгадана само чрез задълбоченото познаване на **езическите мистерии**¹⁹. Главното е не онова, което са твърждали или отричали ранните отци, преследващи определена цел, а по-скоро това, което днес е доказателство за истинското значение, влагано в думите **Chrestos** и **Christos** от древните в предхристиянските -времена. Последните не са имали пред себе си никаква цел, следователно и нищо, което да скрият или обезобразят, и техните свидетелства, естествено, са по-достоверните. До тези свидетелства можем да стигнем, като изучим първо значението, придавано на думите от класиците, и тяхното правилно значение, потърсено в мистичната символика. И така, **Chrestos**, както вече казахме, е дума, употребявана в няколко значения. Тя определя и Божество- и Човек. С първото си значение е употребена в Евангелията, както при **Лука** (6:35), където значи „благ" **chrestos estinepi tous** и в **1 Петър 2:3**, където се казва „Господ е благ" **chrestos ho gijrios**. От друга страна думата е обяснена от Климеит Александрийски като-значаща просто „добър човек" — „Всички, които вярват в **Chrest** (добър човек) **са и се наричат Християни** т. е. добри хора (Strom, кн. II). Тази съдържаност на Климент е съвсем естествена; неговото християнство, както правилно отбеляза -Кинг в своите „Гностици", е просто присадка към подходящото стълбо на неговия първоначален платонизъм. Той е бил *посветен*, неоплатонист, преди да стане християнин, и този факт, без значение доколко Климент е отхвърлил предишните си възгледи, не е могъл да го освободи от обета за запазване на тайната. Като теософ и **гностик, знаещ**, Климент трябва да е знаел, че **Christos** е „ПЪТЯ", докато **Chrestos** е самотният пътник, тръгнал да достигне висшата цел по тази „Пътека", която цел е **Christos**, прославеният Дух на „ИСТИНАТА", единението с когото превръща душата (Сина) и Духа (Отца) в **едно цяло**. Сигурно е, че Павел го е знаел, защото собствените му изрази го доказват. Какво друго означават думите **Palin odino achris hou morphethe Christos eu hjurniu**, или, както е в превода, „Чеда мои, 3;а които съм пак в родилни болки, докле се изобрази във вас Христос" (Гал. 4:19) ако не посоченото от нас при езотеричното им тълкуване, а именно: „докато откриеш **Christos**-а в себе си като твоя единствен „път".

Така, че Исус от Назарет или от Люд²⁰ е бил **Chrestos**, е толкова неоспоримо, колкото и факта, че той никога не е имал правото на името **Christos** приживе и преди последното си изпитание. Вероятно е било така както предполага Хитинс, т. е. че първото име на Исус е било **Chreistos**, второто — **Chrestos**, и третото — **Christos**. „Думата **Chreistos** се е

използвала преди в гръцкия да навлезе „Н" (главно ета)". Но Тейлър (в своя отговор до Пай Смит, стр. 113) се цитира с думите: „Ласкателният епитет **Christ** не означавал нищо повече от „добър човек"."

И тук можем да изгъкнем ред древни автори, които свидетелстват, че **Christos** (или, по-скоро, **Chreistos**) е било, заедно с Chrestos, прилагателно, с което евреите са наричали друговерците. Във „Филопатрис" се казва: *Ei tjuhoi chrestos rai eu ethuesin*, т. е. „Случва се и chrestos измежду друговерците".

В третата глава на своята „Апология" Тертулиан обявява, че думата „**Christianus**" е произлязла вследствие на умела интерпретация²¹. Д-р Джоунс, от друга страна, .сочейки сведенията, потвърдени от надеждни извори, че **Chrestos** е било името, дадено на Христос от шестниците ,и дори от неверниците, ни уверява, че истинското име трябва да е **Christos*** като така повтаря и .поддържа .първоначалната благородна лъжа на Отците, довела до материализирането на цялата християнска система. Но аз ви предлагам да разкрия толкова от истинското значение на всички тези термини, колкото ми позволяват скромните сили и знания. Christos или състоянието *Christ* винаги е било синоним ,на „състоянието Махатма", т. е. — съюза :на човека с божественото начало у него. Павел казва (Ефес. 3:17) *Katoikesai tou Christen dia tes pisteos en tais kardias hjumon* „И чрез **знание** да се всели Христос в сърцата ви", а не „чрез вярата", ккато е преведено, защото **Pistis** означава „знание", както ще покажем по-нататък.

Съществува още едно и далеч по-убедително доказателство за това, че името **Christos** е предхристиянско. Откриваме го в пророчеството на Еритрейската си била - „**IESOUS CHREISTOS THEOU HUIOS SOTER STAUROS**". Прочетено езотерично, това подреждане на отделни, лишени от съдържание .съществителни имена, което за непосветения .изглежда безсмислено, съдържа едно истинско пророчество — но не свързано с Исус — и стих от мистичния катехизис на посветения. Пророчеството се отнася до слизането на земята на Духа на Истината (Christos), след което пришествие — още веднъж, то няма нищо общо с Исус — ще настъпи Златният век; стихът се отнася до необходимостта да преминем през разпъването на плътта и материята, преди да достигнем блаженото състояние на вътрешна (или субективна) теофания и теопневстия (Блаватска вероятно има предвид единение с Божествената душа (*Б. пр.*)) Прочетени езотерично, думите *Iesus Chreistos theou huios soter stauros*, значещи буквално „Исус, Christos, Син на Бога, Спасител, Кръст" са отлична основа за изграждането на едно християнско пророчество, но те са езически, а не християнски.

Ако поискат от нас да обясним името **IESOUS CHREISTOS**, отговорът ще бъде — изучете митологията, т. нар. „литература" на древните, и тя ще ти даде ключа. Размишлявайки над Аполон, соларният бог и „Лечителя", над алегорията за неговия син Янус (или Йон), ;и жреца му в Делфи — единствено чрез него молитвите можели да достигнат до безсмъртните богове, и неговия друг син, Аоклетшй, наричан Soter, или Спасител. Ето ви една страница от езотеричната история, издържана в символичната фразеология на старите гръцки поети.

Градът *Chrisa*²², или *Crisa* (Криза) бил построен в памет на *Kreusa* или *Creusa* (Креуза) — дъщеря на цар Ерехтей и майка на Янус (или Ио«) от Аполон, в памет на опасността, избягната от Янус²³. Научаваме, че Янус, оставен от майка си в една пещера „за да скрие срама на девичата, родила син", бил намерен от Хермес, който занесъл детето в Делфи и го отгледал при светилището и оракула на неговия баща, където под името „*Chresis*" Янус станал първо *Chrestes* (жрец, прорицател или посветен), а после почти *Chresterion* (жертва за приношение²⁴, тъй като без малко щял да бъде отровен от собствената си майка, която в ревността си погрешно го взела, след неясния намек на оракула, за син на своя съпруг. Той я проследил до самия олтар с намерението да я убие, но тогава тя била спасена от Питията, която им разкрила тайната и а тяхната връзка. В памет на тава щастливо избавление *Creusa*,

майката, издигнала град Chrise, или Krise. Такава е алегорията, и тя просто символизира изпитанията на посвещението²⁵.

Откривайки, че Януе, соларният бог и син на Аполон — Слънцето, означава „Посветител" и „Отварящ вратите на Светлината", или «а скритата мъдрост на мистериите; че е роден в Krise (езотерично **Chris**) и че е бил **Chrestos**, чрез когото говорел Бог; и накрая, че е бил Йон, бащата на йонийците, и, според някои, носещ елементи на Асклепий, друг Аполонов син, ще ни бъде лесно да хванем нишката на Ариадна в този лабиринт от алегии. Но не тук трябва да доказваме странични въпроси от митологията. Достатъчно е да покажем връзката между митичните герои от най-дълбока древност и по-късните легенди, които отбелязват началото на нашата ера на цивилизацията. Асклепий (Ескулап) бил божествения лекар, „Лечителят", „Спасителят", Soter, както са го наричали — име, давано и на Янус от Делфи; а IASO (Ясо), дъщерята на Асклепий, била богинята на лечението, покровителка на всички, които искали да бъдат посветени в храма на баща й — послушници и **chrestoi**, наричани „синовете на Iaso".

Сега, ако си припомним, първо, че имената на Iesus в техните различни форми, като Iasius, Iasion, Iason и Iasus са били много разпространени в древна Гърция, особено сред потомците на Iasius (наричани Iasides), а също и броя на „синовете на Iaso" — **Mystoi** и бъдещи Eruptai (Посветени), защо да не могат загадъчните думи от *Книгата на сибилите* да бъдат прочетени в светлината на истинското им значение — това, което няма нищо oiosuio с християнското пророчество? Тайната доктрина учи, че първите две думи „IESOUS CHRESTOS" са означавали просто „Син на Iaso, Chrestos", или слуга на пророческия бог. В действителност IASO е IESO в **йонийския диалект** и изразът **Iesus** в старата си форма означава просто „синът на Iaso или **Ieso**, „лечителката".

Със сигурност не може да има възражения " срещу такова тълкуване или срещу изписването на името **Ieso** вместо **Iaso**, тъй като формата Iaso е **атическа**, следователно неправилна, защото името е йонийско. Ieso, откъдето идва „Но Iesus" (син на Ieso) — т. е. генитив, а не номинатив — е **йонийско и не може** да бъде друго, ако отчетем времето, по което е писана *Книгата на сибилите*. Нито пък е възможно Еритрейската сибилка да го е написала по друг начин, тъй като Еритрея — мястото, където е живяла — е град в Йония (от Йон или Янис.) срещу остров Хиос; а и **Йонийската** форма предхожда **Атическата**.

Като оставим в този случай настрана мистичния смисъл на днес известната фраза на Сибилата, и като представим само нейния буквален превод на базата на всичко казано дотук, досега загадъчните слова ще означават: „Син на Iaso, Chrestos (жрецът или слугата) (на) Бога (Аполон) Спасителя от Кръста" — (от плът и кръв)²⁶. Наистина, християнството никога не може да се надява да бъде разбрано, докато не изтрие от себе си всяка следа от догматизъм и не пожертва мъртвото слово заради вечния Дух на Истината, който е Хор, който е Кришна, който е Буда също толкова, колкото е и гностическият Christos и истинският Христос на ш. Павел.

В „Пътешествия" на д-р Кларк авторът описва открит от него езически паметник:

„В светилището, зад олтара, видяхме фрагменти от мраморна катедра, върху чийто гръб открихме следния надпис, точно както е написан тук — нищо от него не беше повредено или изличено — който ни предоставя може би единствения досега известен случай на надгробен надпис върху подобен паметник.

Надписът гласеше: CHRESTOS PROTOS THESSA-LOS LARISSAIOS PELASGIOTES ETON IE, или Chrestos, първият, Теесалониец от Лариеа, пеласг, „годишен херой". Chrestos, първият (protos), защо? Буквално прочетен, надписът не значи почти нищо; преведен езотерично, той се изпълва със съдържание. Както сочи д-р Кларк, думата Chrestos се среща в епитафиите на почти всички древни жители на Лариса; но тя винаги е предхождана от собствено име. Ако прилагателното Chrestos е следвало името, то е

означавало просто „добър човек“ — посмъртен комплимент, отдаван на покойния, какъвто често откриваме в съвременните надгробни надписи. Но думата Chrestos, когато е самостоятелна и следвана от „protos“, придобива съвсем различен смисъл, особено когато мъртвият е определен като „херой“. Според окулистите човекът е бил неофит, умрял в осемнадесетата година на своето неофитство,²⁷ и е бил в първата или най-високата степен на ученичеството си, след като е преминал предварителните изпитания като херой. Той умрял преди последната мистерия, която би го направила „Christos, помазан, носещ Духа на Christos или Истината вътре в себе си. Той не е стигнал до края на „Пътя“, въпреки че е преминал героично през ужасите на първите божествени изпитания.

Имаме достатъчно основания за такъв прочит след като научихме къде точно д-р Кларк е открил плочата, а то, както Джефри Хипшс отбелязва, е било там, където „трябваше да очаквам да го откроя — в Делфи, в храма на бога IЕ“, който при християните станал Йах Или Йехова, идентичен с Исус Христос. Мястото се намирало в полите на Парнас, в гимназион, непосредствено до Касталийския извор, който тече покрай руините на Криза" и пр. Понататък: „В първата част от течението си, след като тръгне от Касталийския извор, реката отделя останките от гимназиона от долината на Кастро" — а в миналото вероятно от Делфи — „седалището на великия оракул на Аполон, на града Kриса (или Kreusa), големия център на инициации и на Chrestoi по повелята на оракулите, където кандидатите за последното усилие са били помазвани със свещени масла²⁸, преди да бъдат хвърлени в последния си, 48-чаоов транс (както и до днес е на Изток), от който излизали като прославяни адепти или Christoi".

В „Климентови възпоминания" се казва, че бащата намазал сина си с „маслото, извлечено от Дървото на Живота, и след това намазване той се наричал Христос"; откъдето идва и християнското име. Тази история също е египетска. Хор е синът, помазан от бащата. Начинът на намазване, от Дървото на Живота, изобразен върху паметниците, е наистина много примитивен; а египетският Хор намира продължение в гностическия Христос, който е представен върху камъните на гностиците като междинната връзка между Karest и Христос, а също и като двуполовия Хор." („Името и природата на Христос — Джеръд Маси).

Г-н Дж. Маси свързва гръцкия Christos или Христос с египетската **Karest**, „мумийния тип безсмъртие", и задълбочено доказва тази връзка. Той започва с твърдението, че на египетски „Истинно Слово" е **Ma-Kheru**, „и че така наричат Хор. Следователно, както посочва той, Хор е предхождал Христос като вестител на „Истинното слово", Лотоса, или като изразителя на божествената природа на човека. Г-н Маси пише:

Гносисът имал три фази — астрономическа, духовна и доктринна, и всичките могат да бъдат отъждествени с египетския Христос. В астрономическата фаза съзвездие Орион се нарича Саху или **мумия**. Душата на Хор била представяна възнасяща се на небето сред звездите на Орион. Образът на мумията бил съхраненият, спасеният образ и следователно портрет на Спасителя — вид безсмъртие. Херодот и Плутарх ни разказват за тялото на мъртвец, което било разнасяно и показано на египетските пиршества, а гостите били поканвани да го погледнат, да пият, да ядат и да се веселят, защото, когато умрели, те щели да станат това, което символизира образът — т. е. също щели да бъдат безсмъртни! Наричали този вид безсмъртие **Karest** или **Karust** и той бил египетският Христос. **Kares** означава „намазвам, балсамирам, правя мумия като символ на вечното; вече готова, тя се наричала **Karest** — така че не става въпрос просто за замяна на едно име с друго, на **Karest c Христос**.

Karest бил увит в платно без шев — истинската дреха на Христос! Независимо от дължината на лентата (някои от тях са били размотани и дължината им се оказала повече от 900 метра) от началото до края по платното нямало нито един шев. Тази несъшитата одежда на египетския **Karest** доказва сходството му с мистичния Христос, който става исторически в евангелията като облечения в риза или хитон, направени без шев, което нито гръцкият, нито еврейският език обясняват напълно, но което се обяснява от египетската дума Ketu за вътък

(платно) и от несъшитата одежда или ивица без шев, която се изработвала за вечния живот и се носела от Мумията—Христос — символ на безсмъртието в египетските гробници.

Сетне, Исус е умъртвен според указанията за изработване на **Karest**. Ни една кост не трябвало да бъде счупена. Истинският **Karest** трябвало да е съвършен във всеки свой член. „Това е той, идващ непокътнат; когото хората не знаят с неговото име“.

В евангелията Исус се възнася съвършен във всеки свой член като идеално съхранения **Karest**, за да демонстрира физическото възкръсване на мумията. Но в египетския оригинал мумията се трансформира. Мъртвият казва: „Аз съм пречистен. Аз се превърнах в душа. Възкачвам се като Бог“. Това преминаване в духовия образ е пропуснато в Евангелията.

Изписването на името *Chrest* или *Chrest* в латинския е изключително важно, защото ми позволява да докажа идентичността с египетския **Karest** или **Karust** (името на Христос като балсамираната мумия), символът на възкресението в египетските гробници, типа безсмъртие, сходството с Хор, който се възкачил и проправил пътя извън гробницата за своите ученици и следовници. **Нещо повече — този вид Karest или Мумията—Христос е изобразен в катакомбите на Рим.** Нито едно изображение на предполагаемото историческо възкръсване на Исус не е било открито при нито един от раннохристиянските паметници. Вместо това откриваме сцената на възкресяването на Лазар (*Lazarus*) от мъртвите. Тя непрекъснато се повтаря като типичното възкресение, докато то всъщност не съществува! Сцената не съвпада напълно с описаното в евангелието издигане от гроба. Тя е чисто египетска, а Лазар е египетска мумия. Следователно във всяко от изображенията Лазар е мумийният тип възкръсване; Лазар е **Karest**, който бил египетският Христос, и когото гностическото изкуство в катакомбите на Рим представя като форма на гностическия Христос, който **не е и не би могъл да стане историческа личност.**

По-нататък; тъй като всичко това е египетско, може да се предположи, че и името е произлязло от египетския език. Ако е така, **Laz** (равно на **Raz**) означава „бивам възкресен“, докато *agi* е името за мумия. С гръцкото окончание *s* се получава *Lazarus*. В процеса на хуманизиране на мита типичното изобразяване на възкресението, което се открива в гробниците на Рим и Египет, се превърнало в разказа за възкресението на Лазар от мъртвите. Този **Karest**-тип на Христос в катакомбите не се ограничава до Лазар.

Чрез **Karest** и Христос, и християните могат да бъдат проследени в древните египетски гробници. Мумията се правела по подобие на Христос. Името ѝ било Христос, идентично с *chrestoi* от гръцките надписи. Оказва се, че върху египетските паметници почитаните покойници, които възкръснали като последователи на *Хор-Makheru*, Истинското Слово, са християните. **Makheru** е терминът, отнасящ се винаги до вярващите, които печелят короната на живота и я носят на празненството, където чуват думите „Ела при Мен“ — поканата на всепрощаващия Хор към онези, които са „благословените избраници на неговия баща Озирис“ — онези, които, направили Истинното Слово закон на своя живот, били опростените — **no chrestoi**, християните на Земята.

В едно изображение от пети век Мадоната и Младенеца, открито в гробището на св. Валентин, новороденото, положено в сандък или ясла, също представлява **Karest**, или мумията, по-късно идентифицирана с божественото дете от соларната митология по слънчевия кръг и кръста на равноденствието зад главата на младенеца. Така детето-Христос от историческата вяра се ражда и очевидно започва живота си в образа **Karest** на мъртвия Христос, който бил мумийният тип възкресение в Египет в продължение на хилядолетия преди християнската ера. Това удвоява доказателството, че Христос от християнските катакомби е останка от египетския **Karest**.

Нещо повече, Дидрон сочи, че е съществувал портрет на Христос, на който тялото му било **червено**²⁹. Според една разпространена традиция се вярва, че Христос наистина е бил с червен цвят на кожата. Това също може да бъде обяснено като останка от Мумията—Хри-

стос. Туземците оцветявали в червено всичко, което представлявало тари. Мъртвият труп се покривал с червена охра — много примитивен начин за изработване на мумията, или на помазания. Така бог Птах казва на Рамзес II, че е „**променил плътта си, като я направил яркочервена**“. Маорите, които по подобен начин правели Karest, или Христос, наричат това помазване с червена охра **Kura**.

Виждаме продължението на мумийния образ в една друга насока — сред останалите гибелни ереси, и смъртни грехове в които рицарите тамплиери били обвинени, бил и нечестивият обичай да боготворят мумия с червени очи. Смята се, че техният идол, наречен Бафомет, също е бил мумия ... Мумията представлявала най-ранното човешко изображение на Христос.

Не се съмнявам, че древните римски тържества, наричани Charistia, били по произход свързани с Karest и Eucharist като празненство в чест на имената на техните покойни близки и роднини, заради които те се помирявали на приятелско събиране веднъж в годината . . . Следователно тук трябва да търсим основната връзка между египетския Христос, християните и римските катакомби. Тези християнски мистерии, невежо обявявани за необясними, могат да бъдат обяснени от гностицизма и митологията, но не и по друг начин. Те не са неразрешими за човешкия разум, както техните некомпетентни, макар и високо платени тълкуватели днес твърдят. Това не е нищо друго освен наивното извинение на неуките за собственото им безпомощно невежество — на тези, които никога не са притежавали гносиса или науката на мистериите, чрез които само тези неща могат да бъдат обяснени в съответствие с техния естествен произход. Само в Египет можем да проследим нещата до корените им или да установим произхода на Христос по неговото име и природа, и най-после да открием, че нашата *христология* е мумифицирана митология. (Agnostic Annual).

Това обяснение се основава на научни доказателства, но вероятно е, малко прекалено **материалистично** именно поради научността си, независимо от факта, че авторът е известен спиритист. Чистият Окултизъм открива същите мистични елементи в християнската и други вери, въпреки че категорично отхвърля техния догматичен и исторически характер. Факт е, че в думите *lesous ho Christos* (Деян 5:42, 9:34, 1 Кор. 3) членът „ho“ определящ *Christos*, показва, че думата е просто прозвище, както това Фокин, за когото се говори като за *Phocion* „ho chrestos“ (Плут. V). И все пак човекът (Исус), към когото се обръщат по този начин — когато и да е живял — е бил велик Посветен и „Син Божи“.

Защо, казваме го още веднъж, прозвището *Christos* се основава *на*, а разказът за разпъването произхожда от, по-ранни събития. Навсякъде, в Индия и Египет, в Халдея и в Гърция, всички тези легенди са били изградени на основата на един и същ примитивен тип; доброволната жертва на **Logoi** — **лъчите** на единствения Логос, пряката изявена еманация от Единия незрим Безкраен и Незнаен — чиито лъчи се въплътили в човечеството. Те се съгласили да паднат в материята и за това се наричат „Падналите“. Това е една от онези големи мистерии, които не могат да бъдат отразени в статия за списание, но върху които подробно съм се спряла в един отделен мой труд — „Тайното учение“.

Към всичко вече казано можем да добавим още няколко факта за етимологията на двата Термина. Тъй като *Christos* е в гръцкия отглаголно прилагателно от *chrío* („да бъде натрит с нещо“, напр. мазило или мехлем), християнската теология впоследствие придала на думата значението „Помазания“; и тъй като в санскрит *Kri*, първата сричка на името *Krishna* (Кришна), означава „изливам върху, покривам с, натривам с“³⁰, това, заедно с много други неща може лесно да доведе до извода, че Кришна означава „Помазания“.

Християнските филолози се опитват да ограничат значението на името Кришна, разглеждайки го като произлизащо от *Krish* — „черен“, но ако аналогията и сравнението на санскритския корен с гръцките корени в имената *Chrestos*, *Christos* и *Chrishna* се изследват

по-внимателно, ще се открие, че всички те имат общ произход.³¹

„В „Християнски надписи“ на Бокх, където са представени 1287, няма нито един надпис, датиращ по-рано от трети век, в който името да не е изписано **Chrest** или **Chreist**.” („Името и природата на Христос“ от Дж. Маси, Agnostic Annual).

И все пак нито едно от тези имена не може да бъде разгадано, както си представят някои ориенталисти, само с помощта на астрономията и познаването на зодиакалните знаци във връзката им с фалическите символи. Защото, докато звездните знаци на мистичните характери или въплъщения в *пураните* или Библията изпълняват астрономически функции, техните духовни прототипи управляват невидимо, но много резултатно света. Те съществуват като абстракции във висшия план, като изявени идеи в астралния, и се превръщат в мъжки, женски и двуполови сили в нашия, нисш план. Съзвездие Скорпион като **Chrestos-Meshiash**, и Лъв, като **Christos-Messiah** с много предхождат християнската ера в изпитанията и триумфите на посвещението по време на мистериите. Скорпион е символ на първото, а Лъв — на прославения триумф на „Слънцето“ на истината. Авторът на „Изворът на мерките“ е разбрал добре мистичната философия на алегорията. Той пише:

Единият (Chrestos), който доброволно слиза в ямата (на Скорпион, или въплъщение в утробата) заради спасението на света — това било Слънцето, лишено от своите **златни лъчи и увенчано с почерпени**³² (символизиращи загубата) като тръните; **другият** бил тържествуващият **Messiah**. (Месия), възкачил се на **върха на небесния свод**, олицетворен в **Лъва на племето на юдеите**. И в двата случая той носи Кръста; веднъж като знак за унижение (бидейки син на съвокуплението) и втори път като знак за властта, бидейки закона на създанието, бидейки вече Йехова в схемата на християнските автори догматици. Защото, както същият писател сочи по-нататък, Йоан, Исус, и дори Аполоний от Тиака били просто въплъщения на митовете за слънцето „в различни аспекти или състояния“³³. Обяснението, казва той:

„... е съвсем просто, когато се вземе под внимание фактът, че имената Исус (и същото на иврит) и Аполоний, или Аполон, са също и имена на **небесното Слънце**, и със сигурност историята на едното, що се отнася до пътуванията му през **знаците**, заедно с олицетворенията на неговите страдания, триумфи и чудеса, не може да бъде нищо друго освен **историята на второто** там, където е съществувал общ, широко разпространен начин на описване на тези пътувания чрез персонификация.”

Фактът, че Официалната църква е основана от Константин, и че част от декрета му гласи, „че почитаният ден на **Слънцето** трябва да бъде денят, определен за преклонение пред Исус Христос като **Слънчевия ден** (Sun-day)[37], показва, че в тази „Официална Църква“ са знаели добре, че „алегорията има астрономическа основа“, както твърди авторът. И все пак обстоятелството, че и Пураните, и Библията изобилстват със соларни и астрономически алегии, съществува успоредно с другия факт, а именно — че всички подобни писания, включително и тези две, са **затворена** книга за „авторитетните“ учени. (!) Той не влияе и върху една друга истина — че всички тези системи **не са създадени от смъртен**, нито пък са в своя произход и основа измислени от такъв.

И така, Christos, под каквото и да било име, означава повече от Rarest, мумия, и дори от „помазалия“ и **избрания** в теологията. И двете се отнасят до Chrestos, скърбящия и горестния човек в неговите психически, физически и умствени състояния, и двете са свързани със състоянието **Mashiach** на евреите (от където идва **Messiah**, Месия). Такава е според Фюрст и автора на „Изворът на мерките“, стр. 255, етимологията на думата³⁴. Christos е короната на славата на страдащия Chrestos от мистериите, на кандидата за окончателното **единение**, независимо от расата и вярата му. Следователно за истинския последовател на ДУХА НА ИСТИНАТА няма никакво значение дали Исус, като човек или Chrestos, живял през ерата, наречена християнска, преди нея, или въобще не е живял.

Адептите, живели и умрели за човечеството, са съществували във всички епохи, и много са добрите и свети хора, които са носили прозвището или титлата Chrestos в античността, преди да се роди Исус от Назарет, или Исус (Йехошуа) Бен Пандира. Следователно можем да си позволим да заключим, и то с голямо основание, че Исус, или Йехошуа, също както Сократ, както Фокий, както Теодор и много други, наречени **Chrestos**, т. е. „добрите, отличните“, бил благородният и свят посветен, който показал „пътя“ към състоянието Christos и сам станал „Пътя“ в сърцата на своите вдъхновени поклонници. Християните, както всички, които „боготворят хероите“, са се опитали да избутат на заден план всички останали **Chrestoi**, представляващи съперници на **техния** Човекобог. Но ако гласът на МИСТЕРИИТЕ е глъхнел в продължение на векове на Запад, ако Елевзин, Мемфис, Делфи и Криза са се превърнали отдавна в гробници на една Наука, някога толкова могъща на Запад, колкото е все още на Изток, днес нови приемници се готвят за тях. Сега годината е 1887-а и смъртта на 19-и век приближава. А 20-и век е подготвил странни събития за човечеството и дори може да се окаже последен за него.

III

За християнин може да се смята само този, който изповядва (или се предполага, че изповядва), защото е кръстен, вярва в Исус и вярва в спасението „чрез кръвта Христова“. За да бъде добър християнин, човек трябва, като *conditio sine qua non* да показва вяра в догмите, поддържани от църквата, и да ги изповядва; след което е свободен да води своя личен и обществен живот според принципи, противоположни на тези, изразени в „Проповедта на планината“. Най-важното, и това, което се изисква от него, е да вярва — **или да се преструва, че вярва** — сляпо и да почита религиозните учения на своята църква.

„Вярата е ключът на християнството“, казва Чосър, и наказанието за нейното отсъствие е формулирано толкова ясно, колкото позволяват думите, в „Евангелие от Марка“, глава 16, стих 16:

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден.“

Църквата съвсем не е обезпокоена от това, че и най-внимателното дирене на тези думи в най-старите текстове през последните векове е останало безплодно; или че последното издание на Библията води търсещите и любящите истината учени, заети с тази задача, до единодушния извод, че такива неприсъщи на Христос слова не могат да бъдат открити никъде, освен в някой от последните, подправени текстове. Добрите християни са усвоили утешителните думи и те са се превърнали в същина за техните милостиви души. Да отнемем на тези избраници на Бога на Израел надеждата, че всички освен тях самите ще бъдат веќе осъдени, би означавало да отнемем живота им. Любящите истината и богобоязливи редактори на Библията са се уплашили; те оставили подправения пасаж (единадесет прибавени стиха, от деветия до двадесетия) и успокоили съвестта си с една неясна бележка под линия, която възнаграждава труда и прави чест на дипломатическите способности на тези най-умели йезуити. Тя казва на вярващия:

Двата най-стари гръцки ръкописа и някои други основни извори ПРОПУСКАТ стиховете от деветия нататък. Някои извори **съдържат различен край** на Евангелието.

И повече не обяснява.

Но двата „най-стари гръцки ръкописа“ **пропускат** стиховете *волю неволю*, тъй като те **никога не са съществували**. И ерудираните и обичащи истината редактори го знаят по-добре от всички нас, и въпреки това тази долна измама е отпечатана в самото сърце на протестантското богословие и ѝ се разрешава да продължи пътя си, лъснала пред погледите на идващите поколения студенти-теолози и, следователно, пред тези на техните бъдещи енориаши. Те не са и н-е могат да бъдат измамани от нея, но въпреки това се **преструват**, че вярват в истинността на тези зловещи слова, достойни за **теологическия Сатана**. И този Сатана-Молох е техният собствен **всеопрощаващ и справедлив Бог** в Небесата и възпълтен

символ на любовта и милостта на Земята — слети в едно!

Наистина неведоми са пътищата ви парадоксални, о, Църкви на Христа!

Нямам намерение да повтарям тук изтърканите аргументи и логични експозета на цялата богословска схема, тъй като всичко това е правено често и много умело от най-талантливите „невярващи“ на Англия и Америка. Но ще си позволя да повтора вкратце едно предсказание, което е очевиден резултат от сегашния начин на мислене в християнския свят. Вярата в **буквалния** смисъл на Библията и в един **материализиран** Христос няма да издържи повече от четвърт век. Църквите ще трябва Да се простят с любимите си догми, или 20-ти век ще бъде свидетел на упадък и крах на християнството, и заедно с това и на вярата дори в Christos като чист Дух. Самото име днес вече е противно и богословското християнство трябва да умре и **никога да не възкръсне** в сегашния си вид. Това, само по себе си, би било най-щастливото разрешение на нещата, стига да нямаше опасност от естествената реакция, която със сигурност ще последва: грубият материализъм ще бъде следствието и резултатът от вековната сляпа вяра, ако загубата на старите идеали не бъде заменена от други идеали, неопровержими, бидейки универсални, и изградени върху скалата на вечните истини, вместо върху подвижните пясъци и човешкото въображение. Чистата нематериалност в крайна сметка трябва да замени ужасния антропоморфизъм на тези идеали в схващанията на съвременните догматици. "Защо иначе християнските догми — пълното съответствие на догмите в други екзотерични и езически религии — ще заявяват превъзходството си? Скелетите на всички тях са изградени върху едни и същи астрономически и физиологически (фалически) символи. Астрологически, всяка религиозна догма по света може да бъде проследена и нейното място установено в знаците на Зодиака и Слънцето. Но ако сравнителната симвология или която и да е теология притежава само два ключа към разкриването на тайните на религиозните догми — а и тези два са само частично овладени — как може да се на-чертае разделителна линия или да се направи някаква разлика между, да речем, Кришна и Христос, между спасението чрез кръвта на „първородния най-древен мъж“ и чрез тази на „Единородния Син“ от другата, много по-млада религия?"

Изучавайте Ведите, четете дори повърхностните, често неясни творби на нашите велики ориенталисти и премисляйте онова, което сте научили. Брамините, египетските първожреци, и халдейските магове проповядвали няколко хилядолетия преди нашата ера, че самите богове са били просто смъртни (в предишните си раждания), докато не спечелили своето безсмъртие, като **принесли кръвта си в жертва на своя върховен Бог** или Повелител. „Книгата на мъртвите“ учи, че смъртен „станал равен на боговете чрез протичането на общ живот в общата кръв на двамата“. Смъртните са принасяли в жертва на боговете кръвта на първородните си синове. В своя „Индуизъм“ професор Моние Уилямс, превеждайки от „Таитирийя Брахмана“, пише: „Чрез жертвоприношение боговете получили небето“. В „Ган-дйя Брахмана“ е казано: „Господарят на създанията се принесе в жертва на боговете ...“ А в „Шатапата Брахмана“ пише: „Този, който, знаейки това, извърши **Пурушамедха** или жертвоприношението на най-древния мъж, става всичко.“

Винаги, когато чуя да се говори за ведическите ритуали и да ги наричат „отвратителни човешки жертвоприношения“ и канибализъм, ми се иска да попитам — къде е разликата? Всъщност има една разлика. Защото докато християните са принудени да приемат буквално алегоричната (но и философска, когато е разбрана) драма на новозаветното Разпъване, като това на Авраам и Исаак,³⁵ учението на Брамините — или поне неговите философски школи — учи своите последователи, че това (**езическо**) жертвоприношение на „най-древния мъж“ е чисто алегоричен и философски символ. Прочетени в смисъла на техните мъртви текстове, четирите евангелия представляват просто леко изменени версии, на това, което Църквата обявява за сатанинско -плагиатство на християнски догми от езически религии. Материализмът има пълното право да открива във всички тях същото преклонение пред материализирани образи и същите соларни митове, както навсякъде другаде.

Анализиран и критикуван повърхностно и посмъртно, проф. Джоли („Човекът преди металите“, стр. 189—190), откривайки в **Свастиката**, **crux ansata** и в простия кръст обикновени символи на пола, е прав в твърденията си. Виждайки, че „бащата на свещения огън (в Индия) носел името Тваштри, т. е. божествения дърводелец, изработил Свастиката и Прамантата, от търкането на които се родило божественото дете Agni, на латински Ignis; че неговата майка се наричала Майя; че детето започнало да се нарича Акта (помазан или Christos) след като жреците излели върху главата му спиртна сома, а върху тялото му — пречистено чрез жертвоприношение масло; виждайки всичко това, той има пълното право да отбележи, че:

Близкото сходство, което съществува между определени церемонии на преклонението пред Agni и определени обреди на Католическата религия може да се обясни с техния общ произход. Agni в състоянието Акта, или помазан, насочва към Христос; Майя — към Мария, неговата майка; Тваштри — към св. Йосиф, дърводелеца от Библията.

Обяснил ли е нещо професорът от Тулузкия научен институт, като е обърнал внимание на това, което всеки може да види? Не, разбира се. Но ако, в своето неведение за езотеричния смисъл на алегорията, той не е прибавил нищо към човешкото, то е успял да разруши вярата на много от своите ученици в „Божествения“ произход на християнството и неговата Църква. И е спомогнал да се увеличи броят на материалистите. Защото със сигурност никой, веднъж посветил се на такива сравнителни изследвания, не може да разглежда религията на Запада по друг начин, освен като бледо и обезсилено копие на по-стари и по-благородни философии.

Произходът на всички религии — включително и юдео-християнството — може да бъде открит в няколко стародавни истини, нито една от които не може да бъде обяснена отделно от другите, тъй като всяка допълва останалите в някой детайл. И всички те, малко или много, са прекършените лъчи на същото онова Слънце на истината, а техните начала трябва да бъдат потърсени в архаичните текстове на Религията на мъдростта. Без нейната светлина и най-великите учени не могат да съзрат друго, освен скелети, покрити с маските на въображението и основани главно върху олицетворения на Зодиака.

Дебел пласт от алегии и плътни завеси — „мрачните слова“ от измислиците и притчите — покриват изначалните езотерични текстове, от които Новият Завет — какъвто го познаваме днес — е бил съставен. Откъде идват тогава Евангелията, животът на Исус от Назарет? Нима не се заявява непрекъснато, че никой човешки, смъртен разум не може да е съчинил живота на еврейския реформатор, последван от ужасната драма на Разпятието? Ние твърдим, позовавайки се на езотеричните източни школи, че всичко това е дошло, от гностиците, що се отнася до името Christos и астрономично-гностичните алегии, и от писанията на древния Танаим, доколкото това засяга кабалистичната връзка на Исус или Йешуа с библейските олицетворения. Едното от двете е мистичното езотерично име на Йехова — не сегашният чудноват бог на профаните евреи, непознаващи собствените си мистерии, и Богът, възприет от още по-невежите Християни, а сложният Йехова от езическата инициация. Това е доказано много просто от изображенията върху камък или тайнствените съчетания от различни знаци, които са оцелели до днес в римокатолическите йероглифи.

Книгите на гностиците съдържали кратки описания на главните сцени, които се разигравали по време на мистериите, защото именно те са паметта на човечеството, но дори и тези описания са били представяни неизменно скрити под одеждите на полуалегорията, когато са ги поверявали на хартията и пергамента. Но древните **Танаим**, Посветените, от които по-късните талмудисти, получили мъдростта на Кабалата (**устната традиция**), са притежавали тайните на загадъчния език, а тъкмо на този език са били написани евангелията³⁸. Само онзи, който е овладял езотеричния код на античността — тайният смисъл на числата — някога-достояние на всички народи, има пълното доказателство за

гения, проявен в сливането на типичните египетско-еврейски старозаветни алегии и имена и тези на езическите гръцки гностици — най-изкусните от всички тогавашни мистици. Самият епископ Нютън го доказва неволно, като посочва, че „св. Варнава, другарят на св. Павел, в своето послание (гл. 9) открива името на Исус разпънато в числото 318", т. е. Варнава го открива в гръцкото „ИΝΤ", където тау е символът на кръста. По същия повод един кабалист, авторът на непубликуван ръкопис за Ключът на създаването на тайнствения език, отбелязва:

„Това е просто заимстване на еврейските букви йод, Хет и Шин, откъдето до нас достига „IHS" като инициала на Христос, а това се чете като 381 — сумата от буквите е 381 или числото на Авраам и неговия Сатана, и на Йешуа и неговия Амалек ... също и числото на Яков и неговия противник Мелхизедек... (Годфри Хигинс дава предимство на числото 608) ... Това е числото на името на Мелхиседек, защото стойността на последното е 304, а Мелхиседек бил жрецът на върховния Бог, безначален и безкраен в дните си."

Тайната на Мелхиседек и нейното разкриване намираме във факта, че:

„в древните Пантеони двете планети, които са съществували от вечността (**еоничната** вечност) и били вечни, са Слънцето и Луната, или Озирис и Изида; оттам идва и изразът **безкраен и безначален в дните си**. 304 умножено по две прави 608. Така е и при числата на думата Сет, който бил символ на годината. Много авторитетни мнения сочат числото 888 като отнасящо се до Исус Христос, и, както казахме, то противостои на 666 на антихриста. Основната стойност на името на Йешуа било числото 365, означаващо соларната година, докато Йехова имал честта да бъде означението на лунарната година — а Исус Христос бил и Йешуа и Йехова в християнския Пантеон."

Това е просто илюстрация към нашето доказателство че християнската употреба на сложното име Исус Христос изцяло се основава на гностически и източен мистицизъм. Съвсем естествено и основателно е това, че хроникьори като посветените гностици, заклетни в мълчание, трябвало да прикрият или **заблудят** основния смисъл на своите най-древни и най-свети учения. Правото на отците на Църквата да покрият всичко с измислиците на тълкуванията си е доста по съмнително.³⁷ Гностикът — книжник и летописец — не мами никого. Всеки посветен в архаичния гносис — този на Бредхристиянската или следхристиянската епоха — знаел добре стойността на всяка дума от „тайнствения език". Защото тези гностици — вдъхновители на ранното християнство — били „най-културните най-образованите и най-достойните за християнското име", както пише Гибън. Нито за тях, нито за техните по-скромни последователи е съществувала опасността да приемат мъртвите букви на своите текстове. Но другояче е било с жертвите на измислиците на това, което сега наричаме **ортодоксално** и **историческо** християнство. Всички техни следовници били принудени да допуснат грешките на „неразумните Галатяни", порицани от Павел, които, както той им казва (Гал 3 : 1—5) наченали (вярата) с Дух (на Christos), свършват с **плът**. — т. е. с **материалния** Христос. Защото това е истинският смисъл на гръцкото изречение³⁸. „Enarksamenoī pneumatī, niun sarkī epiteleisthe". Това че Павел е бил гностик, основател на нова секта на **гносиса**, която вярвала, както други секти на гностици, в Христос-Дух, макар че се опълчила срещу опонентите си — съперничаещите секти — е достатъчно ясно за всички, освен за догматиците и теолозите. Не по-малко ясно е, че древните учения на Исус, когато и да е живял той, могат да бъдат открити само в гностически учения; срещу което откритие измамниците, сринали Духа в материя и извратили благородната философия на прастарата Религия на мъдростта, от самото начало взели сигурни предпазни мерки. Евсевий ни казва, че трудовете на Василид, „философът, посветил се на съзерцанието на божественото", както го описва Климент; всичките 24 тома на неговите „тълкувания на Евангелието" били изгорени по заповед на Църквата. (Евсевий, „Църковна история", IV, 7)

Тъй като интерпретациите били написани по време когато евангелията, които имаме

днес, още не съществували, това е силно доказателство, че евангелието, чиито доктрини били предоставени на Василид от апостол Матей и Главк, ученикът на Петър (Климент Ал. „Strom.“, VII, 7, 106) трябва много да се е различавало от днешния Нов Завет. Не можем да съдим за тези доктрини и по техните изопачени описания, оставени за потомствата от Тертулиан. Все пак дори и малкото, което този фанатичен поддръжник ни дава, показва, че основните гностически доктрини са идентични, под собствените си специфична терминология и възплъщения, с тези на **Тайното учение** на Изтока. Защото, говорейки за Василид, „набожният, богоподобен, теософски философ“, за какъвто го смята Климент Александрийски, Тертулиан казва:

И след това Василид, **еретикът**, избяга.³⁹ Той твърди, че съществува един Върховен Бог, наречен Абракас, от когото бил сътворен Разумът (**Манат**), който гърците наричат Nous. От него произлязло Словото, от Словото — Провидението, от Провидението — Добродетелта и Мъдростта, от последните две били направени всички Добродетели, **Началства**⁴⁰ и **Власти**; и последвало безкрайно множение на ангели. Наистина, сред най-нисшите ангели, и онези, които направили света, той поставя на **последно място** бога на евреите, за когото отрича да е Бог, а твърди, че е само един от ангелите⁴¹. („Разбудената Изида“ II, 289)

Не по-малко авторитетният св. Иероним дава още едно доказателство (на твърдението), че Евангелието на Матей в обичайните гръцки преводи не е първоначалното евангелие, написано на еврейски. Съмнението за съзнателна и постепенна евхемеризация на Христовия принцип, още от самото начало, прераства в убеждение, щом човек се запознае с една от изповедите на Йероним в книга II на своите „Коментари към Матей“. Защото там откриваме доказателства за съзнателна подмяна на цялото евангелие, а сега канонизираният текст очевидно е бил написан наново от този твърде ревностен отец на църквата.⁴² Той казва, че бил изпратен в края на четвърти век от техни „Светейшества“ епископите Хроматий и Хелиодор в Кесарея с мисията да сравни гръцкия текст (единственият, който някога са имали) с еврейския оригинал, запазен от назаряните в тяхната библиотека, и да го преведе. Той го превел, но против волята си, защото се оказало, че „словото в евангелието не **съгражда, а руши**⁴³. „Руши“ какво? Очевидно догмата, че Исус от Назарет и **Christos** са едно; значи руши и новоиздигащата се религия.⁴⁴ В същото това писмо Светецът (който съветва покръстените от него да убият бащите си, да смажат гърдата, която ги е хранила, като тъпчат върху телата на майките си, ако родителите им застанели като преграда между синовете си и Христос) признава, че Матей не желаел неговото Евангелие да бъде **писано явно**, следователно ръкописът бил **таен**. Той признава също, че това Евангелие „било написано с еврейски знаци и от **собствената му ръка**“ (на Матей). На друго място, обаче, си противоречи и уверява потомството, че **понеже било поправяно и преписвано от ученик на Манихей на име Селевк...** „ушите на Църквата с право отказвали да го слушат“ (Йероним „Коментари към Матей“, кн. II, стр. 13, гл. 12).

Нищо чудно че **Chrestos** и **Christos** и връзката на двете с „Исус от Назарет“, име, образувано от Йешуа **Назорей**“, сега са се превърнали в мъртво слово за всички, освен за окултистите нехристияни. Защото дори кабалистите не разполагат с оригинали, на които да се доверят. Ръцете на християните са променили **Зохар** и **Кабала** до неузнаваемост; и ако не беше преписът от халдейската **Книга на числата**, изопачените свидетелства щяха да са най-доброто, с което биха разполагали. Нека не протестират тъй яростно нашите Братя, тъй наречените християни кабалисти в Англия и Франция, много от които са и теософи; защото **това е история** (Вж. Мунк). Глупаво е да се твърди, както все още правят някои немски ориенталисти и съвременни критици, че Кабалата изобщо не е съществувала преди времето на испанския евреин Мойсей бен Леон, набеден, че е скалпил това псевдописание през 13-ти век, както и да се твърди, че който и да било от кабалистичните текстове е същият какъвто е бил във времето когато Рави Шимон-Бен Йохай

предал „традициите“ на своя син и последователите си. Ни една от тези книги не е останала неопетнена, изопачението от християнски ръце не е подминало никоя от тях. Мунк, един от най-начетените и способни критици на своето време по този въпрос го доказва, протестирайки, както и ние, срещу допускането, че текстовете са следхристиянски изопачения: „За нас е очевидно, че авторът е използвал древни документи, сред които със сигурност **Мидрашим** или колекции от традиции и библейски изложения които сега не притежаваме.“

След това, цитирайки Толук (е. с. стр. 24 и 31), той добавя:

„Хая Гаон, умрял през 1038 г., е, доколкото ми е известно, първият автор, който развил теорията за Се-фирите и им дал имената, които отново откриваме при кабалистите (Теленик, Мойсей бен Шем Тов ди Леон, стр. 13, бел. 5); този доктор, **който бил в близки отношения със сирийските и халдейските християнски учени**, имал възможността чрез тях да се запознае с някои от гностическите съчинения.“

Именно тези „гностически съчинения“ и езотерични принципи влезли като съставка в кабалистичните творби заедно с още много съвременни интерполации, които откриваме днес в **Зохар** (както правилно доказва Мунк). Кабалата сега е християнска, а не еврейска.

Така в рамките на няколкото поколения на най-активни Отци на Църквата, работили някога върху унищожаването на стари документи и изработването на нови пасажки, които да бъдат вкарани в оцелелите текстове, от **гностиците** — законните наследници на Древната Религия на Мъдростта — останали малобройни неузнаваеми отломки. Но късчето самородно злато ще блести вечно; и колкото и изкривени да са сведенията, оставени от Тертулиан и Епифаний, за Учението на „Еретиците“, окултистът може да открие дори и в тях следи от онези древни истини, които някога били огласявани по време на мистериите на Инициация. Сред другите творби, съдържащи по-показателни алегии, са още и т. нар. **Апокрифни Евангелия**; и най-накрая, смятаният за най-ценна останка от Гностическата литература фрагмент, наречен **Pistis-Sophia**, „Знание-Мъдрост“.

Надявам се че в следващата ми статия върху езо-теричния характер на Евангелията ще успее да покаже колко грешат онези, които превеждат **Pistis** като „Вяра“. Думата „вяра“ като **божия благодат или нещо**, което се вярва немотивирано и сляпо, е дума, която се появява едва след възникването на християнството. Павел никога не е използвал думата в този смисъл в посланията си. А Павел без съмнение е бил ПОСВЕТЕН.

(Тази поредица Е. П. Б. никога не завършила)

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА КЪМ „ЕЗОТЕРИЧНИЯТ ХАРАКТЕР НА ЕВАНГЕЛИЯТА“

¹ „Матей“ 24:3 Изразите в курсив са тези, които са поправени в Новия Завет след последното, подобро издание от 1881-ва г. на версията от 1611-та. Тази версия е пълна с грешки, волни и неволни. Думата „присъствие“ вместо „пришествие“, и „свършека на века“, сега заменило „свършека на света“, промениха неотдавна целия смисъл, дори и за най-искрения християнин, ако изключим адвентистите. (Б. пр. — Всички преводи на текстовете от Новия Завет са взети от „Новий Завет, Псалтир“, Синодално издателство, 1990; този превод отговаря на английската версия от 1611-та г. според цитираните от Блаватска „поправки“, затова съм променял, тук и по-нататък, (само) посочените от нея думи и изрази.)

² Този, който не ще премисли и осъзнае огромната разлика в значенията на двете гръцки думи — **chrestos** и **christos** — завинаги трябва да остане сляп за истинското езотерично значение на Евангелията, т. е. за живия Дух, погребан в безплодните мъртви букви на текстовете, плодът на лицемерното християнство, узрял край Мъртво

море.

³ Защото вие сте храм („светилище" в подобреното издание) 11. Окултни изследвания 161 .

⁴ Духът, или Светият Дух, е в женски род при евреите, както и при повечето древни народи. Така е било и при ранните християни. София на шестиците и третата сефира Бина (женският Йехова на кабалистите) са женски начала — „Божествен Дух", или Руах. „Achath Ruach Elohim Chiim" — „Едно е Тя, Духът: на Елохима на Живота" — е казано в „Сефер Иецира"

⁵ Няколко забележителни цикъла се затварят в края на този век. Първо, изтичат 5 000-те години на цикъла Калиюга; после, Месианският цикъл на евреите самаряни (и кабалисти) на човека, свързан със съзвездието „Риби" (Ichtys или „Рибочовекът"). Това е цикъл, исторически и не много дълъг, но много окултен, с продължителност около 2155 соларни години, но добиващ истинско значение само ако се изчисли в лунарни месеци. Той се е затварял в 2410-та и 255-та г. пр. н. е. или когато равноденствието се е падало под знака на Овен и на Риби. Когато съвпадне, след няколко години, със знака на Водолей, психолозите ще имат доста допълнителна работа, а в психичните идиосинক্রазии на човечеството ще започнат големи промени.

⁶ Най-ранният християнски автор, Юстин Мъченик, нарича в своята първа „Апология" съмишлениците си по религия Chre? tians, не Christians, (християни, не християни)

⁷ „Климент Александрийски открива сериозен аргумент за тази параномасия, че всички, които вярват в Chrest (т. е. „добър човек"), са и се наричат Християни" („Stromata, кн. II; „Anacalypsis" на Хигинс). А Лактанций казва, че само поради невежество хората се наричат християни вместо хрестияни. „qui proper ignorantium errorem cum immutata litera Chrestum solent dicer^o"

⁸ Само в Англия съществуват 239 различни секти (Виж алманаха на Уитъкър). През 1883-та е имало едва 186 вероизповедания, а днес броят им се увеличава всяка година, като само през последните четири са се появили нови 53.

⁹ Справедливо към св. Павел е да отбележим, че това противоречие със сигурност произтича от по-късни поправки в неговите послания. Павел сам е бил гностик, т. е. „син на мъдростта", и посветен в истинските тайни на Христос, макар и да е роптаел (или е бил представен по този начин) срещу някои секти на гностици, каквито по негово време е имало много. Но неговият Christos не е бил Исус от Назарет, нито който и да било жив човек, както умело показва г-н Дж. Маси в лекцията си „Павел, гностическият опонент на Петър". Той е бил Посветен, истински „Учител на Учителите", или адепт, както е описано в „Разбудената Изида", т. II, стр. 90—91.

¹⁰ Изумителното количество информация, събрано и обработено от този способен египтолог, показва, че той издълбоко е овладял тайната на създаването на Новия Завет. Г-н Маси знае разликата между духовния, божествения и чисто метафизичния Christos, и нагласената кукла на материализирания Исус. Знае още, че християнският канон, особено Евангелията, Деянията и Посланията са изградени от частици гностическа мъдрост, чиято основа е предхристиянска и лежи върху мистериите на инициация. Начинът, по който го представят теолозите и вмъкнатите пасажии — както в Марко 16, от 9 до края — са това, което превръща Евангелията в „списание на порочни лъжи" и клевети Christos. Но окултистът, който прави разлика между двете течения (истинското гностическо и псевдо-християнското) знае, че пасажите, недокоснати от теолозите, принадлежат на архаичната мъдрост, знае го и г-н

Маси, въпреки че вижданията му се различават от нашите.

¹¹ „Ключът към възстановяването на езика, що се отнася до усилията на автора, е бил открит, колкото и странно да звучи в използването на установеното интегрално съотношение между диаметъра и обиколката на окръжност", от геометър. „Това съотношение е 6561 за диаметъра и 20,612 за обиколката" (кабалистичен ръкопис). В някой от бъдещите броеве на „Луцифер" ще бъдат публикувани повече подробности, с разрешението на откривателя. (Вж. „Тайната доктрина", I, 313)

¹² „Древен фрагмент" на Кори, стр. 59. Санхониатон и Хезиод също приписват **съживяването** на човечеството на пролятата кръв на боговете. Но кръв и душа са едно (нефеш), а кръвта на боговете тук означава душата, която вдъхва живот на тялото.

¹³ Съществуването на тези седем ключа е на практика доказано благодарение на задълбочените изследвания в областта на Египтологията, осъществени отново от г-н Дж. Маси. Противопоставяйки се на „Езотеричния будизъм", за съжаление в почти всяко отношение неразбран от него, той пише в лекцията си върху „Седемте души на човека":

„Тази мисловна система, този начин на представяне, тази седмичност на силите в различни проявления, е била установена в Египет преди седем хиляди години, както научаваме от някои алюзии за Атум (богът, „в който "бащинството се индивидуализирало като **създателят на вечната душа**"), **седмото** начало на теософите, открити в надписите, наскоро намерени в Сахара. Казвам в различни проявления, **защото гносисът на мистериите е бил най-малко седмичен в своята природа** — бил е Стихиен, Биологичен, Елементарен (човешки), Звезден, Лунен, Слънчев и Духовен — **и нищо извън цялата система не ни позволява да правим разлика между отделните части, да разграничаваме едната от другата и да определяме коя коя е, докато се опитваме да проследим символичните Седем в техните няколко характерни фази.**

¹⁴ „Истина, истина ви казвам: ако някой не се роди **отново**, не може да види царството Божие." (Йоан, 3:3.) Тук се има предвид раждането „**свише**", духовното раждане, постигнато при най-висшата и последна инициация.

¹⁵ Думата **chreon** е обяснена от Херодот (7, II, 7) като онова, което изрича оракулът, а значението на **to chreon** е дадено от Плутарх (Nich. 14) като „съдба, необходимост". Виж Херодот, 7, 215; 5, 108; и Софокъл, „Филоктет", 437.

¹⁶ Оттук и **Гуру** - „учител" и **хела** — „ученик" в техните взаимоотношения.

¹⁷ В последния си труд — „Най-ранните дни на християнството" — Канон Фарар отбелязва: „Някои предполагат една приятна игра на думи, както ... между **Chrestos** („милост, веселие", Пс 30, 4:8) и **Christos** („Христос") (I, стр. 158, **бележка**). Но място за предположения няма, тъй като наистина всичко е започнало като игра на думи. Името **Christus** не се е „изопачило в **Chrestus**, както ерудираният автор убеждава читателите си (стр. 19), а именно прилагателното и съществителното **Chrestos** се е изопачило в **Christus** и било отнесено към Исус. В бележка към думата „Християнин", която се появява в Първото послание на Петър (4:16), която в **поправения** по-късно ръкопис е вече „Християнин", Канон Фарар отново пише: „Може би трябва да четем невежото езическо изопачение — Християнин". Със сигурност трябва; защото красноречивият писател също трябва да си припомни заповедта на своя учител да отдава Кесаревото Кесарю. Независимо от своята неприязън, г-н Фарар е длъжен да признае, че името Християнин е било ИЗМИСЛЕНО от антиохийците като подигравка и присмех още през 44 н. е., но не получава широка употреба преди гоненията на Нерон. „Тацит, казва той, употребява думата „християни", като един вид заместител. Добре известно е, че в Новия Завет тя се появява само три пъти и винаги включва враждебно отношение (Деян, 11:26, 26:28 и 4:16)". Не само Клавдий, а всички

езически народи са гледали с тревога и подозрение на християните, наречени присмехулно така поради факта, че материализират едно субективно начало или атрибут. Тацит, когато говори за онези, които масите наричат „Християни“, ги описва като група хора, ненавиждани заради техните зверства и престъпления. И нищо чудно, защото историята се повтаря. Без съмнение днес съществуват хиляди благородни, искрени и добродетелни мъже и жени, родени християни. Но е достатъчно само да погледнем яростта, с която християните покръстват „езичниците“; моралът на тези прозелити в Индия, които дори мисионерите отказват да приемат на служба, за да направим паралел между покръстените преди 1880-та г. и днешните езичници, „осенени от божията милост“.

¹⁸ Виж. „Гръцки и английски лексикон“ на Лидъл и Скот. Chrestos е човек, когото оракулът или прорицателят непрекъснато предупреждават, съветват, напътстват. Г-н Маси не е прав, когато казва: „... Гностическата форма на името Chrest или Chrestos, обозначава „Добрия Бог“, а не определен човек“, защото то е означавало именно това — т. е. добър, свят човек. Но е твърде прав, когато добавя, че „Chrestianus“ означава „Благост и Светлина“. „Chrestoi“ в смисъла на Добрите хора е съществувала отдавна. Многобройни гръцки надписи сочат, че покойникът, хероят или светецът, тоест „Добрият“, се били назовавани Chrestos или Христос; и от това значение на „Добър“ Юстин, първият апологет извлича християнското име. Това го идентифицира с гностическите извори, и с „Добрия Бог“, който разкрил себе си според Маірі-сион. — тоест Ун-Иефер или Отварящият доброто в египетската теология. (Agnostic Annual).

¹⁹ Тук отново трябва да изтъкна казаното от г-н Дж. Маси (когато непрекъснато цитирам, защото е проучил този въпрос старателно и задълбочено):

„Моето твърдение, или по-скоро обяснение, е, че авторът на християнското име е Мумията-Христос от Египет, наричана Rarest, която е разновидност на безсмъртния дух у човек, Христос вътре в нас (както е у Павел),“ възплътеният божествен потомък, Логосът, Истинското Слово, египетският Makheg. По произход обаче тя не е само разновидност! Запазената мумия представлява мъртвото тяло на всеки, което било Karest, или мумифицирано, за да остане между живите. Поради непрекъснатото повтаряне това се превърнало във вид възкръсване от (не на!) мъртвите“. Виж по-нататъшните разяснения.

²⁰ Или Лида. Тук се цитира препратка към равнинската традиция във вавилонската Гемара, наречена Сефер Толдос Йешу, според която Исус е син на човек на име Пандира и е живял един век преди ерата, наречена християнска, а именно — по време на управлението на юдейския цар Александър Ианей и неговата жена Саломе (106 — 79 пр. н. е.). Обвинен от евреите, че е изучил магическото изкуство в Египет и че е откраднал от Най-светия измежду Светите Неизразимото Име — Йехошуа, Исус — бил осъден на смърт от синедриона в Луд. Бил пребит с камъни и след това разпънат на едно дърво в навечерието на Пасха. Разказът се приписва на авторите-талмудисти на „Сота“ и „Синедрион“, стр. 19; Книга на Зехиел. Вж. „Разбулената Изида“, П, 201; „Наука за духовете“ на Елифас Леви, и „Историческият Исус и митичният Христос“ — лекция от Дж. Маси.

²¹ „Chrestianus a quantum interpretatione de unctione deducitas Sed cum perferam Chrestianus pronunciatas a vobis (nam nee nominis certa est notitia penes vos) de suavitate vel Rwu'anitate compositum est“

Канон Фарар полага доста усилия да покаже тази „грешка на перото“ от страна на Отците като резултат от страх и погнуса. „Няма съмнение“, пише той в „Най-ранните дни на християнството“, „че ... името християнин ... е прозвище, родено от остроумието на антиохийците.... Ясно е, че авторите на Светите Книги избягвали името (християни), защото то било употребявано от техните врагове (Тацит, „Анали“, XV, 44). Приели го чак когато добродетелите на християните му създали блясък...“. Това е незадоволително извинение и неубедително обяснение за един толкова изтъкнат мислител като Канон Фарар. Колкото до

„добродетелите на християните“, създаващи блясък и слава на името, нека се надяваме, че писателят не е имал предвид нито епископ Кирил Александрийски, нито Евсевий, нито император Константин, покрит с мрачна слава, нито пък папите Борджия и Светата Инквизиция.

²² По времето на Омир откриваме, че този град, някога прочут с мистериите си, е главен център на Инициация, а името Chrestos се използва като звание по време на мистериите. В „Илиада“, II, 520, той се споменава като „Krisa“. Д-р Кларк предполага, че останките от него се намират под сегашното селище Крестона — малък град, по-скоро село — във Фокида, близо до Крисейския залив. (Вж. E. D. Clarke, „Travels“, 4th. ed., vol. VIII, p. 239, „Delphi“).

²³ Думите Chretos или Chrestos имат един и същ корен — chrao, което означава „допитване до оракула“, но също и „осветен, отделен, принадлежащ на храм или оракул или отдаден в служба на оракула“. От друга страна chre (chreo) означава „задължение, дълг“ или човек, поел задължение, обет или клетва.

²⁴ Думата Chrestos била употребявана и като прилагателно пред собствени имена ка-то комплимент, както при Платон, „Теетет“, стр. 166 а. — „тук Сократ е Chrestos“, а също и като прозвище, както сочи Плутарх, чудейки се как може такъв недодялан и глупав човек като Фокий да бъде наричан Chrestos.

²⁵ Някои особени страни на мита (ако е такъв) за Янус са доста интересни за окултиста. Едни го представят като олицетворение на Космос, други — на Целус (небето), паради което е и „двулик“ — заради своя двойствен (материален и духовен) характер. Но той е не само Янус bifrons а също и quadrifrons — съвършеният квадрат, символът на кабалистичното божество. Храмовете му се строяли с четири еднакви страни, с врата и три прозореца на всяка страна. Митолозите го обясняват като символизиращо четирите годишни времена и трите месеца на всеки сезон — общо дванадесет за цялата година. По време на мистериите на инициация, обаче, той станал Дневното слънце и Нощното слънце. Затова често го представят с числото 300 в едната ръка и 65 в другата, или броят на дните в соларната година. А Ханох (Канох и Енох в Библията) е, както сочат сведенията на кабалистите, една и съща личност, независимо дали е син на Каин, син на Сет или син на Метусалем. Като Ханох (според Фюрст) „той е Инициатор, Повелител на астрономическия кръг и соларната година“, син на Метусалем, за когото се казва, че живял 365 години и бил взет на небето жив, като представител на Слънцето (или бог). (Вж. Книга на Енох). Този патриарх има много общи черти с Янус, който екзотерично е Йон (Ion), но кабалистично — Иао (Iao), или Йехова, „Господ Бог на поколенията“, загадъчният Йод (Yod), или Едно (фалическо число). Защото Янус или Йон е също и Consivius, защото има власт над поколенията. Той е представен като оказващ гостоприемство на Сатурн (Кронос, „време“), и е повелителът на годината, или времето, разделено на 365.

²⁶ „тао“ станало „кръстът“, инструментът на разпъването, много по-късно, когато започнали да го представят като християнски символ и с гръцката буква „Т“ (Tau). Първоначалното значение било фалическо, символ на мъжките и женските елементи, голямата змия «а изкушението, тялото, което трябвало да бъде убито или сломено от дракона на мъдростта, седмогласния соларен Хнуфис, или Дух на Христос на гностиците, или, отново, Аполон, който убива Питон.

²⁷ В Индия, дори до днес, кандидатът губи името си (също както е в масонството), възрастта си (монасите и монахините също сменят християнските си имена при замонашване) и започва да отброява годините си от деня, в който е приет за хела и влиза в посветителния цикъл. Така Саул е бил „дете на една година“, когато започнал да управлява, въпреки че бил възрастен човек. Вж. I Царства

12:1, и староеврейските ръкописи за посвещаването му от Самуил.

²⁸ Демостен, „De Corona“, 313, твърди, че кандидатите за посвещаване в гръцките мистерии били помазвани с масло. Така е в Индия и сега, дори при посвещаването в мистериите **йоги** — използват се различни масла и мазила.

²⁹ Защото кабалистично той е новият Адам, „божественият човек“, а Адам бил създаден от червена пръст.

³⁰ Оттук и увековечаването на доктрината при мистериите. Чистата монада е „богът“, който се въплъщава и превръща в Chrestos, или човек при изпитанието на своя живот; и няколко поредни изпитания го довеждат до **разпъването на плътта** и накрая до състоянието **Christos**.

³¹ Според най-компетентни източници етимологията на гръцката дума **Christos** е от санскритския корен **ghrish** = „трия“; оттук **ghrish-a-mi-to** — „трия“ и **ghrish-tas** — „одран, разранен“. Освен това **Krish**, което от една страна значи „ора“ и „права бразди“, означава също и „причинявам болка, измъчвам, изтезвавам“, а **ghrish-ta-s** — „втриванс“; следователно всички тези думи се отнасят до състоянията **Christos** и **Chrestos**. Човек трябва да умре като **Chrestos**, т. е. да убие своята индивидуалност и своите страсти, да изличи всяка мисъл за разделение от своя „Отец“, Божествения дух у човека; да се едини с вечните и абсолютни **Живот и Светлина** (Сатба), преди да може да достигне прекрасното състояние **Christos**, възродения човек, човека в духовната свобода.

³² Предлагаме на ориенталистите и теолозите да прочетат още веднъж и да помислят върху алегорията за Вишвакарман, Всеомогъщият, ведическия бог, архитект на света, който принесъл себе си в жертва на **себе си** или света, след като принесъл в жертва всички светове, **които са той**, при „Сарва-Медха“ (всеобщо жертвоприношение). В алегорията на Пураните е неговата дъщеря **йога-шидха** „Духовно съзнание“, жена на **Шурия**, Слънцето, му се оплаква от прекалено силното сияние на съпруга си; и **Вишва-карма**, бидейки **Такшака**, „дървосекач и дърводелец“, след като поставя Слънцето на масата си, отсича част от блясъка му. Шурия след това изглежда увенчан с черни тръни вместо лъчи и става Викартана („лишен от лъчите си“). Всички тези имена са термини, употребявани от кандидатите, когато преминавали през изпитанията на инициация. Първожрецът-повелител олицетворявал Вишвакарман, бащата, и всеобщия **създател** на боговете (адепти-те на Земята), а кандидатът — Шурия, Слънцето, който трябвало да убие всички свои огнени страсти и да носи короната от тръни докато разпъва тялото си, преди да може да се въздигне и възроди в един нов живот като прославяната „Светлина на Света“ — **Christos**. Изглежда никой ориенталист не е успял да разбере тази показателна аналогия, а за прилагането ѝ да не говорим.

³³ Авторът на „Изворът на мерките“ смята, че това „служи да обясни защо „Житие на Аполоний от Тиана“ от Филострат е била пазена толкова грижливо от преводи и масово четене. Изучилите я в оригинал били задължавани да твърдят, че или „Житие на Аполоний“ е била взета от Новия Завет, или текстовете на Новия Завет били заимствани от „Житие на Аполоний“ поради очевидното сходство в **начините На изграждане** на текстовете.

³⁴ На изрит думата **shiach** е също и отглаголно съществително, обозначаващо да **се спусна в ямата**. Като съществително **име тя означава трънливо място, яма**. Причастието **hifil** на тази дума е **Meshiach**, или гръцкото **Messiah**, Христос, и означава „онзи, който поражда слизането в ямата“ (или ада, в догматизма). В езотеричната философия значението на това слизане в ямата е много загадъчно. Казва се, че духът **Christos**, или по-скоро Логос (чети **logo!**) „слиза в ямата“, когато се въплащава в плът, когато **се ражда като човек**. След като са откраднали от **Елохимаа** (или боговете) тяхната тайна, възпроизвеждащия се „огън на живота“,

Ангелите на Светлината са показани захвърлени в ямата или бездната на материята, наречена Ад, яли бездънната яма, както предпочитат теолозите. Така са представени нещата в Космогонията и Антропологията. По време на Мистерииите, Обаче, в криптиите за инициация и изпитание трябва да слезе **Chrestos**, неофитът (като човек) и пр.; и накрая, по време на „Съня

на Силоам", или последното състояние на **транс**, на новопосвете-ния се разкриват последните и окончателни мистерии. Хадес, Sheol, Patala, всички са едно. Днес на Изток става същото, каквото е ставало на Запад преди 2000 години по време на МИСТЕРИИТЕ.

³⁵ Виж „Дъщерята на войника“, „Луцифер“, т. I, №6, от преподобния Т. Г. Хедли и забележете отчаяния протест на този **истински** християнин срещу буквалното разбиране на „кръвните жертвоприношения“, „кръвни изкупления“ и пр. в Англиканската Църква. Реакцията започва — още един **знак на времената**.

³⁶ Така, докато тримата автори "на синоптичните евангелия показват съчетания от гръцки и еврейски символи, „**Откровението**“ е написано на тайнствения език на Танаим — останка от египетската и халдейската мъдрост, а Евангелието от Йоан е чисто гностическо.

³⁷ Твърдението на християнството, че притежава божествена власт почива върху безпросветната вяра, че мистичният Христос е можел да стане и станал Човек, докато гносистът доказва, че материалният Христос е само лъжливо представяне на трансма-териалния човек; следователно историческата обрисовка е, и завинаги ще остане, пагубен начин ка изопачаване и позорене на Духовната реалност. (Дж. Маси — „Гностическо и историческо християнство“.)

³⁸ Анализирано, това изречение означава: „Нима вие, които в началото гледахте към **Христос-Духа**, сега ще **свършите** с вяра в Христос от плът“, и нищо друго. Глаголът **epiteloumai** не означава „ставам свършен“, а „свършвам“ с постигането на свършенството. Борбата на Павел с Петър и другите, продължила цял живот, и собствените му разкази (напр. в „Деянията“) за неговото видение — един Духовен Христос, а не Исус от Назарет — са все доказателства за това.

³⁹ В „Разбудената Изида“ зададохме въпроса дали схващанията на фригийския епископ Монтан също не се смятат за ЕРЕС от Римската Църква. Невероятно е, *но* виждаме как лесно тази църква насърчава обидата, нанесена от един **еретик** — Тертулиан, на друг **еретик**, — Василид, когато тази обида подпомага целите ѝ.

⁴⁰ Нима сам Павел не говори за „началствата и властите небесни“ (Ефес 3 : 10, 1 :21) и не признава, че има много **богове и господиевци** (Kurioi)? А ангели, власт и сили (Dunameis)? (Вж. 1 Кор 8 : 5 и Рим 8 : 38.)

⁴¹ Тертулиан. Praescript. Няма съмнение, че само благодарение на хитроумни и казуистични доводи Йехова, който в **Кабала** е просто Сефира, третата сила от ляво сред Еманациите (Бина) е бил издигнат до честта да бъде **Единственият** абсолютен Бог. Дори в Библията той е просто един от **Елохима** (Битие, 3, 5 : 22 Господ-Бог не прави разлика между себе си и останалите.)

⁴² Това е **история**. Колко далеч се е стигнало в това **преписване** и преправяне на древните гностически фрагменти, които днес съставляват Новия завет, можем да разберем, ако прочетем „Свр̀хестествена религия“, която, ако не греша, има поне 23 издания. Множеството авторитети по въпроса, изброени от автора, е просто ужасяващо. Списъкът само на английските и немските критици на Библията изглежда безконечен.

⁴³ Подробностите са дадени в „Разбудена Изиди“, т. II, стр. 180—183 и нататък. Наистина вярата в непогрешимостта на църквата ще да е била **абсолютно сяпа**, щом все пак не са успели да я убият и тя да погине.

⁴⁴ Вж. Hieronymus: „De Vir. Illustr.“, гл. 3; Olshausen „Nachweis der Echtheit der sammtlichen Schriften des Neuen Test.“ стр. 32.

Гръцкият текст на Евангелие от Матей е единственият използван и някога притежаван от Църквата.

[1] Съгласно каноните на гръцката православна църква горепосочената връзка се е считала за толкова свята, че на брака между кръстниците на едно дете се е гледало като на най-тежка форма на кръвосмешение. Подобен брак е бил разтрогван по закон. Тази абсолютна възбрана се простирала дори и върху децата на опекуните. — *Б. ав.*

[2] Божествена мъдрост (лат.). — *Б. пр.*

[3] Условие без което не може (лат.). — *Б. пр.*

[4] Трябва да се знае, че всички хелк и дори послушници се наричат упашака до момента на първото им посвещаване, след което те стават лано-упашака. До ден днешен дори и онези, които принадлежат към будистите манастири и са отделени, са считани за послушници. — *Б. а*

[5] Герой от едноименен роман на Бълуър—Литън, превеждан и на български. — *Б. пр*

[6] Брамините твърдят, че „*яджна*“ съществува вечно, защото тя произтича от Върховния ... у когото безначално се намира в скрито състояние. Тя представлява ключа към ТРАЙВИДЯ, трижди свещената наука, съдържаща се в стиховете на Ригведа, която ни учи на *яджус*, или жертвените мистерии. „*Яджна*“ съществува вечно и незримо. Тя е като латентната сила в генератор на електричество, за чието извличане е необходима една единствена операция с подходяща апаратура. Предполага се, че началото ѝ се простира до *ахавания* (жертвения огън), до небесата и образува нещо като мост или стълба, чрез която жертвоприносителят може да общува със света на боговете и духовете и дори да се въздигне до техните обиталища.“ Вж. Мартин Хог. *Aitareya Brahmana*,

Освен това *яджна* е и една от формите на *акаша*, а мистичната дума, която посветеният жрец произнася мислено за да ѝ даде живот, е Загубената дума, получаваща импулс чрез *силата на волята*.“ Вж. увода към том I на „Разбудената Изиди“, а също и М. Хог, Цит. съч

[7] Онези, които са склонни да виждат три АЗ-а в човека, ще се окажат неспособни да проникнат в метафизическото значение на нещата. Човекът е триединство, съставено от тяло, душа и дух; но въпреки това човекът е *един* и със сигурност на се покрива с тялото си. Последното е негова собственост и временна обвивка. Трите АЗ-а са ЧОВЕКА в трите му аспекта на астрални, интелектуални (или психически) и духовни плоскости или състояния. — *Б. а.*

[8] Двоен егоизъм (фр.). — *Б. пр.*

[9] Като цяло (фр.)- — *Б. пр.*

[10] Думата теософия (гр. *theos* „бог“ и *sophia* „мъдрост“) може да се преведе буквално „божествена мъдрост“. — *Б. пр.*

[11] До безкрайност (лат.). — *Б. пр.*

[12] Думата има две значения: 1. Зъл дух, олицетворяващ хазартната страст. 2. Име на четвъртия световен период (железния век). В случая Блаватска използва второто значение

на думата. — *Б. пр.*

[13] През мен се влиза в град скърбящ и вечен;

през мен се влиза там, где скръб цари;

през мен се влиза при народ обречен.

(„Ад", III, 1—3, превели от италиански Иван Иванов и Любен Любенов) *Via fatale* — фаталния път.

[14] Думата атом в окултизма има особено значение, различно от онова, което предлага науката. — *Б. а.*

[15] Извор на живота (лат.). — *Б. пр.*

[16] Богоявление (гр. *theophania*). — *Б. пр.*

[17] Висша ритуална или бяла магия — *Б. пр.*

[18] По собствена воля (лат.) *Б. пр.*

[19] Ведро (фр.) *Б. пр.*

[20] „Физиология на човека" (фр.). — *Б. пр.*

[21] Решение на проблема за хипнотичното внушение" (*фр.*). Виж статията за неговия труд в *Journal Ju Magnetisme*, май, юни 1890 г., списание, основано през 1845 г. от барон Дво Поте, а понастоящем издавано в Париж от Х. Дюрвил. — *Б. а.*

[22] Ангел (фр.). — *Б. пр.*

[23] Не можем (лат.). — *Б. пр.*

[24] Тази дата с грешна. Парацелз е роден в Цюрих през 1493 г. — *Б. а.*

[25] Това е годината, през която Ван Хелмонт умира. Той е роден през 1577 г. — *Б. а.*

[26] Барон дьо Поте в продължение на години беше почетен член на Теософското общество. В нашия център ние сме получавали и сме запазили писма, написани от самия него, в които той изразява възмущението си от несериозния и ненаучен начин, по който *par les charlatans du jour* (шарлатаните на деня - *Б. пр.*) се отнасят към месмеризма (по това време на път да стане научен хипнотизъм). Ако той беше доживял да види свещената наука в нейния пълен пародиен вариант на хипнотизма, могъщият му глас можеше да спре днешните ужасяващи злоупотреби и нейната деградация до нивото на панаирджийско представление с Пънч и Джуди. За негово щастие той, който беше най-великият адепт на месмеризма в Европа през този век, вече не е сред живите, но това в никакъв случай не е от полза за истината.

[27] Мирови съдия (фр.). — *Б. пр.*

[28] Вината не е ваша (лат.) — *Б. пр.*

[29] Нека наградата носи онзи, който я е заслужил (лат.).— *Б. пр.*

[30] Действително (фр.). — *Б. пр.*

[31] Неизвестна земя (лат.). — *Б. пр.*

[32] Равномерно, постепенно (лат.). — *Б. пр.*

[33] Ишвара е колективното съзнание на изявеното божество, Брама, тоест колективното съзнание на *сонмът* Дхяни Чоханя. Праджна е тяхната индивидуална мъдрост. (*Б. а.*)

[34] Тайджаси означава източникът на излъчване, следствие от съюза между Буди и Манас, човешката душа, озарена от сиянието на божествената. Следователно Манас-тайджаси може да бъде обяснен като сияйно съзнание, *човешкият* ум, осветен от светлината на духа. Буди-Манас е образът на божественото *плюс* човешкия интелект и самосъзнание. (Б. а.)

[35] Някои теософи възразяват срещу израза, но това са слова на Учителите и значението, което се придава на думата „незаслужени“, е даденото в текста. В памфлет № 6 беше употребена фраза, по-късно критикувана в „Луцифер“, която трябваше да изразява същата идея. Формулировката беше тровава и'уязвима за отправените критики, но основният й смисъл бе, че хората често страдат от следствия на постъпките на другите, следствия, които не принадлежат на собствената им Карма, а на чуждата — и тези страдания, разбира се, трябва да бъдат компенсирани. Ако е вярно твърдението, че всичко, което ни се случва. Не може да бъде нищо друго освен Карма — или прякото или косвено следствие на дадена причина — ще бъде много погрешно да мислим, че всяко добро или зло, което ни сполетява, се дължи *само* на *нашата* Карма. (Виж по-нататък) (Б. а.)

[36] Нашето безсмъртно и прераждащо се начало, заедно с мана-сичните спомени от предишни животи, се нарича Сутратма, което буквално означава „Душата—връв“, защото човешките животи са нанизани на една единствена връв също като наниз перли. Манас трябва да стане *тайджаси*, източникът на излъчване, преди да може да се наниже на Сутратма като перла на своята връв и така да добие пълно и абсолютно възприятие за себе си във Вечността. Както уточнихме преди, съсредоточаването само върху земното съзнание на човешката душа води до пълното изчезване на излъчването. (Б. а.)

[37] Неделя. — Б. пр.